

Πρόλογος επί της δημοσίευσης

Το κείμενο «Όταν ο Μαχνό καθάρισε τον Πετλιούρα» ξεκίνησε να συντάσσεται τις πρώτες μέρες του πολέμου και ολοκληρώθηκε την τρίτη εβδομάδα του. Μέχρι να βγει το χειρόγραφο από τη φυλακή και να δακτυλογραφηθεί, συμπληρώθηκαν δύο μήνες πολέμου. Η έντυπη ενημέρωση απ'έξω προς τη φυλακή κι η έγγραφη επικοινωνία από τη φυλακή προς τα έξω, φτάνουν με καθυστέρηση, ακόμη κι όταν υπάρχει οργανωμένο σώμα ενημερωτικής υποστήριξης του αιχμάλωτου αγωνιστή (που στη δική μου περίπτωση δεν υπάρχει). Ωστόσο, οι εξελίξεις επιβεβαιώνουν στο ακέραιο την παρούσα ανάλυση. Αμφίπλευρα οι εθνικιστές και οι ιμπεριαλιστές παρατείνουν τη σύγκρουση. Κι οι ελευθεριακοί παραμένουν εγκλωβισμένοι στο συμβατικό δίπολο της φυγής και εγκατάληψης της κοινωνικής πάλης επί του πεδίου ή της πολιτικής αυτοκτονίας με τον εθνικισμό. Κάθε μέρα γίνεται επιτακτικότερος ο διεθνής διάλογος για την αναγέννηση του επαναστατικού αναρχισμού. Μέσα από τη συνδιαμόρφωση των πρακτικών ευθυνών που αναλογούν σε όποιους θέλουν να είναι ενεργά υποκείμενα της ιστορικής εξέλιξης.

(Στο τέλος του κειμένου έχει προστεθεί ένα διευκρινιστικό γλωσσάρι.)

Όταν ο Μάχνο καθάρισε τον Πετλιούρα

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Μόλις ξεκίνησε η στρατιωτική εισβολή του ρωσικού ιμπεριαλισμού στην ουκρανική επικράτεια, δημοσιεύτηκε ένα κάλεσμα σε διεθνή συστράτευση για την «Εδαφική Άμυνα της Ουκρανίας», από αναρχικούς με την υπογραφή «Επιτροπή Αντίστασης»¹. Ένα τέτοιο κάλεσμα, στη δεδομένη κατάσταση και μέσα από το πεδίο ενός διακρατικού πολέμου κι ειδικά με τον χαρακτήρα της ενεργούς παρέμβασης μέσα στη σύγκρουση, είναι σημαντικό κι η πολιτική τοποθέτησή του, όποια κι αν είναι αυτή, έχει ιδιαίτερη βαρύτητα για το ελευθεριακό κίνημα παγκοσμίως.

Στους δύο αιώνες ζωής του το σοσιαλιστικό κίνημα και στενότερα οι αναρχικοί, έχουν βρεθεί αρκετές φορές μέσα στη δίνη του πολέμου των κρατών. Ο πόλεμος, ως η ωμότερη πραγματικότητα της εξουσίας, που καταλαμβάνει τον κοινωνικό χώρο ολοκληρωτικά, αποτελεί την κρισιμότερη συγκυρία για το κοινωνικό επαναστατικό κίνημα. Υπήρξαν πολλές στιγμές που το σοσιαλιστικό κίνημα διχάστηκε σε σχέση μ'έναν συγκεκριμένο πόλεμο ή σε σχέση με τον πόλεμο γενικά, στιγμές που σύρθηκε στο σφαγείο ή που αναπαρήγαγε δομές πολεμοκάπηλες και ιμπεριαλιστικές. Απ'την άλλη, όλες οι προλεταριακές επαναστάσεις γεννήθηκαν από τον πόλεμο ή τη στρατιωτική δικτατορία. Η στάση μας κατά τον συμπυκνωμένο χρόνο της στρατιωτικά συγκεκριμένης ταξικής διαπάλης, καθορίζει την εξέλιξη του κοινωνικού κινήματος.

Κατά την άποψή μου, οι παρατηρήσεις και οι προτάσεις του Μιχαήλ Μπακούνιν για τον γαλλο-πρωσικό πόλεμο αποτελούν ακόμα τις ευκρινέστερες επαναστατικές αναρχικές θέσεις για τον πόλεμο. Ο Μπακούνιν διείδε νωρίς την επαναστατική δυναμική της διαπάλης διεθνισμού κι εθνικισμού μέσα στην πατριωτική άμυνα, σε αντιπαράταξη προς τα ρατσιστικά ιμπεριαλιστικά παραληρήματα των Μαρξ και Ένγκελς, πολύ πριν ο Λένιν προτάξει τον αντιιμπεριαλισμό. Στη συνέχεια, η ελευθεριακή σοβιετική επανάσταση στον ουκρανικό χώρο, αποτέλεσε την πληρέστερη μέχρι σήμερα διδακτική εμπειρία για τη θέση των αναρχικών στον πόλεμο. Η μεταβαλλόμενη πολιτική του Επαναστατικού Εξεγερσιακού Στρατού της Ουκρανίας (Μαχνοβίτικου) σε σχέση με τις κρατιστικές δυνάμεις που ενεπλάκησαν στον πόλεμο της αντεπανάστασης, μας δίνει διαυγείς κατευθυντήριες θέσεις διαχρονικές (μέσα στα ιστορικά όρια του καπιταλισμού). Η κοινωνική επανάσταση στον ουκρανικό χώρο βρέθηκε αντιμέτωπη με όλες τις μορφές στρατοκρατικής αντεπανάστασης: τις (μοναρχικές, φεουδαρχικές και δευτερευόντως αστικές) δυνάμεις της πρώην επικρατούσας αυτοκρατορίας, την εξωτερική επέμβαση των κεντρικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων της Ευρώπης, την εθνικιστική απόπειρα ελέγχου του ντόπιου κινήματος, επιπλέον τις συμμορίες των πλιατσικολόγων και τέλος, τη συνέχιση του τσαρικού ιμπεριαλισμού από τη μπολσεβίκικη δικτατορία, που προηγουμένως, με τη συνθήκη του Μπρεστ, είχε ξεπουλήσει τα ουκρανικά εδάφη. Οι μαχνοβίτες υπηρέτησαν υποδειγματικά την αναγκαιότητα ανάπτυξης πολεμικής στρατηγικής, υπαγόμενης στον πολιτικό σκοπό: την πραγματοποιούμενη κοινωνική επανάσταση.

Αισθάνθηκα την ανάγκη να μπω στον διάλογο γύρω από το κάλεσμα της Επιτροπής Αντίστασης, για πολλούς λόγους. Πρώτον, το σύντομο κάλεσμα δεν περιλαμβάνει καμία πολιτική τοποθέτηση, ούτε

πρόταση, εκτός από την ασαφή απολογητική δήλωση ότι πρόκειται για «πόλεμο ενάντια στην αυτοκρατορία, όχι υπέρ του κράτους». Επιπλέον, τα καταληκτικά προτάγματα είναι κάτι περισσότερο από ασαφή, είναι αμφιλεγόμενα: Το «Ελεύθερη Ουκρανία» είναι μια έννοια που εκφράζεται συγχρόνως από λαϊκούς ανθρώπους, από εθνικιστές, από ναζιστές κι από ΝΑΤΟϊκούς ιμπεριαλιστές, αλλά ακόμη κι απ'τους Ρώσους στρατηλάτες. Η οριοθέτηση του επαναστατικού προτάγματος και μάλιστα, σε μια γεωγραφία της καπιταλιστικής συσσώρευσης, με το «επαναστατική Ευρώπη», μόνο ερωτηματικά προκαλεί. Ο εθνικοσοσιαλισμός της εποχής των Ταγμάτων Εφόδου, θα έβρισκε την πιο ταυριαστή έκφραση σε αυτό το σύνθημα. Το κάλεσμα της Επιτροπής Αντίστασης περιορίζεται σε ασαφείς προτάσεις στρατιωτικής υφής. Το εκτενέστερο κείμενο² στο οποίο παραπέμπει η Επιτροπή, ως προς «τις θέσεις και τις απόψεις» της, δεν προσθέτει τίποτα στο κενό αναφοράς σε κάποια επαναστατική πολιτική. Θα εξετάσω παρακάτω αυτό το άρθρο -παραπομπή που αποτελεί ως επί τω πλείστω ιστορική αφήγηση κι αναδημοσιεύτηκε από την ομάδα Crimethink. Υπάρχει ήδη μια κριτική³ από τους συντρόφους της ομάδας Αναρχικός Μαχητής (Ρωσία). Σε συμφωνία με τα σχόλια της ομάδας Αναρχικός Μαχητής, θα εκτείνω την κριτική εξέταση.

Δεύτερος λόγος, συναφής, για ετούτο το κείμενο, είναι η προπαγάνδα υποταγής του αναρχικού και κοινωνικού κινήματος σε κρατιστικές δυνάμεις, που εκφράζεται ευθέως μέσα από κείμενα δημοσιευμένα σε αντιεξουσιαστικά μέσα πληροφόρησης, όπως το προαναφερόμενο άρθρο-ταυτότητα της Επιτροπής Αντίστασης.

Τρίτος λόγος, συναρτημένος με τον προηγούμενο, είναι η διαστρέβλωση της εμπειρίας και των προτάσεων του Κουρδικού Κινήματος Ελευθερίας.

Γράφω ως ένας αναρχικός αιχμάλωτος για τη συμμετοχή μου στην αντάρτικη πάλη μέσα στα σύνορα ενός κράτους που ανήκει στην πλανητικά κυρίαρχη διακρατική-καπιταλιστική δομή. Η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας⁴, της οποίας την ιστορία υπερασπίζομαι⁵ και της οποίας τις προτάσεις επαναλαμβάνω, γεννήθηκε μέσα από το κοινωνικό κίνημα, για να υπηρετήσει και προτάξει πρακτικά τη διεθνιστική στρατηγική, ως βάση της επαναστατικής πάλης.

Γράφω με βάση τους αγωνιστικούς δεσμούς με το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας και τη συνομοσπονδιακή εμπειρία και πρόταση, στους οποίους δεσμούς μετέχω αφότου εκδηλώθηκε η επανάσταση στη Ροζάβα.

Να σημειώσω συμπληρωματικά, ότι τοποθετούμαι σαφώς από πλατφορμιστική σκοπιά, αγωνιζόμενος για τη διεθνή εδαφική πολιτική ενότητα των αναρχικών και την καλλιέργεια της συλλογικής κοινωνικής ευθύνης μέσα στην επαναστατική αυτοδιεύθυνση, όπως υπερασπίζομαι την ένοπλη συνέπεια της αναρχικής βούλησης και ηθικής. Ο παρόν πόλεμος έφερε στο προσκήνιο του αναρχικού διαλόγου τον πλατφορμισμό. Ο διάλογος που φτάνει στο σημείο της πολεμικής εντός του ταυτού θεωρητικού πλαισίου, σημαίνει ότι αυτό το πλαίσιο είναι επίκαιρο.

Για χάρη συντομίας θ'αποφύγω αρχικά να παραθέσω μια δική μου ανάλυση της πλανητικής κι ουκρανικής πολιτικο-οικονομικής συγκυρίας, αρκούμενος στη συμφωνία μου με την περιγραφική ταξική πολιτική τοποθέτηση των αναρχικών ομοσπονδιών⁶. Το κοινό κείμενό τους αποτελεί μια στοιχειώδη αναρχική προσέγγιση των διακρατικών και καθεστωτικών συγκρούσεων, για τη διαμόρφωση ενός επαναστατικού προσανατολισμού. Θα εξετάσω παρακάτω μια κριτική⁷ που έγινε στο κείμενο των ομοσπονδιών. Εκεί θα σταθώ ιδιαίτερα στις αδυναμίες των προτάσεων του κοινού ομοσπονδιακού κειμένου, που εντοπίστηκαν κι από άλλους. Ωστόσο, θεωρώ ότι αυτές οι αδυναμίες, που είναι χρόνιες, δεν έχουν απαντηθεί μέχρι σήμερα σ'επαναστατική κατεύθυνση.

«Όχι υπέρ του κράτους», με το κράτος ή ενάντια στο κράτος;

Ξεκινάω με τον σχολιασμό της ιστορικής αφήγησης του άρθρου στο οποίο παραπέμπει η Επιτροπή Αντίστασης, διότι διαμορφώνει μια εικόνα της πραγματικότητας που προσδοκά να είναι συνολική, ενώ είναι κατά κύριο λόγο εμπροθέτως ανακριβής. Συνοπτικά, το κείμενο έχει δημοσιογραφικό στυλ, αφήνοντας τα πολιτικά σκοπούμενά του να περάσουν κάτω απ'τη σκιά των αμφίπλευρων, δήθεν ουδέτερα περιγραφικών εστιάσεών του. Οι πολιτικές επισημάνσεις της αφηγηματικής γλώσσας του είναι αμιγώς φιλο-αστικές. Τα γεγονότα έχουν περιγραφεί ή αποκρυφθεί, με καταφανή σκοπιμότητα τη συγκάλυψη του φασιστικού παράγοντα. Ταυτόχρονα απουσιάζει οποιαδήποτε αναφορά σε αναρχικές θέσεις, ιστορικές, σύγχρονες ή ιδιαίτερες των συγγραφέων.

Συγκεκριμένα, η παραμόρφωση της ιστορίας ξεκινάει από την εξέγερση του Μαϊντάν. Πίσω από το ψέμα ότι «καμία από τις δυνάμεις δεν ήταν απολύτως κυρίαρχη», που σχετικοποιείται με τη λέξη 'απολύτως', κρύβεται η απόλυτη στρατιωτική κυριαρχία των ναζιστών στον δρόμο, η οποία κορυφώθηκε με την ένοπλη επίθεσή τους στη βουλή, που παρότι ήταν συμβολική (ούτε είκοσι τουφέκια, σύμφωνα με όλες τις διαθέσιμες ενημερώσεις), αποτέλεσε την αφορμή για την παράδοση της διακυβέρνησης στο φιλο-NATOϊκό αστικό διευθυντήριο και τους φασίστες. Η παράδοση του κράτους έγινε από τον ίδιο τον κρατικό μηχανισμό. Η απροθυμία της αστυνομίας κατά την όξυνση της σύγκρουσης, παρουσιάζεται αντεστραμμένα. Ενώ γίνεται αναφορά στα πιστά και μισθοφορικά σώματα του ρωσοκίνητου δικτάτορα, αποσιωπάται το αποδεδειγμένο γεγονός ότι η ηγεσία της φιλο-NATOϊκής αντιπολίτευσης είχε οργανώσει κι εκτελέσει δολοφονίες διαδηλωτών, από ελεύθερους σκοπευτές της αστυνομίας, προκειμένου να υπονομεύσει το καθεστώς. Τελικά, μερικές τουφεκίες από μια ομάδα φασιστών αρκούσαν για την αλλαγή θέσεων και προσανατολισμού, που είχε προαποφασίσει η ουκρανική αστική τάξη, με την υποστήριξη των ΗΠΑ. Σίγουρα το κίνημα του Μαϊντάν δεν ήταν ένα στρατιωτικό πραξικόπημα κι εξίσου ευκρινώς, πυροδοτήθηκε για να καταλήξει και κατέληξε σε μια θεσμική αλλαγή αντίστοιχη μ'εκείνη που είχε σηματοδοτήσει η «πορεία στη Ρώμη», των μελανοχιτώνων του Μουσολίνι.

Οι συγγραφείς του άρθρου αναφέρουν ότι το εγχείρημα των αναρχικών να οργανωθούν δίπλα στους φασίστες ήταν ανίσχυρο, επισημαίνοντας ορισμένες αιτίες αδυναμίας των αναρχικών κατά τις κρίσιμες στιγμές, που είναι υπερτοπικές και διαχρονικές. Όμως, δεν κάνουν κανένα πολιτικό σχόλιο για τη μηδενική αυτονομία των αναρχικών μέσα στο κίνημα του Μαϊντάν, για την απουσία οργάνωσης κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης και αυτοάμυνας, για την υποταγή της μαχητικής στράτευσης των αναρχικών στον φασιστικό милитарισμό και παρεπόμενα την πολιτική κυριαρχία του εθνικισμού ενάντια στο κοινωνικό κίνημα.

Όπως διαφαίνεται και στο άρθρο, το κίνημα του Μαϊντάν δεν είχε καμία κοινωνική ή πολιτική συνιστώσα με προλεταριακές στοχεύσεις. Όσο γνωρίζουμε, κανένας δεν έθεσε το ζήτημα της ταξικής εκμετάλλευσης, ούτε οι συμμετέχοντες αναρχικοί. Το σημείο συνάντησης των προλετάρων και των αναρχικών, με το υπόλοιπο κίνημα, που ηγεμονεύοταν πολιτικά από την αστική τάξη, ήταν ο αντιαυταρχισμός. Με το ίδιο στενό πρίσμα προτάσσεται και σήμερα η συστράτευση με τον εθνικισμό· ο ρωσικός ιμπεριαλισμός δεν γίνεται αντιληπτός ως δομή ταξικής κυριαρχίας μέσα σ'ένα περιεκτικότερο σύστημα πολιτικής και ταξικής κυριαρχίας, τον παγκόσμιο καπιταλισμό, αλλά μόνο αφηρημένα σαν φορέας καταπίεσης, και μάλιστα, προσωποποιημένος («ο δικτάτορας Πούτιν»). Πώς γίνεται να πολεμήσουμε τον καπιταλισμό και το σύγχρονο κράτος, ανατρέχοντας στην αντιμοναρχική ιδεολογία της αστικής τάξης, τεσσάρων αιώνων πίσω; Ήδη από την Αμερικάνικη Ένωση και τη Γαλλική Επανάσταση, γνωρίζουμε ότι η αστική δημοκρατία και τα δικαιώματα που ορίζει, δεν προσφέρουν καμία προστασία για τον λαό και καμία κοινωνική ελευθερία. Από την εποχή της Ειρηνικής Συνύπαρξης («Ψυχρός Πόλεμος»), γνωρίζουμε ότι η πρόταξη της ελευθερίας και της δημοκρατίας, από τον NATOϊκό αντικομμουνισμό και τους εθνικισμούς μέχρι κι από τους υποστηριζόμενους από το κρατικομονοπωλιακό μπλοκ, αποτελεί την επίφαση της αντεπανάστασης. Μετά την πλήρη ενσωμάτωση στην οικονομία της αγοράς, η αποχαλινωμένη πλέον στρατο-κεφαλαιο-κρατική επέλαση σ'όλη τη Γη, καρπώθηκε εξολοκλήρου τα λουσάτα ράσα της δημοκρατίας. Τα αστικά δικαιώματα σήμερα, όχι μόνο δεν αποτελούν διαφιλονικούμενο πεδίο μεταξύ κοινωνικής άμυνας και κρατικού ελέγχου, αλλά βρίσκονται στο ιδεολογικό οπλοστάσιο της αγριότερης ταξικής επίθεσης, λόγω υπερέκτασης και υπερκλασματοποίησης των καπιταλιστικών σχέσεων. Στο Μαϊντάν, η εστίαση των αναρχικών στον αντιαυταρχισμό, ως συγκολλητική θέση του κινήματος, συνέδραμε στην ηγεμονία των αστικών δυνάμεων και κατόπιν, στην πρόοδο της κυρίαρχης αυταρχικής δομής, του εθνικού κράτους.

Για να αποφύγουμε άστοχες παρερμηνείες, ας σημειώσω ότι τάσσομαι ανεπιφύλακτα ενάντια στον αφορισμό εκείνων των κοινωνικών εξεγέρσεων που δεν έχουν σαφές επαναστατικό πρόγραμμα κι οργάνωση. Τα κομμάτια της κρατιστικής αριστεράς που αφόρισαν τις λαϊκές εξεγέρσεις στη Συρία, τη Βενεζουέλα, τη Λευκορωσία και την Κούβα, αποσκοπούσαν στην υπεράσπιση ταξικών καθεστώτων, μόνο και μόνο για να παριστάνουν τους κομπάρσους στις ιμπεριαλιστικές αντιπαλότητες και τα παιχνίδια εξουσίας. Όποιοι απείχαν απ'την εξέγερση του Μαϊντάν, απείχαν απ'τη πραγματική ταξική διαπάλη. Η απάντηση στον ευρω-αστισμό και τον εθνικισμό του Μαϊντάν, δεν θα μπορούσε να δοθεί σε

άλλον χώρο ή χρόνο. Ωστόσο, το άρθρο-ταυτότητα της Επιτροπής Αντίστασης μένει εγκλωβισμένο σ'ένα δίπολο πολιτικής υποτέλειας. Τόσο εγκλωβισμένο που στην επανάκαμψη του ιστορικού ουκρανικού ναζισμού, δεν μπόρεσε να δει παρά μια τρολιά.

Για τη μετά Μαϊντάν φάση, το άρθρο δεν κάνει καμία περιγραφή της εξέλιξης των σχέσεων εκμετάλλευσης και πολιτικής ετερονομίας. Αντιθέτως, προς το τέλος υπερασπίζεται το πολιτικό καθεστώς, με βάση το κεφαλαιοκρατικό ιδεολογικό σχήμα της διάκρισης κι ανεξαρτησίας των τριών εξουσιών (αστικό κοινοβούλιο, δικαιοσύνη, εκτελεστικό).

Στην περιγραφή του πολέμου στις ανατολικές επαρχίες, δεν γίνεται καμία αναφορά στην αντικοινωνική τρομοκρατία που άσκησε το καθεστώς. Επιπλέον, οι Ρωσικές κοινότητες αντιμετωπίζονται από τους αρθρογράφους, σαν άψυχα όργανα του ρωσικού κράτους, απεγδυμένες από κοινωνικούς και ταξικούς προσδιορισμούς, ακριβώς όπως η φιλορωσική προπαγάνδα εξιστορεί το Μαϊντάν, αποκλειστικά σαν εργαστηριακό κατασκεύασμα των ΝΑΤΟϊκών. Παρεπόμενα, αφού ένα τμήμα του λαού που ζει μέσα στα σύνορα του ουκρανικού κράτους, παρουσιάζεται σαν όργανο ενός ιμπεριαλισμού, ο εθνικός πόλεμος εναντίον του εμφανίζεται δίκαιος. Ποιά η διαφορά αυτής της προπαγάνδας εθνοκάθαρσης, από τη φιλο-«σοβιετική» που επικαλούμενη τους μπαντεριστές, δικαιολογούσε όσα είχε υποστεί ο ουκρανικός λαός από τους μπολσεβίκους, δεκαετίες νωρίτερα (όπως όλοι οι λαοί της ΕΣΣΔ);

Το άρθρο δεν αναφέρει τίποτα για τις φασιστικές διώξεις και δολοφονίες Ρομά, ΛΟΑΤΚΙ και άλλων κοινοτήτων, ούτε για τα εγκλήματα των ναζιστικών οργανώσεων όπως η Αζόφ, εναντίον των Ρώσων κατοίκων στις ανατολικές επαρχίες, οργανώσεων ενταγμένων στον ουκρανικό στρατό και με στελέχη τους σε κυβερνητικές θέσεις. Οι αρθρογράφοι, παρότι προτάσσουν την «Ευρωπαϊκή δημοκρατία», δεν έχουν προσέξει ότι ακόμη κι η Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα (UNHCR) έχει κατηγορήσει το τάγμα Αζόφ, που διατηρεί οργανική κι επιχειρησιακή αυτονομία εντός της ουκρανικής εθνοφρουράς, για εγκλήματα πολέμου, όπως μαζική λεηλασία, βασανιστήρια, ξυλοδαρμούς αμάχων, ηλεκτροσόκ, εικονικούς πνιγμούς και απαγωγές δημοσιογράφων.

Ακόμα χειρότερα κι απ'την συγκάλυψη του πολέμου εθνικής υποταγής των ανατολικών επαρχιών κι ευρύτερα, εθνοκάθαρσης από τα ρωσικά στοιχεία, το άρθρο αποσιωπά τη σφαγή στο κτήριο των συνδικάτων της Οδησσού, αναφερόμενο μονοφραστικά σε «αρκετούς ακτιβιστές που σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια ταραχών στου δρόμους». Σαν τις ανακοινώσεις της αστυνομίας και των συστημικών μίντια. Μάλλον οι δολοφονημένοι δεν ήταν αρκετοί για να απογαλακτιστούν οι αρθρογράφοι απ'τον εθνικισμό. Δεκάδες άνθρωποι που είχαν καταφύγει στο κτήριο, καταδιωκόμενοι από ένα φασιστικό συλλαλητήριο, περικυκλώθηκαν, σφάχτηκαν κυριολεκτικά, απαγχονίστηκαν και κάηκαν από φασίστες, σε ζωντανή τηλεοπτική μετάδοση. Πιθανά, ορισμένοι από τους σφαγιασθέντες να ήταν γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όμως, τίποτα δεν γίνεται να δώσει συγχώρεση σε μια τέτοια φριχτή ναζιστική πράξη. Η αποσιώπησή της, υποδηλώνει αφενός την ενοχική συνείδηση όποιων στρατεύτηκαν με τον ουκρανικό εθνικισμό κι αφετέρου, την απόφασή τους να εξακολουθήσουν να τον υπηρετούν.

Το ίδιο το άρθρο περιγράφει πώς μερικοί Ουκρανοί αναρχικοί φασιστοποιήθηκαν. Πάλι οι αρθρογράφοι φαίνεται να μην προσπαθούν να κατανοήσουν τις ριζικές αιτίες της πολιτικής αδυναμίας των αναρχικών στον ουκρανικό χώρο (κι όχι μόνο εκεί βέβαια). Ο πόλεμος κατάπιε το αναρχικό κίνημα κι ευρύτερα το κοινωνικό, εφόσον το κίνημα δεν ήταν έτοιμο για πόλεμο. Όπως επίσης η καταστολή καταπίνει τις εξεγέρσεις, όταν καμία κοινωνική δύναμη δεν είναι αποφασισμένη να κάνει επανάσταση. Ας θυμηθούμε το σχίσμα των αναρχικών στην έναρξη του Α' Παγκοσμίου ιμπεριαλιστικού πολέμου. Εξίσου ο πασιφισμός κι η ενσωμάτωση στους εθνικισμούς, ήταν παράγωγα της εμμένουσας αποδιοργάνωσης του ελευθεριακού κινήματος μετά τη διαλυση της Α' Διεθνούς. Όσο οι αναρχικοί παραμένουμε αναποφάσιστοι να περάσουμε στην άμεση επαναστατική δράση, η ιστορία δεν περιμένει, συνεχίζεται με τους όρους των εξουσιών. Το κενό πολιτικού προσανατολισμού και κοινωνικών ριζωμάτων, οδηγεί στον милитарισμό κι αυτός στον φασισμό.

Το σχίσμα στο κίνημα, μεταξύ πασιφισμού (που μέσα στο πεδίο του πολέμου δεν μπορεί να πάει πιο πέρα απ'τη φιλανθρωπία) και милитарισμού, επεκτείνεται μέσα στους διάφορους εθνικισμούς και σε ανταγωνιστικούς πόλους εξουσίας. Τελικά, ελλείψει επαναστατικής αυτοοργάνωσης, το κοινωνικό κίνημα αφομοιώνεται στην αστική πολιτική, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο.

Το άρθρο, αναφερόμενο στις δραστηριότητες των αναρχικών μέσα στο πεδίο του εθνικιστικού πολέμου, κάνει ιδιαίτερη περιγραφή μιας εθνικιστικής οργάνωσης («Αυτόνομη Αντίσταση»), με την οποία συνεργάστηκαν ορισμένοι αναρχικοί κι η οποία έχει αναφορές στη Ζαπατιστική Αυτονομία και στο Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας. Το άρθρο αναφέρει ασχολίαστο το ιδεολογικό περίβλημα της συγκεκριμένης εθνικιστικής οργάνωσης, σα να είναι δεδομένο η ομοιότητα του ουκρανικού εθνικισμού, με το παράδειγμα της εθνικής αντίστασης όπως έχει αναπτυχθεί από το ΡΚΚ. Πρόκειται για χυδαία διαστρέβλωση των επαναστατικών εμπειριών του Ζαπατιστικού και του Κουρδικού κινήματος. Ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν, το ΡΚΚ κι η ΚΣΚ (Ένωση Κουρδικών Κοινοτήτων) έχουν διαμορφώσει κι εφαρμόσει τις ιδέες του Δημοκρατικού Έθνους και της Συνομοσπονδιακής Αυτονομίας. Το Δημοκρατικό Έθνος αποτελεί υπέρβαση των εθνικιστικών, φυλετικών και θρησκευτικών αντιπαλοτήτων, που υποδαυλίζονται από τον ιμπεριαλισμό και τον υπηρετούν. Το Δημοκρατικό Έθνος είναι η συναδέλφωση και συνοργάνωση των διαφορετικών κοινοτήτων μέσα και εκατέροθεν των κρατικών συνόρων. Το Δημοκρατικό Έθνος είναι η αυτοοργανωμένη κοινότητα που γίνεται προγραμματικά η βάση της ασύνορης συμπεριληπτικής δημοκρατίας.

Ο πόλεμος άρνησης της αυτονομίας μιας κοινότητας, μιας κοινωνίας, ολόκληρων ηπείρων και συνολικά της οικουμένης (όπως ο πόλεμος του ουκρανικού εθνικισμού εναντίον της αυτονομίας των Ρωσικών κοινοτήτων κι ο πόλεμος του τσαρικού ιμπεριαλισμού εναντίον της Ουκρανικής κοινωνίας), είναι ο κύριος εχθρός του Δημοκρατικού Έθνους. Η Συνομοσπονδιακή Αυτονομία είναι συγχρόνως η άρνηση των εθνικών περιχαράκωσεων, ο σεβασμός των κοινωνικών ταυτοτήτων κι η οργανωμένη αλληλεγγύη τους απέναντι σ' όλα τα κράτη και στη γενική κυριαρχία του Έθνους-Κράτους. Τα ιστορικά παράγωγα της ρωσικής αποικιοκρατίας κι η αλληλένδετη εθνοκάθαρση που επιδίωξε ο ουκρανικός φασισμός, δεν έχουν καμία σχέση με αυτονομία. Το πρόταγμα της αυτονομίας έχει υφαρπαγεί από κρατιστικές δυνάμεις εκατέροθεν, ώστε να ποδηγετηθούν τα κοινωνικά κινήματα.

Η αφομοίωση του κοινωνικού κινήματος ήταν εκ' γεννητής του φασισμού, βασική αποστολή του. Δεν θα επιτρέψουμε σε κανέναν εθνικισμό να διαστρεβλώσει τις προτάσεις του Κουρδικού Κινήματος Ελευθερίας, που αποτελούν σήμερα την πιο ανεπτυγμένη αντικρατική-αντικαπιταλιστική εναλλακτική.

Το ΡΚΚ εγκατέλειψε την ιδέα και την πολιτική του Έθνους-Κράτους, απολογίζοντας τον μετασχηματισμό των κρατικομονοπωλιακών καθεστώτων και το χρόνιο αδιέξοδο του εθνικιστικού-κρατιστικού αντιαποικειακού αγώνα. Η αλλαγή νοοτροπίας και πρακτικής αναδύθηκε από τη συγκυρία των νέων εθνικισμών των πρώην σοσιαλιστικών κρατών, τις διασπάσεις τους και τη ΝΑΤΟϊκή χειραγώγηση των εθνικισμών παγκοσμίως. Οι Κούρδοι επαναστάτες αναζήτησαν απαντήσεις στα ιστορικά δεσμά που μεταξύ άλλων έφεραν και τον σημερινό πόλεμο μέσα στα σύνορα του ουκρανικού κράτους.

Το άρθρο-ταυτότητα της Επιτροπής Αντίστασης, περιγράφει το απλουστευτικό ιστορικο-ιδεολογικό περίβλημα της νεο-τσαρικής αποικιοκρατίας (ναζισμός, Β' παγκόσμιος πόλεμος κι ευρω-ατλαντισμός), από το οποίο είναι ακόμη εξαρτημένη για την πειθάρχιση των Ρώσων και τη χειραγώγηση του αντικαπιταλιστικού κινήματος διεθνώς, σαν να είναι η αιτία της. Με δεδομένη την απουσία ταξικής πολιτικής ανάλυσης, το άρθρο υιοθετεί την αντικομμουνιστική συνωμοσιολογική αντίληψη της ιστορίας και το άθλιο ύφος των μυθιστορημάτων τύπου Ζεράρ ντε Βιλιέ. Δεν αναγνωρίζεται πουθενά ταξική διαπάλη κι αγώνας πολιτικής αυτοδιεύθυνσης κι οικονομικής ισότητας. Αναγνωρίζονται μόνο αγνοί (αλλά ίσως παραπλανημένοι) Ουκρανοί αγωνιστές απ' τη μία πλευρά και έμμισθοι πράκτορες του δικτάτορα, απ' την άλλη πλευρά. Η αλήθεια είναι ότι το χρήμα ρέει σε κάθε εθνικιστικό στρατόπεδο. Είναι κοινότοπο να πούμε ότι στον καπιταλισμό όλες οι σχέσεις εξουσίας μεταφράζονται σε χρήμα. Άξια παρατήρησης είναι η πίστη στον «αγνό» εθνικισμό.

Το προπαγανδιστικό ύφος του αντικομμουνιστικού ιστορικού αναθεωρητισμού, μεταχρησιμοποιεί την ιδεολογική χρήση της αντιφασιστικής ιστορίας από τον ρωσικό ιμπεριαλισμό και τους υποστηρικτές του, για να απονομηματοδοτήσει εν γένει τον αντιφασισμό και την ιστορία του. Ο αντιφασισμός που αναφέρεται στις ιστορικές ρίζες του, χαρακτηρίζεται α-πολίτικος. Η καπηλεία της ιστορίας όμως, είναι εξορισμού βαθειά πολιτική. Οι αρθρογράφοι, θεωρώ ότι αναμφίβολα γνωρίζουν τα πολιτικά κίνητρα του ρωσοκεντρικού ιστορικισμού. Πάραυτα, το μέλλημά τους είναι να εκμηδενίσουν την αντιφασιστική αναδρομή καθεαυτή. Στη φάση που αμφοτέροι οι φασισμοί μεταμφιέζονται σε

αντιφασισμό, οι υπερασπιστές του ουκρανικού εθνικισμού δεν σημαδεύουν την κοινή ρίζα, τον καπιταλισμό, το Έθνος-Κράτος και τη στρατοκρατία τους, αλλά την αντιφασιστική μνήμη.

Αφού τέθηκε το ζήτημα της πολιτικότητας του αντιφασισμού, να δούμε ποιά είναι η πολιτικότητα του αυτοπροσδιοριστικού κειμένου της Επιτροπής Αντίστασης. Δηλώνει ότι υπερασπίζεται την «ανεξαρτησία» της Ουκρανίας. Παρότι η Επιτροπή δηλώνει «πόλεμο κατά της αυτοκρατορίας, όχι υπέρ του κράτους», το άρθρο δεν εξηγεί τι εννοεί με τη λέξη Ουκρανία. Μια πολιτιστική κοινότητα, τα εδάφη όπου κατοικεί αυτή η κοινότητα, την εδαφική επικράτεια ενός κράτους ή και τις δομές αυτού του κράτους; Η έννοια ανεξαρτησία, συνήθως αναφέρεται σε κράτη. Το άρθρο επιχειρηματολογεί υπέρ της «ανεξαρτησίας της Ουκρανίας», υπερασπιζόμενο τους αστικούς θεσμούς του ουκρανικού κράτους. Ενώ δεν καταθέτει καμία επαναστατική πρόταση, καλεί στην υπεράσπιση της αστικής δημοκρατίας, ως προτιμότερης συνθήκης υποταγής. Οι φιλο-θεσμικές θέσεις του άρθρου, δεν έχουν τον χαρακτήρα ενός πολιτικού ελιγμού· εξαντλούν την πολιτική πρότασή του. Οι αρθρογράφοι δηλώνουν ότι «σ' αυτό το στάδιο» (χωρίς αναφορά σε επόμενο στάδιο) τάσσονται «εντός του δημοκρατικού στρατοπέδου», με «ριζοσπαστικές προσεγγίσεις και απόψεις». Αν και γίνεται επιγραμματική αναφορά σε δραστηριότητες του ελευθεριακού αντιφασιστικού κινήματος, δεν υπάρχουν μαρτυρίες ούτε προτάσεις για ριζοσπαστικές πρακτικές σε σχέση με την πάλη για κοινωνική αυτονομία και ισότητα. Εδώ κρατάω συμβατικά την έννοια δημοκρατία για τους κεφαλαιοκρατικούς πολιτειακούς θεσμούς, όπως νοσηματοδοτούν τη λέξη οι αρθρογράφοι, έτσι ώστε να μην μπερδευτούν οι αναγνώστες στις εννοιολογικές αναδιατυπώσεις. Γνωρίζουμε βέβαια, ότι η αστική δημοκρατία διαμορφώθηκε και διατηρείται μέχρι σήμερα, ως η μορφή κρατικής εξουσίας που αντιστοιχεί στη συγκεντρωτική ολιγαρχική ταξική κυριαρχία.

Οι αρθρογράφοι, προκειμένου να αποενοχοποιήσουν τη στήριξή τους στο ταξικό και πολιτικά καταπιεστικό καθεστώς, δίνουν την πληροφορία ότι οι φασιστικές οργανώσεις αποτελούν μειοψηφία μέσα στην πολιτική παλέτα της ουκρανικής δημοκρατίας. Το ίδιο το γεγονός ότι οι ναζιστές συμμετέχουν στους αστικούς θεσμούς και στον εθνικό στρατό, δεν τους ενοχλεί. Ενόσω το άρθρο-ταυτότητα της Επιτροπής Αντίστασης χαιδεύει τα ναζιστικά σπυράκια της ουκρανικής δημοκρατίας, αποσιωπά το δεδομένο ότι τα κομμουνιστικά κόμματα (ή «κομμουνιστικά») είναι απαγορευμένα. Η ξεδιάντροπη προπαγάνδα του υπέρ του καθεστώτος, το παρουσιάζει σαν πλουραλιστικό, τόσο πλουραλιστικό που αγκαλιάζει τους ναζί, αλλά απαγορεύει τα κόμματα που έστω υποκριτικά δηλώνουν αντιφασιστικά. Σίγουρα όταν ο Μπακούνιν έγραφε ότι «η πιο ατελής δημοκρατία είναι χίλιες φορές καλύτερη από την πιο φωτισμένη μοναρχία», δεν γνώριζε ότι κάποτε μέσα από την δημοκρατία θα βγουν καθεστώτα πιο φριχτά απ' την πιο σκοτεινή μοναρχία. Μην ξεχνάμε ότι ο ναζισμός ανήλθε μέσα απ' την αντιπροσωπευτική δημοκρατία. Είναι ύβρις για τον Μπακούνιν να ονομάζεται ατελής δημοκρατία ένα καθεστώς που εγκαταστάθηκε με τη δράση των ναζί, διεξήγαγε εθνοκάθαρση και απαγόρευσε τα αντιπολιτευόμενα κόμματα. Αποτελεί ωμό εθνικισμό, να καταγγέλλουμε δικαίως τον ρώσικο εθνικισμό για τις ναζιστικές παραφυάδες του και να ξεπλύνουμε τον ουκρανικό εθνικισμό, επικαλύπτοντας τους δικούς του ναζιστές στη σούπα του ανύπαρκτου πλουραλισμού.

Από το κείμενο απουσιάζει οποιαδήποτε αναφορά στο ταξικό ιστορικό υπόβαθρο της εξουσίας ή στην τρέχουσα ταξική διαπάλη στο ουκρανικό έδαφος ή παγκοσμίως. Βρήκα μόνο δύο αναφορές σε φαινόμενα εμφανώς ταξικά και ήταν και οι δύο σε ύφος φιλο-αστικό: Οι μικροί και μεσαίοι επιχειρηματίες που «δεν μπορούσαν να εργαστούν ελεύθερα» στο προηγούμενο καθεστώς, επειδή εξαναγκάζονταν να πληρώνουν τα στελέχη του. Και οι αναρχικοί που έχουν απομακρυνθεί από την παραδοσιακή προλεταριακή θεώρηση, επειδή εργάζονται στον τομέα της πληροφορικής (σαν να μην ανήκει στην καπιταλιστική αλυσίδα). Τα ονόματα εμπόλεμων Εθνών-Κρατών εμφανίζονται σε κάθε φράση, αλλά η λέξη καπιταλισμός, μόνο μια φορά και μάλιστα, σε εισαγωγικά. Προφανώς, εκείνο το μέρος των αρθρογράφων που έχει ταχθεί ανεπιφύλακτα υπό την απατηλή προστασία του ΝΑΤΟ, δεν αναγνωρίζει την ύπαρξη του άγριου καπιταλισμού.

Το άρθρο κι επίσης το σύντομο κάλεσμα της Επιτροπής, επιπλέον της υπεράσπισης της ουκρανικής αστικής δημοκρατίας, προτάσσουν την Ευρώπη σαν θεματοφύλακα της δημοκρατίας και σαν τόπο αναφοράς καθ'αυτόν. Θα σταθώ ελάχιστα στη σαχλαμάρα ότι η Ρωσία έχει μακροπρόθεσμα σχέδια για την καταστροφή της όποιας δημοκρατίας στην Ευρώπη, που βγήκε κατευθείαν από τα ψυχροπολεμικά εγχειρίδια αντικομμουνιστικής προπαγάνδας. Δεν ξέρω αν είναι χειρότερο οι

αρθρογράφοι να υιοθετούν τέτοια εξωπραγματικά και παρελκυστικά συμπεράσματα, σκόπιμα επειδή έχουν ταχθεί με ένα εθνικιστικό στρατόπεδο ή αν είναι χειρότερο να το έχουν πιστέψει· να διακατέχονται από μία ερμηνεία του κόσμου, που προσδιορίζεται από την «αντίσταση της δημοκρατικής Ευρώπης», απέναντι στην «επέλαση της ρωσικής μοναρχίας». Μόνο ο Ζελένσκι τόλμησε μια τόσο τρομοκρατική διατύπωση της σύμφυσης πολιτικού κι εθνικού. Το ριζικότερο πρόβλημα με την πολιτική θεώρηση του άρθρου είναι η απόδοση μιας αυτοτελούς πολιτικής υπόστασης στην Ευρώπη. Είτε είναι η «ευρωπαϊκή δημοκρατία» που υποτίθεται ότι κινδυνεύει, είτε είναι η «επαναστατική Ευρώπη» (το σύνθημα που κλείνει το κάλεσμα της Επιτροπής), οι αρθρογράφοι προτάσσουν την ευρωπαϊκότητα ως ταυτότητά τους. Πρέπει να αναρωτηθούμε: Αναφέρονται σε μια γεωγραφική, φυλετική, πολιτιστική ή πολιτική ταυτότητα; Ποιαν ενιαία ταυτότητα συγκροτεί η γεωγραφική περιχαράκωση στην Ευρώπη; Έξω από τις ιστορικά ανεπτυγμένες ταξικές και πολιτικές δομές της, η ευρωπαϊκή ήπειρος δεν αποτελεί ιδιαίτερα ενότητα, ούτε γεωφυσικά. Η ουκρανική επικράτεια βρίσκεται λίγο πλησιέστερα στα συριακά σύνορα, πχ, παρά στα γαλλικά. Ο ρωσικός ιμπεριαλισμός έχει ισοπεδώσει με αεροπορικούς βομβαρδισμούς, ολόκληρες πόλεις στη συριακή επικράτεια τα προηγούμενα χρόνια (όπως λίγο παλαιότερα, το Γκρόζνι) κι η τουρκική αποικιοκρατία διεξάγει διαρκή κατοχικό πόλεμο μέσα στα συριακά και τα ιρακινά σύνορα. Τις πρώτες μέρες της εισβολής στην ουκρανική επικράτεια, ο ρωσικός ιμπεριαλισμός, θέλοντας να μην θεριέψει τη λαϊκή αντίσταση Ρώσων και Ουκρανών και το αντιπολεμικό κίνημα διεθνώς, απέφυγε τα άμεσα μαζικά πλήγματα εναντίον κατοίκων. Καμία ΝΑΤΟϊκή «δημοκρατία» δεν είχε ενοχληθεί με το ρωσικό carpet bombing στις συριακές πόλεις. Τώρα ρίχνουν κροκοδείλια δάκρυα για τον Ουκρανικό λαό, που τον χρειάζονται εγκλωβισμένο και βομβαρδισμένο.

Οι αρθρογράφοι αδυνατούν να δουν τον ρωσικό ιμπεριαλισμό έξω από την εθνική εντοπιότητα τους, την οποία τοποθετούν μέσα σε μια ιστορικά και συγχρονικά πατριαρχική πολεμοκάπηλη, κρατιστική, καπιταλιστική, αποικιοκρατική, ιμπεριαλιστική και ρατσιστική περιχαράκωση: την «Ευρώπη». Τι είδους επανάσταση μπορεί να γίνει στον ευρωπαϊκό καπιταλιστικό Βορρά, αν δεν αποδομηθεί η ιμπεριαλιστική στρατοκρατία του, ο εκμεταλλευτικός έλεγχός του πάνω στη Γη, οι ολιγαρχικοί θεσμοί του κλπ; Το «επαναστατική Ευρώπη» μπορεί να αποτελέσει μόνο φασιστική διαστρέβλωση των επαναστατικών προταγμάτων, διότι η Ευρώπη αποτελεί σύνορο αυτοσυγκρότησης και περιφρούρησης της πλανητικής κυριαρχίας και όχι κοινότητα καταπιεσμένων, αν και εμπερικλύει πολλές κοινότητες καταπιεσμένων.

Οι πολιτικές σημάνσεις του άρθρου, καταλήγουν σε έναν συγκεκριμένο πρακτικό προσανατολισμό: εθνικιστικός милитаризм. Ως επιλογές, προτάσσονται «**η ένταξη στις ένοπλες δυνάμεις της Ουκρανίας**, η εμπλοκή στην εδαφική άμυνα, η **στράτευση** κι ο εθελοντισμός». Προφανώς, εν'τη απουσία εναλλακτικής οργανωτικής πρότασης, η εδαφική άμυνα και ο εθελοντισμός υποτάσσονται στο κνούτο (για να θυμηθούμε την έκφραση του Μπακούνιν) του εθνικού στρατού και στα πολιτικά συμφέροντα για τα οποία δρα. Ακόμα και στο σημείο που το άρθρο περιγράφει την αντιιμπεριαλιστική ομαδοποίηση μεταξύ των αρθρογράφων, «η αμυντική ικανότητα της χώρας» παραμένει το κυρίαρχο πολιτικό πλαίσιο και παρεπόμενα, η στήριξη προς τον τακτικό στρατό και το αίτημα συμβολής της ΝΑΤΟϊκής τεχνολογίας, παραμένουν αδιαμφισβήτητα. Αλλά, ο λαϊκός ανταρτοπόλεμος παίρνει την πρωτοκαθεδρία, ιδεατά, σύμφωνα με τη μετριοπαθέστερη ομαδοποίηση. Όλο το άρθρο στο οποίο βασίζει πολιτικά το κάλεσμά της η Επιτροπή Αντίστασης, κατατείνει αποκλειστικά σε μια δηλούμενη πρακτική συνέπεια, στη συμμετοχή στον πόλεμο πειθαρχώντας στη στρατοκρατία του ουκρανικού εθνικισμού και των ΝΑΤΟϊκών πατρώνων του.

Κλείνω τις παρατηρήσεις μου επί του άρθρου-ταυτότητα της Επιτροπής Αντίστασης, σημειώνοντας μια αντίφαση που μέσα στις πραγματικές συνθήκες της ταξικής και πολιτικής διαπάλης, διαλύει τον κύριο σκοπό της Επιτροπής. Σχολίασα ότι το άρθρο προτάσσει την «ανεξαρτησία της Ουκρανίας» και ταυτόχρονα θεωρεί αναγκαία τη ΝΑΤΟϊκή στήριξη. Όπως επισημαίνει κι η αντιιμπεριαλιστική ομαδοποίηση των αρθρογράφων, δεν γίνεται να επιτευχθεί πραγματική ανεξαρτησία, κοινωνική αυτονομία, ελευθερία και ισότητα, σε κατάσταση εξάρτησης από κάποια ιμπεριαλιστική δύναμη. Εκείνοι που θεωρούν αδύνατη την αντίσταση δίχως τη στήριξη του ΝΑΤΟ, δεν πιστεύουν σε καμία ανεξαρτησία και ριζικότερα, δεν πιστεύουν στη χειραφετητική δύναμη του λαού, στην εγγενή ικανότητα της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν και το ΡΚΚ, εγκατέλειψαν τον σκοπό του Έθνους-Κράτους, την ιδέα της συνοριακής ανεξαρτησίας και τον κρατισμό κι ανέπτυξαν την διεθνοτική και διασυνοριακή συνομοσπονδιακή θεωρία και πρακτική, όταν κατάλαβαν ότι μέσα στη μετασοσιαλιστική καπιταλιστική νεωτερικότητα δεν έχει μείνει διόλου χώρος λαϊκής ανεξαρτησίας μέσα από το σύστημα των εθνικών κρατών. Θα δούμε τώρα ορισμένες ιστορικές και συγχρονικές εμπειρίες που έχουμε στα χέρια μας.

Όταν ο Μάγνο καθάρισε τον Πετλιούρα

Το κείμενο της ομάδα Αναρχικός Μαχητής, απαντάει συντροφικά στο άρθρο που συνόδευσε το κάλεσμα της Επιτροπής Αντίστασης, αναγνωρίζοντας μια δυνατότητα συνεξέλιξης σε επαναστατική κατεύθυνση. Οι διορθωτικές επισημάνσεις γίνονται με ουδέτερο ύφος και τα σημεία κριτικής τίθενται με τη μορφή ερωτήματος. Κατανοώ και συμμερίζομαι τη συντροφική έγνοια των συντρόφων. Ωστόσο, θεωρώ ότι η δεδομένη συνθήκη του πολέμου δεν αφήνει χρόνο αναμονής ανάδυσης των απαντήσεων μέσα απ'τα επερχόμενα βιώματα και επιβάλει να τεθούν τα ζητήματα αμέσως σ'όλο το βάθος τους.

Περιέγραψα ήδη πώς η αφήγηση για το Μαϊντάν ήταν συγκεχυμένη και συνολικά συγκαλυπτική για τον φασισμό. Στην ευγενική παρατήρηση της Αναρχικός Μαχητής, επί της «απουσίας ανατακλαστικών όσον αφορά την εσωτερική πολιτική και την κοινωνική δομή της Ουκρανίας», έχει σημασία να προσθέσουμε ένα πολιτικό νόημα. Αυτή η απουσία υποδηλώνει τον κίνδυνο, αν όχι και σκοπιμότητα, κατάπτωσης στον εθνικισμό. Στην πολιτική ερμηνεία της απουσίας αναφοράς σε ταξικές αντιθέσεις μέσα στην ουκρανική επικράτεια, συνηγορεί η καταληκτική παρατήρηση της παραγράφου, σε σχέση με την αυξανόμενη φτώχεια κατά τη διάρκεια του νέου καθεστώτος. Η καταληκτική επικέντρωση της κριτικής, στην καπιταλιστική δημοκρατία κι ειδικά στην ευρωπαϊκή υποκειμενικοποίησή της, προσδιόρισε εύστοχα το θεμελιακότερο ζήτημα για το επαναστατικό κοινωνικό κίνημα και την αντίσταση στην εισβολή της ρωσικής στρατοκρατίας. Όπως λένε συμπερασματικά οι σύντροφοι της ομάδας Αναρχικός Μαχητής, η ενεργητική συμμετοχή στη μάχη εναντίον του ιμπεριαλισμού του Πούτιν, προσφέρει ελπίδες, αλλά ακόμα λείπει από το πεδίο μια ελευθεριακή επαναστατική τοποθέτηση. Θα είναι σημαντικό, αν υπάρξει τέτοια προσπάθεια να επικοινωνηθεί διεθνώς σε άμεσο χρόνο.

Θα περάσω σε μια πολιτική κριτική των εθνικιστικών και φιλο-ιμπεριαλιστικών θέσεων του άρθρου-ταυτότητα της Επιτροπής, με βάση την ιστορική αναρχική εμπειρία και τις εφηρμοσμένες προτάσεις του Κουρδικού Κινήματος Ελευθερίας. Ένα, το ζήτημα των συνόρων, των εθνοτήτων και του πολέμου. Αλληλένδετα, το ζήτημα της αστικής δημοκρατίας και της εξάρτησης από τον ιμπεριαλιστικό έλεγχο.

Σημείωσα παραπάνω τη ριζική ιστορική στροφή του ΡΚΚ, σε σχέση με το Έθνος-Κράτος, που ήταν αποτέλεσμα ενός συνολικού απολογισμού της καπιταλιστικής εποχής και του σοσιαλιστικού κινήματος και αποτέλεσμα βαθιάς αυτοκριτικής της πατριαρχικής-εξουσιαστικής παράδοσης. Αναφέρθηκα επίσης στην έννοια Δημοκρατικό Έθνος, η οποία συμπυκνώνει τον αγώνα ενάντια στους εθνικισμούς, τους κάθε είδους σεχταρισμούς, και τις εξαρτήσεις τους από τον ιμπεριαλισμό. Αγώνας που διεξάγεται πρωτίστως στο κοινωνικό πεδίο. Το Δημοκρατικό Έθνος όπως οικοδομείται από το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας και τους συναγωνιστές του, είναι η συγκεκριμένη μορφή του σύγχρονου διεθνισμού μέσα και ενάντια στα δεσμά του κατακερματισμού που επιβάλει ο καπιταλιστικός ανταγωνισμός. Το ΡΚΚ κι η ΚΣΚ είναι πατριωτικές οργανώσεις, με την έννοια ότι υπερασπίζονται την αυτοδιάθεση μιας πολιτιστικής κοινότητας στο έδαφος όπου ζει και πιο συγκεκριμένα από ιστορική σκοπιά, με την έννοια της κοινοτιστικής αντίστασης στην αποικιοκρατία, τη γενοκτονία, την αφομοίωση, την εθνοκάθαρση, την πολιτιστική, πολιτική και κατά συνέπεια ταξική καταπίεση κλπ. **Έχοντας όμως αφήσει πίσω τη συστημική παράδοση της κρατιστικής περιχαράκωσης, που αντί να προσφέρει ανεξαρτησία, διαχέει τον πόλεμο και τις εξαρτήσεις, η αυτοτέλεια του πατριωτικού αγώνα δεν θεμελιώνεται σε μια επικυριαρχία εντός συνόρων, αλλά αντιθέτως, στην αντιστασιακή και πολιτειακή συνοργάνωση όλων των κοινοτήτων εντός κι εκατέρωθεν των συνόρων, με τον τρόπο της κομμούνας.**

Όταν το ΡΚΚ προχώρησε σ'αυτή την κοσμοαντίληψη και πολιτική, προσάρμοσε ανάλογα τη στρατηγική και τις τακτικές του, έδωσε χώρο στην ειρήνη προκειμένου να δώσει χρόνο στο Τούρκικο επαναστατικό κίνημα να συναντηθούν στη συνομοσπονδιακή κατεύθυνση κι έκτοτε πολεμούν μαζί.

Μέσα στα σύνορα του συριακού κράτους, το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας αντιτάχθηκε στη δημιουργία εθνοτικά αυτοτελών κρατιδίων σε μια διαμελισμένη, τυπικά ομοσπονδιοποιημένη Συρία, όπως επιδίωκαν οι ΗΠΑ και οι Κούρδοι εθνικιστές. Η Συνομοσπονδία της Β. Συρίας είναι μια ενιαία πολιτεία, ανοιχτή σε κάθε κοινωνική διαφορετικότητα. Αυτό το παράδειγμα προτείνει το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας για την κοινωνική αυτοδιεύθυνση όλης της συριακής επικράτειας, για την απελευθέρωση της Μ.Ανατολής από τους ιμπεριαλιστές, τους χωροφύλακες τους και τον φασισμό, μα και για όλη τη Γη.

Άρα η πατριωτική πρακτική του διεθνιστικού κοινωνικού κινήματος που ασπάζεται και εφαρμόζει την πολιτική φιλοσοφία του Οτσαλάν και της ΚΚΚ, ξεκινάει με τη συμπεριληπτική κι ασύνορη κοινωνική αυτοοργάνωση, που αναλαμβάνει κι οργανώνει την εδαφική άμυνά της αυτόνομα από τις εξουσιαστικές δομές κι όχι βάσει εθνοτικών διαχωρισμών. Η έμπρακτη άρνηση του κρατισμού, ριζοσπαστική για το ίδιο το πατριωτικό Κουρδικό κίνημα, όχι μόνο δεν αναίρεσε την προλεταριακή εκπόρευσή του (την οποία εξακολουθεί να προβάλλει⁸), αλλά αντιθέτως, άνοιξε τον δρόμο στο ριζωμα της κοινωνικής ιχύος απέναντι στις δομές που διαιώνίζουν την ταξική κυριαρχία, με βασικότερη το Έθνος-Κράτος. Εγκαταλείποντας τον υφέρποντα εθνικισμό της πλανερής «εθνικής ανεξαρτησίας», το κοινωνικό κίνημα μπορεί και γίνεται πραγματικά πολιτισμικά, πολιτικά και ταξικά ανεξάρτητο.

Ακριβώς έτσι, το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας, οι συναγωνιστές του κι η Συνομοσπονδία της Β. Συρίας, είναι οι μόνες δυνάμεις που αμύνονται στις αλληπάληλες εισβολές της τούρκικης αποικιοκρατίας πίσω απ'τα συριακά και ιρακινά σύνορα κι οι μόνες δυνάμεις που δεν ενεργούν κατόπιν ιμπεριαλιστικών υποδείξεων. Οι συνομοσπονδοί Κούρδοι, την ίδια ώρα που δεν αναγνωρίζουν σύνορα μεταξύ των κοινοτήτων, υπερασπίζονται με αυτοθυσία τα διακρατικά σύνορα απέναντι στις στρατοκρατικές παραβιάσεις και προτάσσουν τον σεβασμό τους, διότι κατανοούν ότι κάθε στρατιωτική εισβολή και κάθε αμφισβήτηση συγκεκριμένων συνόρων, εκπορεύονται από τον κρατισμό και φέρνουν τον πόλεμο ενάντια στις κοινωνίες και τη διεθνιστική λαϊκή ενότητα. Γι'αυτό πχ. η ΚΚΚ είχε επικρίνει την ανακύρηξη της ανεξαρτησίας της κουρδικής περιφέρειας του Β. Ιράκ (πριν λίγα χρόνια), που έγινε από την περιφερειακή κουρδική κυβέρνηση του ΚDP (Μπαρζανί). Το ΚDP είναι ένα εθνικιστικό κόμμα, υποτελές στην τουρκική αποικιοκρατία και τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Παρενθετικά, κατά την επέλαση του ISIS στα ιρακινά και κατόπιν στα συριακά εδάφη, μόνο οι προσκείμενες στο ΡΚΚ δυνάμεις αντιστάθηκαν και μάλιστα, αποτελεσματικά.

Παρότι η διεθνής πολιτική του ΡΚΚ δεν βγήκε από κάποιο εγχειρίδιο, αυτή η θεώρηση επί του πολέμου, του εθνικισμού, της κοινωνικής αυτοάμυνας και της επανάστασης, είχε καταγραφεί πριν ενάμιση αιώνα από τον Μπακούνιν. Παραθέτω αυτούσια τα σχετικά αποσπάσματα, με τις εισαγωγικές πληροφορίες, από το κείμενο της Αναρχικής Λαϊκής Ένωσης (UNIPA, πλατφορμιστική οργάνωση στη Βραζιλία), *Πόλεμος κι επανάσταση στα χαρακώματα της Ροζάβα: Τοποθέτηση των επαναστατών αναρχικών*⁹ (2015):

«Μπροστά σε αυτά τα συμβάντα, αξίζει να επισημάνουμε εδώ την ιστορική εμπειρία, την πολιτική και θεωρία των επαναστατών αναρχικών: ο Μιχαήλ Μπακούνιν και η Συμμαχία, οι Μαχνοβτσίνια και η ομάδα Dielo Trouda, ο Jaime Balius και η ομάδα Φίλοι του Ντουρρούτι. Όλοι αυτοί οι αναρχικοί υπερασπίστηκαν μια πορεία πολιτικής ανεξαρτησίας του προλεταριάτου ως ένα σημαντικό κομμάτι για τη νίκη, όχι μόνο της επανάστασης, αλλά επίσης του αντι-ιμπεριαλιστικού πολέμου, με άλλα λόγια, υπερασπίστηκαν το αδιαχώριστο των δυο σφαιρών (εθνική – διεθνής) της κοινωνικής σύγκρουσης. Σύμφωνα με τον Μπακούνιν στα Γράμματά του σχετικά με την κατάσταση του Γάλλο-πρωσικού πολέμου: “Δεν πρέπει να υπολογίζει κανείς στη μπουρζουαζία (...) Οι αστοί δεν μπορούν να δουν, δεν μπορούν να αντιληφθούν τίποτα πέρα από το κράτος, έξω από τα συνηθισμένα μέσα του κράτους. Το μέγιστο των ιδανικών τους, της φαντασίας τους, της απάρνησής τους, και του ηρωισμού τους, είναι η επαναστατική υπερβολή της ισχύος και της δράσης του κράτους, στη θέση της δημόσιας σωτηρίας. Όμως έχω επαρκώς καταδείξει ότι το κράτος αυτή την ώρα και στις παρούσες συνθήκες – με τους Μπισμαρκικούς στο εξωτερικό και τους Βοναπαρτιστές στο εσωτερικό -, μακριά από το να είναι ικανό να σώσει τη Γαλλία, δεν μπορεί να κάνει τίποτα περισσότερο από να τη νικήσει και να τη σκοτώσει. Μπροστά στον θανάσιμο κίνδυνο έσωθεν και έξωθεν, η Γαλλία μπορεί να σωθεί μόνο από μια αυθόρμητη, ασυμβίβαστη, παθιασμένη, αναρχική, και καταστροφική εξέγερση των μαζών του λαού σε όλη τη Γαλλία. Να είστε σίγουροι: χωρίς αυτήν, δεν υπάρχει σωτηρία για τη χώρα σας.” (Μπακούνιν, σσ. 112-113) Η θεωρητική

ανάπτυξη του Μπακούνιν αναφορικά με τις συνέπειες του πολέμου εθνικής άμυνας σε μια περίοδο παρακμής και αντεπαναστατικής στροφής του αστικού φιλελευθερισμού, όπου το κύριο συμφέρον της μπουρζουαζίας είναι η διατήρηση του κράτους και η παραμονή της εκμετάλλευσης της εργασίας είναι ξεκάθαρη και θεμελιακή. Η άμυνα της χώρας που καθίσταται αποικία ή θύμα ιμπεριαλιστικής εισβολής απαιτεί μια αυτόνομη δράση του προλεταριάτου. Αυτή η αυτόνομη δράση, μαζικοποιημένη, οργανωμένη σε ένοπλη λαϊκή αντίσταση (είτε αυτή είναι στη μορφή πολιτοφυλακών ή επαναστατικού στρατού), για να εκφράσει αληθινά την δυνατότητα και των κοινωνική της δύναμη, πρέπει να μην καθοδηγείται από τα πολιτικά ιδανικά του πατριωτισμού και του μεγαλείου του κράτους το οποίο εμπύχωσε την αστική τάξη στο παρελθόν, αλλά από τα διεθνιστικά ιδανικά και από την πρακτική οικοδόμηση του σοσιαλισμού και της ελευθερίας. Ο αντι-ιμπεριαλιστικός ή αντιφασιστικός πόλεμος πρέπει να γίνει ο σοσιαλιστικός επαναστατικός πόλεμος. Απλώς έτσι είναι δυνατό να νικήσουμε όχι μόνο έναν συγκεκριμένο φασισμό/ιμπεριαλισμό, αλλά να προωθήσουμε αποφασιστικά τον παγκόσμιο αγώνα για τη χειραφέτηση του προλεταριάτου.»

«Ο Ρώσος αναρχικός Μπακούνιν, όταν πολέμησε στην Γαλλία ενάντια στην εισβολή των Πρώσων το 1870-1871, είχε ήδη τοποθετηθεί σε σχέση με τις πολιτικές μέρους της αριστεράς η οποία στήριζε την κατεύθυνση της ρεπουμπλικάνικης αστικής τάξης, στο όνομα της εθνικής ενότητας και δύναμης. Ο Μπακούνιν αναφέρεται στην ρεπουμπλικάνικη ριζοσπαστική αριστερά: «Μήπως η αριστερά αγωνίστηκε για κάτι; Δεν έκανε απολύτως τίποτα. Βλακωδώς αναγνώρισε αυτό το δυσοίωνα ιερατείο στην πιο τρομερή συγκυρία για την Γαλλία που παρουσιαζόταν όχι σαν πολιτικό ιερατείο αλλά ως ιερατείο εθνικής άμυνας.(...) Η ριζοσπαστική αριστερά πίστευε ή φαινόταν να πιστεύει ότι θα μπορούσε κανείς να οργανώσει την άμυνα της χώρας χωρίς να κάνει πολιτική, ότι θα μπορούσε κανείς να δημιουργήσει υλική ισχύ χωρίς να εμπνέεται από καμία ιδέα, χωρίς να στηρίζεται από καμία ηθική δύναμη. (...) Λόγω πατριωτισμού ή από φόβο μην απονευρώσουν τις υπεράνθρωπες προσπάθειες αυτών των αξιόλογων ανδρών για να σώσουν την Γαλλία, η ριζοσπαστική αριστερά απήχε από κάθε κριτική και κάθε καταγγελία. Ο Γκαμπέτα πίστευε ότι ήταν καθήκον του να απευθύνει θερμούς χαιρετισμούς και να εκφράσει την πλήρη εμπιστοσύνη του στον στρατηγό Παλικάο. Δεν θα έπρεπε ούτως ή άλλως να 'διατηρήσουν με κάθε κόστος την ενότητα και να αποτρέψουν ολέθριους διαχωρισμούς που μόνο θα ωφελούσαν τους Πρώσους; Τέτοιες ήταν οι δικαιολογίες και τα κύρια επιχειρήματα της αριστεράς, με τα οποία απέκρυπταν όλη την ηληθιότητά τους, την ανικανότητα και την δειλία τους.» (Μπακούνιν, Γράμματα, σ.200)»

Σύμφωνα με τον Μπακούνιν, ο πόλεμος ως συνθήκη σπρώχνει προς την επανάσταση κι η κοινωνική επανάσταση αποτελεί τον μόνο τρόπο εδαφικής λαϊκής αντίστασης κι εξόδου από την πολεμοκαπηλεία των αφεντικών. Να προσθέσω τη διευκρίνιση επί της λεπτομέρειας, ότι η έννοια πατριωτισμός αποκτά άλλη σημασία όταν εντάσσεται στον ανταγωνισμό των κρατών και σαφέστερα στον κυρίαρχων καπιταλιστικών κέντρων (όπως η «Ευρώπη») και την αντίθετη σημασία όταν εκφράζει τον αντιαποικιακό αντικαπιταλιστικό αγώνα. Η Παρισινή Κομμούνια του 1871 αποτέλεσε την πρώτη εμπειρία πρακτικής τοποθέτησης σε σχέση με τον πόλεμο, όπως είχε προτείνει ο Μπακούνιν.

Το επόμενο ιστορικό παράδειγμα, το πλουσιότερο σε διδάγματα, είναι η κοινωνική επανάσταση στον ουκρανικό χώρο, πριν έναν αιώνα. Ο Επαναστατικός Εξεγερσιακός Στρατός της Ουκρανίας, αντιστάθηκε αποτελεσματικά και εκδίωξε τη συμμαχία της Ρωσικής αποικιοκρατίας κι αντεπανάστασης και των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Σε αντίθεση με τον Λένιν, που είχε ξεπουλήσει στον γερμανικό ιμπεριαλισμό τα ουκρανικά εδάφη, ώστε να διατηρήσει την κυριαρχία του μπολσεβίκικου κόμματος επί της επανάστασης στον ρωσικό χώρο, οι αναρχικοί (όχι μόνο Ουκρανοί) που ηγήθηκαν της επανάστασης στον ουκρανικό χώρο, αποδείχτηκαν συνεπείς αντιιμπεριαλιστές. Όσο κι αν φαίνεται αντιφατικό, η λενινιστική θεωρία του επαναστατικού ντεφετισμού μέσα στο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο, του αντιιμπεριαλιστικού πολέμου και της σοσιαλιστικής άμυνας, ήταν εμπνευσμένες από τις θέσεις του Μπακούνιν. Ο καιροσκόπος Λένιν αντέγραψε πολλές ιδέες από τον Μπακούνιν¹⁰, όπως βέβαια αντέγραψε κι ενσωμάτωσε στη σοσιαλδημοκρατία στοιχεία του μπλανκισμού, του Νέτσιαγεφ και του Τκάτσεφ.¹¹ Οι μαχνοβίτες δεν αισθάνθηκαν αναγκασμένοι να ζητήσουν την υποστήριξη κάποιας κυριαρχικής δύναμης, για να προστατέψουν την κοινωνική επανάσταση· πολέμησαν αποτελεσματικά ενάντια σ' όλους τους «προστάτες» του ουκρανικού λαού.

Οι αντίπαλοι του Α' Παγκοσμίου ιμπεριαλιστικού πολέμου κι όλες οι καταπιεστικές τάξεις της ρωσικής αυτοκρατορίας, συμμάχησαν επειδή αναγνώρισαν τον ριζικό κοινό εχθρό τους: την κοινωνική επανάσταση. Πολύ πρόσφατα, όλοι οι ιμπεριαλιστές, δεν συναίνεσαν στην στρατιωτική καταστολή της προλεταριακής εξέγερσης στο Καζακστάν; Όταν το ISIS έχασε την αυτονομία του, με την απελευθέρωση της Ράκα, οι ΗΠΑ έπαψαν να είναι εξαρτημένες από το Κουρδικό κίνημα. Και το NATO και ο ρωσικός ιμπεριαλισμός, αντιλαμβάνονται πλέον τη Συνομοσπονδία της Β. Συρίας μόνο σαν εξισορροπητικό αντίβαρο στην τουρκική καταστολή, την οποία ενέκριναν αμφότεροι, ώστε να διατηρούν υπό την απειλή το καθεστώς Ασάντ, ο ένας ως μπαμπούλας κι ο άλλος ως προστάτης. Το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας ουδέποτε είχε την ανάγκη NATOϊκής στήριξης κι από το 2017 η Συνομοσπονδία της Β. Συρίας συνεχίζει να αντιστέκεται με όλες τις καπιταλιστικές δυνάμεις εναντίον της, ανοιχτά ή δια αντιπροσώπων. Θα δούμε λίγο παρακάτω τον χαρακτήρα και το εύρος της συνεργασίας της Συνομοσπονδίας με τους NATOϊκούς. Υπάρχει κάποια συνθήκη ή έστω κάποια ένδειξη που συνηγορεί στην άποψη ότι ο ουκρανικός εθνικισμός και το NATO έχουν λόγους να στηρίζουν την κοινωνική επανάσταση;

Σύντροφοι από τη συριακή αντίσταση, σ' ένα άρθρο που αναδημοσιεύτηκε στο Crimethink, έδωσαν εύγλωττες παρατηρήσεις για το ρόλο του NATO και τη δέουσα στάση των Ουκρανών αγωνιστών: «Μην απεικονίζετε τις δυτικές χώρες σαν τον άξονα του καλού. Ακόμη κι αν δεν είναι αυτές που εισβάλλουν άμεσα στην Ουκρανία, ας μην είμαστε αφελείς για το NATO και τις δυτικές χώρες. Πρέπει να αρνηθούμε να τους παρουσιάζουμε ως τους υποστηρικτές του 'ελεύθερου κόσμου'. Να μην ξεχνάμε, η Δύση έχει χτίσει την δύναμή της πάνω στην αποικιοκρατία, τον ιμπεριαλισμό, την καταπίεση και τη λεηλασία του πλούτου πολλών ανθρώπων σε όλο τον κόσμο – και συνεχίζει να τα κάνει όλα αυτά σήμερα. Να μιλήσουμε μόνο για τον 21ο αιώνα, δεν πρέπει να ξεχνάμε τις καταστροφές που προκλήθηκαν από τις εισβολές στο Ιράκ και το Αφγανιστάν. Πιο πρόσφατα, κατά τη διάρκεια των επαναστάσεων στον αραβικό κόσμο το 2011, αντί να υποστηρίξει τις δημοκρατικές και προοδευτικές τάξεις, η Δύση ασχολήθηκε περισσότερο με το να εξασφαλίσει την κυριαρχία της και τα οικονομικά της συμφέροντα. Παράλληλα, συνεχίζει να πουλάει όπλα και να διατηρεί προνομιακές σχέσεις με αραβικές δικτατορίες και την μοναρχία του Κόλπου. Με τις επεμβάσεις της στη Λιβύη, η Γαλλία προσέθεσε το αισχρό ψέμα για έναν πόλεμο με οικονομικά κίνητρα που μασκαρεύτηκε ως προσπάθεια να στηρίξει τον αγώνα για τη δημοκρατία. Πέρα από αυτόν τον διεθνή ρόλο, η κατάσταση μέσα σε αυτές τις χώρες συνεχίζει να επιδεινώνεται, αφού η αυταρχικότητα, η επιτήρηση, η ανισότητα και πάνω απ' όλα ο ρατσισμός ενταντικοποιούνται. Σήμερα αν πιστέψουμε ότι το καθεστώς του Πούτιν είναι μεγαλύτερη απειλή για την αυτοδιάθεση των λαών, δεν είναι επειδή οι δυτικές χώρες έχουν ξαφνικά γίνει 'καλές', αλλά επειδή οι δυτικές δυνάμεις δεν έχουν πια τόσα μέσα να διατηρούν την κυριαρχία και ηγεμονία τους. Και παρεμένουμε καχύποπτοι για αυτήν την υπόθεση – γιατί αν ο Πούτιν νικηθεί από τις δυτικές χώρες, αυτό θα συμβάλει στην αύξηση της ισχύος τους. Οπότε, συμβουλευόμαστε του Ουκρανού να μην βασίζονται στην 'διεθνή κοινότητα' ή στα Ηνωμένα Έθνη -τα οποία, όπως και στη Συρία, είναι εμφανώς υποκριτικά και τείνουν να παρασέρνουν τους ανθρώπους στο να πιστέψουν σε χίμαιρες.»

Οι Σύριοι σύντροφοι είναι σαφείς στο επαναστατικό πρόταγμα τους: «Μια Τρίτη επιλογή υφίσταται, επιπλέον του NATO και του Πούτιν διεθνισμός από τα κάτω...Είμαστε διεθνιστές, όχι μόνο λόγω ηθικών αρχών, αλλά και ως συνέπεια της επαναστατικής στρατηγικής».

Στο καταληκτικό πρακτικό κάλεσμά τους, αναφέρονται στην πάλη ενάντια στον εθνικισμό και το NATO, ενώ συγχρόνως ασκούν πολεμική στην αριστερή προπαγάνδα υπέρ του Πούτιν. Μέσα στο άρθρο έχουν αναλύσει την αντεπαναστατική θέση της υπεράσπισης ιμπεριαλιστικών στρατοπέδων ονομάζοντάς την «campism».

«...

- Πολεμήστε τον φιλο-πουτινικό διάλογο, ειδικά της αριστεράς. Ο πόλεμος στην Ουκρανία προσφέρει μια κρίσιμη ευκαιρία να βάλουμε ένα οριστικό τέλος στον στρατοπεδισμό (campism) και την τοξική αρρενωπότητα.
- Πολεμήστε ιδεολογικά τον φιλο-NATOϊκό διάλογο.
- Αρνηθείτε την υποστήριξη σε εκείνους στην Ουκρανία και αλλού, που υπεραμύνονται υπέρ εθνικιστικών, ξενοφοβικών και ρατσιστικών πολιτικών.
- Διαρκής κριτική και αποδόμηση των NATOϊκών δράσεων στην Ουκρανία και αλλού.»¹²

Να σημειώσω ότι η συγκεκριμένη συλλογικότητα της συριακής αντίστασης προτάσσει τα τοπικά επαναστατικά συμβούλια και τις συντονιστικές επιτροπές της λαϊκής, δημοκρατικής και χειραφετικής εξέγερσης, με βάση τις αρχές της άμεσης δημοκρατίας, του φεμινισμού και της ισότητας.

Μόνο οι εθνικιστές έχουν λόγους να επενδύουν στη στήριξη του ΝΑΤΟ και πάλι, χωρίς εγγυήσεις. Ο Ζελένσκι είναι μια μαριονέτα, αφού η ουκρανική στρατοκρατία είναι αδύναμη κι ο ίδιος απόλυτα προβλέψιμος. Τώρα βρίζει τους «προστάτες» του ουκρανικού εθνικισμού, που τον εγκατέλειψαν. Χρειάζονται, ο Ουκρανικός και ο Ρωσικός λαός την καθοδήγηση ενός τέτοιου τυχοδιώκτη, για να διαλύσουν τον τσαρικό καπιταλισμό;

Όταν ο Μάχνο καθάρισε τον Πετλιούρα, η επανάσταση αποδυναμώθηκε ή δυνάμωσε; Με την καταδίωξη των εθνικιστών αναπτύχθηκε το κοινωνικό ριζώμα της επανάστασης κι έτσι δυνάμωσε η πολεμική ισχύς της. Σίγουρα ο Πετλιούρα δεν θα μπορούσε να προσφέρει τίποτα στην αντίσταση απέναντι στους μπολσεβίκους, παρεκτός της υποταγής στον Βράγκνελ κι ενός συμβιβασμού με τον Ντενίκιν. Ότι θα κάνει ο Ζελένσκι. Μοίρασμα της πίτας, για τη διατήρηση της εκμετάλλευσης. Ο Επαναστατικός Εξεγερσιακός Στρατός της Ουκρανίας δεν αγωνίστηκε ούτε για την εθνική ενότητα των Ουκρανών, ούτε για την αστική δημοκρατία· οργάνωσε την ελευθεριακή κομμουνιστική επανάσταση στον ουκρανικό χώρο κι αγωνίστηκε για την υπεράσπισή της και την προώθηση της ελευθεριακής σοβιετικής συνομοσπονδίας στο σύνολο της πρώην τσαρικής αυτοκρατορίας. Το αναρχικό αντάρτικο, η εργατική εξέγερση και το άπλωμα της κοινωνικής επανάστασης, οδήγησαν στον πόλεμο ενάντια σ'όλες τις αντεπαναστατικές δυνάμεις κι όχι το εθνικό μέτωπο, στην επανάσταση. Η επαναστατική ταξική πάλη κι η ανάπτυξή της σε κοινωνική αυτοδιεύθυνση έφεραν τις νίκες. Δίχως επαναστατική πρακτική, δηλαδή άμεσο επαναστατικό πρόγραμμα και αυτόνομη λαϊκή πρωτοβουλία, τα πάντα είναι χαμένα. Η Πλατφόρμα για τη Γενική Ένωση Αναρχικών (η ριζοσπαστική πρόταση της Ντιέλο Τρούντα) επισήμανε ετούτες τις αναγκαιότητες. Η κοινωνική επανάσταση απαιτεί οργανωμένο πολιτικό προσανατολισμό και τα δικά της στρατιωτικά σώματα.

Ο φασισμός επικρατεί όταν οι αντικαπιταλιστικές δυνάμεις αδυνατούν να σταθεροποιήσουν την πολιτικο-στρατιωτική ισχύ τους. Η ήττα του ελευθεριακού κινήματος στον ουκρανικό χώρο πριν έναν αιώνα, άνοιξε τον δρόμο στην πολιτική ηγεμονία των ναζί στην αντίσταση της ουκρανικής εθνότητας απέναντι στον μπολσεβίκικο ολοκληρωτισμό. Το 2014 και μέχρι σήμερα, η ανυπαρξία επαναστατικού αναρχικού κινήματος, άφησε το πεδίο ευάλωτο στην αναβίωση της ναζιστικής παράδοσης και στην πρόσδεση του Ουκρανικού λαού στον δυτικόδουλο εθνικισμό και τις θνησιγενείς πολεμικές περιπέτειές του. Το άρθρο-ταυτότητα της Επιτροπής Αντίστασης διαπιστώνει «δυνατότητες στην ουκρανική κοινωνία, η οποία είναι μια από τις πιο δραστήριες, ανεξάρτητες κι επαναστατικές στην περιοχή». Δεν τις αμφισβητώ. Ας θυμηθούμε όμως ότι κι ο γερμανικός εθνικισμός ήταν επαναστατικός στις απαρχές του (μετά τον Βοναπάρτη), σίγουρα ανεξάρτητος κι ιδιαίτερα δραστήριος, τουλάχιστον μέχρι την ήττα του στον Β' Παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Η χρόνια αδυναμία του επαναστατικού ρεύματος στο προλεταριακό-κοινωνικό κίνημα στη γερμανική επικράτεια, καθόρισε τη μετάλλαξη του επαναστατικού δυναμισμού, σ'έναν επαναστατικό εθνικισμό. Η στρέψη προς τον εθνικιστικό милитарισμό έγινε πρωταρχικά από τους σοσιαλδημοκράτες, το πιο προσδεμένο κομμάτι της ευρωπαϊκής δημοκρατίας και ύστερα από τους εθνικοσοσιαλιστές. Αλλωστε, κι ο βοναπαρτισμός ήταν το αποκορύφωμα της πειθάρχησης των μαζών στην αστική αντεπανάσταση.

Αν δεν φαίνεται άλλη διέξοδος για τη λαϊκή αντίσταση μέσα στα ουκρανικά σύνορα, εκτός από τη στράτευση υπό την ηγεσία των εθνικιστών, αυτό συμβαίνει επειδή απουσιάζει η επαναστατική πάλη κι ακολούθως ο εθνικισμός έχει κυριεύσει το κοινωνικό πεδίο και τη συλλογική συνείδηση. Το ίδιο δεν συνέβη το 1914, οδηγώντας το προλεταριάτο σε μια αλληλοσφαγή ασύγκριτη με το σύνολο των πολεμικών σφαγών όλης της προηγηθείσας ιστορίας;

Η στράτευση υπό την ηγεσία του ουκρανικού κράτους είναι μια ταφόπλακα για τον επαναστατικό αναρχισμό και την κοινωνική απελευθέρωση στην ουκρανική επικράτεια. Μια αρνητική συνθήκη για το κοινωνικό κίνημα επίσης στη ρωσική επικράτεια και μια βαρυσ παρακαταθήκη για το αναρχικό κίνημα παγκοσμίως.

Πολεμώντας υπό το κράτος κι έτσι για το κράτος, είναι δεδομένο ότι οι αυτοκρατορίες θα παραμείνουν κυρίαρχες. Διαφαίνεται ότι η περιώνυμη Επιτροπή Αντίστασης δεν είναι ούτε επιτροπή, εφόσον δεν έχει πολιτικοστρατιωτική αυτονομία από το κράτος.

Οι οργανώσεις που τα προηγούμενα χρόνια στήριξαν τον εθνικό πόλεμο εναντίον των Ρώσων αυτονομιστών, είναι καθαρά φασιστικές. Η καπηλεία της γλώσσας και των πρακτικών των αναρχικών (καταλήψεις, αυτοοργανωμένες δομές κοινωνικής πρόνοιας, αναφορά στο Ζαπατιστική Αυτονομία και το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας κλπ) αποτελεί ένα πρόβλημα. Είναι εγγενής αποστολή του φασισμού η αφομοίωση του αντικαπιταλιστικού κινήματος. Όποιοι στρατεύτηκαν εθελοντικά στον πόλεμο ενάντια στην αυτονομία των ανατολικών επαρχιών, συνέβαλαν στη διάλυση του προλεταριακού διεθνισμού κι έτσι άνοιξαν τον δρόμο στην πολεμική σύγκρουση των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων. Ο πόλεμος ενάντια στους Ρώσους αυτονομιστές διαφέρει μόνο σε κλίμακα, από την τωρινή εισβολή της ρωσικής στρατοκρατίας. Τα κίνητρα είναι ίδιας ποιότητας και επίσης η νοοτροπία της στρατιωτικής τρομοκρατίας. Μα και ποιά είναι η διαφορά ως προς την πολιτική οντολογία, μεταξύ του αντιαυτονομιστικού πολέμου στη ρωσο-ουκρανική μεθόριο και της ισοπέδωσης της Δημοκρατικής Αυτοδιοίκησης των συνοριακών Κουρδικών πόλεων από τον τούρκικο στρατό το 2015; Σίγουρα η εθνική καταπίεση των διαφορετικών κοινοτήτων είναι η μέθοδος αναπαραγωγής του ιμπεριαλιστικού ελέγχου κι όχι ο δρόμος για την αυτονομία.

Η έννοια «**εδαφική άμυνα**» προσδιορίζεται από τα πολιτικά χαρακτηριστικά των δυνάμεων που επιχειρούν να διατηρήσουν το επίμαχο έδαφος· έχει διαφορετική σημασία σε διαφορετικές ταξικές και πολιτικές συνθήκες διαπάλης. Εδαφική άμυνα ήταν η Αμερικάνικη Επανάσταση, οι πόλεμοι της Γαλλικής Επανάστασης, αλλά και ο πόλεμος των αυτοκρατοριών εναντίον του Βοναπάρτη, η Κομμούνα του 1871, αλλά κι η αντίσταση του γερμανικού ναζισμού στην απεπίθεση των αντιπάλων του, η αντίσταση της πόλης Κομπάνι απέναντι στο ISIS, η αντίσταση του καντονιού Αφρίν και της Σερεκάνης, αλλά κι η αντίσταση του ISIS στην εδαφική επέκταση της Συνομοσπονδίας της Β. Συρίας. Εδαφική άμυνα έκαναν οι Ρώσοι αυτονομιστές, εδαφική άμυνα έκαναν και οι Ουκρανοί εθνικιστές, για τη διαφύλαξη του εθνικού ολοκληρωτισμού στην ουκρανική επικράτεια, εδαφική άμυνα κάνει κι ο ρωσικός ιμπεριαλισμός εισβάλλοντας στην ουκρανική ενδοχώρα, απέναντι στην επέκταση του NATO. Πώς ξεδιαλύνεται η σύγχυση; Απλά, απαντώντας στο τι είναι αυτό που υπερασπιζόμαστε. Έδαφος κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης ή εθνικές, δηλαδή, καπιταλιστικές επικράτειες; Μέχρι να απαντηθεί στην πράξη αυτό το ζήτημα, η εθνική άμυνα είναι μια φυλακή εξόντωσης του κοινωνικού κινήματος και των αναρχικών.

Να δούμε το ζήτημα της συμμαχίας με τις εθνικιστικές δυνάμεις, από τη σκοπιά της πολιτικής ελευθερίας. Σημειώνω ότι η δημοκρατία κι ο εθνικισμός δεν είναι αντιφατικές καταστάσεις. Κάθε κράτος θεμελιώνεται κι αυτοσυντηρείται σ'έναν εθνικισμό. Το Έθνος-Κράτος αποτέλεσε την εδαφικοποίηση της αστικής τάξης ενάντια στην αυτοκρατορία και τη φεουδαρχία. Επίσης αποτέλεσε την υλική υποδομή των αστικών κέντρων, ως αμυντική οικονομία στον ανταγωνισμό. Η κλασματική αναπαραγωγή του Έθνους-Κράτους με απαρχή την Αμερικανική Επανάσταση (μετά τη σπορά του εθνικισμού από τον Γάλλο καρδινάλιο Ρισελιέ) και με πιο εκρηκτική ιστορική εκδήλωση την πολυδιάσπαση του κρατικομονοπωλιακού μπλοκ και της ΕΣΣΔ, αποτελεί ενδοκαπιταλιστική εξελικτική διαδικασία. Είναι δημοκρατική διαδικασία, με την έννοια της επέκτασης της αστικής τάξης προς τα κάτω. Είναι συγχρόνως διαδικασία βάθυνσης του ταξικού πολέμου, καθώς διατείνει την ταξική πυραμίδα σε παγκόσμιο και τοπικό επίπεδο, πολυμερίζοντας τις εξουσίες, τις εκμεταλλεύσεις και τους ανταγωνισμούς. Σ'αυτό τον ιστορικό άξονα, η νεωτερική εθνική δημοκρατία είναι μια μορφή πολιτικής κεφαλαιοποίησης της ταξικής κυριαρχίας και κεφαλαιοκρατική μορφή οργάνωσης των πολιτικών θεσμών. Μια κατά βάση ολιγαρχική και στρατοκρατική πολιτειακή μορφή.

Τα αντιπροσωπευτικά καθεστώτα είναι δομικώς ικανότερα από τα δικτατορικά, στην υπεράσπιση των εθνικών συμφερόντων και στον εθνικό πόλεμο, διότι έχουν ισχυρότερη συναίνεση και λαϊκή συμμετοχή στον πόλεμο. Κυρίως όμως, διότι μπαίνουν σε πολεμικές περιπέτειες πολύ περισσότερο για πραγματικά διακυβεύματα του κράτους κι όχι για τη συντήρηση του καθεστώτος, ενώ τα πολιτικά στελέχη τους σπανίως έχουν περιθώριο εθνικής μειοδοσίας με αντάλλαγμα την παραμονή τους στην εξουσία. Ακριβώς έτσι η ουκρανική αστική δημοκρατία που εγκαθιδρύθηκε με το κίνημα του Μαϊντάν, επένδυσε στον εθνικό πόλεμο όλα αυτά τα χρόνια. Μην ξεχνάμε ότι οι ΗΠΑ είχαν τη μέγιστη πολεμική

αποτελεσματικότητά τους σε φάσεις μέγιστης ταξικής συναίνεσης. Το Ισραήλ επίσης, διεξήγαγε επεκτατικούς πολέμους όσο βασιζόταν σε μια ισχυρή συμμετοχική σοσιαλδημοκρατία. Η δημοκρατία του Έθνους-Κράτους δεν έχει συμβάλει διόλου στη συναδέλφωση των λαών. Ούτε βέβαια οι δικτατορικές εξάρσεις του.

Οι ίδιες συνθήκες ισχύουν και για την αντεπανάσταση. Τα αντιπροσωπευτικά καθεστώτα έχουν αποδειχθεί αποτελεσματικότερα στην καταστολή. Στη χειραγώγηση των κινημάτων, οι κοινοβουλευτιστές και οι φασίστες δρουν συμπληρωματικά. Στην αντεπανάσταση οι φασίστες έπονται· αναλαμβάνουν την αποδόμηση του κοινωνικού κινήματος όταν αυτό έχει ήδη ηττηθεί πολιτικο-στρατιωτικά. Μέχρι τότε, είναι ο λαγός της κοινοβουλευτικής στρατοκρατίας και του θεσμικού εθνικισμού και ρατσισμού.

Οι αστικές ελευθερίες ουδέποτε αποτέλεσαν καθοριστικό παράγοντα για την ανάπτυξη του επαναστατικού κινήματος. Η θεώρηση της αστικής δημοκρατίας ως αναγκαίο βήμα ενάντια στην αυτοκρατορία, όπως προβάλλουν ορισμένοι Ουκρανοί αναρχικοί, αποτελεί μια θεωρία πολιτικών σταδίων, που εξορίζει την κοινωνικο-απελευθερωτική πάλη στο επέκεινα της ουτοπίας, όπως ο μαρξιστικός ντετερμινισμός εξόρισε τον κομμουνισμό σ'ένα μεταφυσικό μέλλον. Πρόκειται για μοιρολατρική υποταγή στην αστική στρατοκρατία. Μέχρι σήμερα οι επαναστάσεις αναδύονται μέσα από τον ενδο-ιμπεριαλιστικό πόλεμο, την αποικιοκρατία και τη δικτατορία, δηλαδή διαλεκτικά κι όχι συναινετικά ως εξέλιξη του αστικού ρεφορμισμού.

Η δικτατορία είναι ένα φαινόμενο ομοιογενές στην παγκόσμια ταξική πυραμίδα. Η ιστορική πρωτοκαθεδρία της βορειο-αντλαντικής αστικής τάξης στην καπιταλιστική συσσώρευση και την ιμπεριαλιστική αυτοσυγκρότηση, απέκλεισε την ανάγκη, μα και τις ικανές συνθήκες της στρατιωτικής δικτατορίας στην ενδοχώρα της. Στην καπιταλιστική περιφέρεια, όπου οι λαοί είναι αποκλεισμένοι από κάθε απολαβή εκ'των σύγχρονων βιομηχανικών δομών, λεηλατημένοι κι από τους φυσικούς πόρους επιβίωσής τους κι οπότε αποκλεισμένοι επίσης από αντιπροσωπεύσιμες εξαρτήσεις, η δικτατορία είναι το κανονικό καθεστώς. Στη σταθερή ημiperιφερειακή ζώνη, όπου ανήκουν τα περισσότερα πρώην σοσιαλιστικά κράτη κι επίσης το ελληνικό, το τούρκικο και τα μεγάλα λατινοαμερικάνικα, η δικτατορία αποτέλεσε σε πολλές περιπτώσεις την εμβρυακή φάση της αστικής συγκρότησης και μετά την εδαφικοποίηση της σοσιαλιστικής επανάστασης (έστω σαν σκιάχτρο), αποτέλεσε την πολιτική μορφή της αντεπανάστασης στις κρίσιμες στιγμές της, με δεδομένη την επισφαλή θέση των ντόπιων αστικών τάξεων. Έτσι, καθίσταται απαραίτητο να δούμε τον ρωσικό νεοτσαρισμό, ως ιστορικό παράγωγο της καθυστερημένης αστικής ανάπτυξης της ρωσικής αυτοκρατορίας και του συνακόλουθου κρατικομονοπωλιακού ολοκληρωτισμού και συγχρόνως ως συνέχεια της διαχρονικής ιμπεριαλιστικής τοποθέτησής τους. Ο βοναπαρτισμός που κυριαρχεί στον ρωσικό εθνικισμό, δεν είναι συντηρούμενη έκφραση ενός παραδοσιακού μοναρχισμού (παρότι φοράει αυτόν τον μανδύα), ούτε ζήτημα αμοραλισμού· ενέχει μια ταξική ιστορική δυναμική με αμιγώς καπιταλιστικό χαρακτήρα. Δεν ανέστησε ο Πούτιν τον απολυταρχισμό- ο παγκόσμιος καπιταλιστικός ανταγωνισμός κι η ταξική διαπάλη, φτάνουν τις πολιτικές δομές και αναδεικνύουν τις ηγεσίες που τους αναλογούν.

Ο Πούτιν είναι προϊόν της καπιταλιστικής ανάπτυξης στο πρώην κρατικομονοπωλιακό μπλοκ και του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Χωρίς αυτό να μειώνει την εχθρότητά μας απέναντι του, ο πόλεμός του δεν είναι χειρότερος από τους πολέμους του ΝΑΤΟ ενάντια στους Ιρακινούς, τους Γιουγκοσλάβους, τους Αφγανούς, τους Πακιστανούς, τους Αφρικανούς ή τους ισλαμο-φασίστες που έχει εκθρέψει. Οι δικτατορίες που έχουν επιβάλει οι ΗΠΑ μετά τον Β' παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο, σίγουρα δεν υπολείπονται σε σύγκριση με τον ρώσικο απολυταρχισμό. Οι συγκρίσεις είναι πάντα χρηστικές, για τα εκάστοτε συμφέροντα διάφορων πολιτικάντηδων, αλλά το να βγάζεις από τη ζυγαριά εκείνους που θεωρείς συμμάχους σου, είναι απλά πολιτική αθλιότητα. Και είναι ύποπτη. Στο πολεμικό διάγγελμά του πριν την εισβολή, ο Πούτιν, απευθυνόμενος προς τους άλλους ιμπεριαλιστές, τους υπενθύμισε ότι είναι απ' την ίδια πάστα, καπιταλιστές κι αντικομμουνιστές κι ότι είχαν, έχουν και θα έχουν κοινές μπίζνες. Είπε μια αλήθεια.

Με τη σαρωτική καπιταλιστική επέλαση μετά την ενσωμάτωση των ανατολικοευρωπαϊκών κρατών στην οικονομία της αγοράς, που σήμανε την κατάρρευση του σοσιαλιστικού σκιάχτρου, η αστική δημοκρατία απαξιώθηκε στις μητροπόλεις που ιμπεριαλιστικού Βορρά. Η ίδια η καπιταλιστική επίθεση στην παγκόσμια περιφέρεια κι επίσης στην ιμπεριαλιστική ενδοχώρα, κατέστησε την

αντιπροσώπευση ανεδαφική. Η κομματική δημοκρατία παρήλθε ιστορικά. Στη Β. Ευρώπη η αντιπροσώπευση επιβιώνει στο μέτρο που τα εθνικά σώματα έχουν αποπρολεταριοποιηθεί, καθώς πλέον η υπεραξία αντλείται εξ'ολοκλήρου από την εργασία των μεταναστών. Τόσο εκεί που ο ταξικός διαχωρισμός μεταξύ ντόπιων αφεντικών και ξένων προλετάρων είναι καθολικός, όσο κι εκεί που το πολιτικό σύστημα έχει χάσει κάθε έρεισμα στην πλέον τριτοκοσμικοποιημένη ντόπια εργατική τάξη, η σύγχρονη αστική δημοκρατία αποτελεί ένα ολιγαρχικό καθεστώς, όχι μόνο με την έννοια της πολιτικής ετερονομίας (όπως ήταν πάντα), αλλά επιπλέον με την έννοια της αντιπροσώπευσης αποκλειστικά των συμφερόντων των ιμπεριαλιστικών διευθυντήριων και των εθνικών μεσολαβήσεων τους από καιροσκόπους άρπαγες.

Τα ανατολικο-ευρωπαϊκά κράτη δεν διαφεύγουν απ'αυτή την ιστορική δυναμική. Η αντιπροσωπευτική δημοκρατία διατηρεί ακόμα μια ιδεαλιστική χροιά, μόνο και μόνο επειδή διατηρείται ακόμα η μνήμη του μονοκομματικού ολοκληρωτισμού. Το παρελθόν την τρέφει, για λίγο ακόμα κι όχι το μέλλον. Σ'αυτό το πλαίσιο, ο ρωσικός εθνικισμός απέναντι στη ΝΑΤΟϊκή ιμπεριαλιστική προέλαση και διάλληλα ο ουκρανικός εθνικισμός απέναντι στον ρώσικο, δίνουν ενέργεια στις πιο αντιπροσωπευτικές δημοκρατίες της Ευρώπης. Μόνο που και οι δυο είναι εγγενώς φασιστικές. Να τι είδους είναι η ουκρανική δημοκρατία: ένας καθρέφτης του ρωσικού βοναπαρτισμού, που ακόμα μπορεί και κοιμίζει ένα μεγάλο πλήθος των πεινασμένων πολιτών του. Να ποια μπορεί να είναι η βέλτιστη ποιότητα της αστικής δημοκρατίας κατά την τρέχουσα καπιταλιστική εποχή. Καθεστώς έκτακτης εθνικιστικής ανάγκης. Γι'αυτό ο φασισμός δυναμώνει εντός της.

Ο μοναδικός λόγος που επιτρέπει στους αναρχικούς να έχουν ελεύθερη πολιτική δράση στην ουκρανική επικράτεια, ενώ οι κομμουνιστικές ιδέες κι η αντιφασιστική μνήμη διώκονται, είναι το γεγονός ότι ορισμένοι έχουν στηρίξει, άλλοι ενεργητικά κι άλλοι παθητικά, το καθεστώς. Τι σημασία έχει η πολιτική επιβίωση των αναρχικών, αν η πολιτική τους είναι εθνικιστική και φιλο-ιμπεριαλιστική; Τι σημασία έχει η επιβίωση του οποιοδήποτε, όταν το αντίτιμο είναι το θάψιμο της επαναστατικής πάλης; Καταλήγοντας οι φιλο-αστοί αναρχικοί, στις τάξεις της εθνικής στρατοκρατίας, θυσιάζονται για χάρη των αφεντικών, αφότου έχουν θυσιάσει την κοινωνική χειραφέτηση.

Οι Ουκρανοί αναρχικοί που κουνάνε το ιερό ξόανο της «ευρωπαϊκής δημοκρατίας», προφανώς δεν έχουν μελετήσει την ιστορία της αστικής αντεπανάστασης στην ΝΑΤΟϊκή Ευρώπη της τελευταίας πενήνταετίας. Δεν έχουν ακούσει για την Πιάτσα Φοντάνα, τη Γκλάντιο, τα λευκά κελιά, τη GSG9 και τη SAS στο Μογκαντίσου, τους νεκρούς αντάρτες...Δεν αναζητούν καμία τρέχουσα ενημέρωση για την ολοκληρωτική καταστολή των αναρχικών απ'το ιταλικό κράτος, των καταλήψεων και των διαδηλωτών στη γερμανική, τη γαλλική, την ισπανική και την ιταλική επικράτεια, της συνδικαλιστικής πάλης παντού...Δεν έχουν πάρει χαμπάρι για τη σκληρή πολιτική διαπάλη στην ελλαδική επικράτεια μεταξύ του κοινωνικού κινήματος και όλων των κυβερνήσεων. Αδιαφορούν για τον ούγγρικο φασισμό και τον πολωνικό ρατσισμό κλπ. Νοιώθουν πιο κοντά στ'αφεντικά της εθνότητάς τους κι έτσι επίσης στ'αφεντικά της Γης, παρά στους αγωνιζόμενους της καπιταλιστικής Ευρώπης.

Σίγουρα η περιχαράκωση στην εντοπιότητα δεν χαρακτηρίζει μόνο το ουκρανικό κίνημα, χαρακτηρίζει όλη την ιστορία του αναρχικού κινήματος μετά τη διάλυση της Α'Διεθνούς. Ωστόσο, η εθνικιστική στροφή αποτελεί εξαίρεση. Ίσως οι Ουκρανοί σύντροφοι να νοιώθουν απομονωμένοι, όπως μάλλον κι οι Ρώσοι. Ας αναλογιστούμε σε τι απομόνωση αναπτύχθηκε το Κουρδικό επαναστατικό κίνημα. Τώρα υποδέχεται κι ανοίγει δρόμο σε όλο τον κόσμο, αφού καλλιέργησε έδαφος κοινωνικής αυτονομίας πολεμώντας επί δεκαετίες. Μόνο η πάλη για την απελευθέρωση και καλλιέργεια κοινωνικού εδάφους, μας φέρνει πιο κοντά. Κοινωνικό έδαφος σημαίνει πολιτικο-στρατιωτική αυτονομία της καταπιεζόμενης βάσης. Όχι πολιτική δουλεία στην αστική τάξη, καμία πειθαρχία στο κράτος.

Η συνομοσπονδιακή κομμουνιστική δημοκρατία αναγνωρίζει ως εχθρό κάθε ιμπεριαλιστική δύναμη. Πριν έναν χρόνο, με μια βιντεοσκοπημένη διάλεξη¹³ ο Τζεμίλ Μπαγίκ (ιδρυτικό μέλος του ΡΚΚ, επικυρηγμένος από το Στέιτ Ντιπάρτμεντ) ως συμπρόεδρος της ΚΣΚ, εξήγησε αναλυτικά την αντίληψη του Κουρδικού Κινήματος Ελευθερίας σε σχέση με το ΝΑΤΟ και σε σχέση με τα κράτη και τα κινήματα. Ήταν μια παρουσίαση της επαναστατικής στρατηγικής για την απελευθέρωση της Μ. Ανατολής, ενάντια στο ΝΑΤΟ. Ο σύντροφος Μπαγίκ περιέγραψε την αντεπεναστατική αποστολή του ΝΑΤΟ, την πάγια αντικουρδική θέση του και την κυρίαρχη ευθύνη του για τη σπορά, δασπορά κι ανατροφοδότηση του ισλαμικού φασισμού.

Το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας, επουδενί δεν αναγνωρίζει το ΝΑΤΟ ως πολιτικό σύμμαχό του. Το κατεγγέλει ως τον ισχυρότερο εχθρό των λαών. Γενικότερα, η ΚΚΚ δηλώνει με έμφαση ότι δεν αναγνωρίζει ως συμμάχους της τα κράτη και τις εξουσίες, αλλά τους λαούς και τα κοινωνικά κινήματα για την ελευθερία, τη δημοκρατία και τον σοσιαλισμό.

Το Κουρδικό Κίνημα στη Β. Συρία δεν έκανε καμία πολιτική συμφωνία με τις ΗΠΑ, δεν έκανε καμία παραχωρητική έκπτωση στο πρόγραμμα της Δημοκρατικής Αυτονομίας. Η στρατιωτική συνεργασία των YPG/YPJ και στη συνέχει των SDF (οι ένοπλες δυνάμεις της Συνομοσπονδίας), με τις ΗΠΑ, αφορούν στενά στον πόλεμο με το ISIS. Οι Κουρδικές και Συνομοσπονδιακές δυνάμεις ήταν πολιτικά, στρατηγικά και επιμελητειακά αυτόνομες και αυτόρκες. Η στρατιωτική συνεργασία έγινε σ'ένα πεδίο όπου οι ΝΑΤΟϊκοί είχαν ήδη στρατιωτική δράση εναντίον του ίδιου αντίπαλου. Αφότου η παλλαϊκή επαναστατική Κουρδική αντίσταση άφησε στο περιθώριο τις διάφορες εθνικιστικές και αντιπολιτευτικές δυνάμεις της Β. Συρίας, οι ΝΑΤΟϊκοί αναγκάστηκαν να συνεργαστούν μαζί της, προκειμένου να παραμείνουν στο συριακό πεδίο του πολέμου με τον ISIS και παρεπόμενα, στο ιμπεριαλιστικό παζάρι για τη συριακή επικράτεια. Για το συνομοσπονδιακό κίνημα, η συνεργασία αποτέλεσε κίνηση οικονομίας δυνάμεων. Γι'αυτό ήταν επικοδομητική, παρότι το απελευθερωτικό κίνημα δεν εξαρτιόταν απ'αυτήν. Ποτέ δεν αναγκάστηκαν οι ντόπιοι να συνεργαστούν με το ΝΑΤΟ, όπως ψευδώς αναφέρουν οι αρθρογράφοι. Αποτελεί χυδαία ιστορική διαστρέβλωση η αφήγηση ότι η μόνη εναλλακτική λύση ήταν να διαφύγουν ή να σκοτωθούν. **Το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας πολεμάει ήδη σαράντα χρόνια με το ΝΑΤΟ απέναντί του· δεν χρειάζοταν «σωτήρες». Πολεμάει ενάντια στην αιχμή του ΝΑΤΟϊκού δόρατος, τον τουρκικό φασισμό. Το επαναστατικό κίνημα της Ροζάβα, έχοντας καταφέρει καθοριστικές νίκες επέβαλε τους όρους του στους ΝΑΤΟϊκούς. Αν η εξάρτηση ήταν αντίστροφη, δεν θα υπήρχε καμία επαναστατική εξέλιξη.**

Ας δούμε ορισμένες λεπτομέρειες της ιδιαιτερότητας της σύγκρουσης στη συριακή επικράτεια. Το επαναστατικό κίνημα της Ροζάβα δεν συγκρούστηκε στρατιωτικά ούτε με τον ΝΑΤΟϊκό ούτε με τον ρώσικο ιμπεριαλισμό. Αυτό συνέβη επειδή δεν απειλήθηκε άμεσα από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Η πρωτοβουλία επίθεσης στην ιμπεριαλιστική στρατοκρατία δεν θα διέυρνε την κοινωνική επανάσταση, αλλά αντ' αυτού θα υπέβαλλε τα ισχυρά ριζώματά της σε μια εξοντωτική αντεπίθεση. Αφότου περιορίστηκε το ISIS και τέθηκε υπό τον άμεσο έλεγχο του τουρκικού καθεστώτος, οι ΗΠΑ επιτίθενται έμμεσα στην κοινωνική επανάσταση της Β.Συρίας, διαμέσω της τούρκικης στρατοκρατίας, των μισθοφόρων της και της αναμόχλευσης της δραστηριότητας του ISIS. Επίσης, ο ρώσικος ιμπεριαλισμός επιτίθεται στη Συνομοσπονδία μέσω του ίδιου ελεγχόμενου πολεμικού μηχανισμού και των παρακρατικών του Άσαντ. Η Συνομοσπονδία αντιστέκεται σθεναρά σ' όλους αυτούς.

Ωστόσο, το επαναστατικό κίνημα της Ροζάβα συγκρούστηκε πολιτικά με τους ιμπεριαλιστές, ως προς τα σχέδιά τους για τη διάλυση της συριακής ενότητας ή την αποκατάσταση της κυριαρχίας του καθεστώτος. Συγκρούστηκε αποτελεσματικά, προβάλλοντας την κοινωνικο-στρατιωτική ισχύ του.

Το ISIS είναι ένας ιδιαίτερος εχθρός. Οι Κούρδοι επαναστάτες δεν συνεργάστηκαν με έναν ιμπεριαλιστή εναντίον ενός άλλου ιμπεριαλιστή. Αντιθέτως, αγωνιζόμενοι για την ειρήνη που επιδιώκει και μπορεί να επιβάλει η κοινωνική επανάσταση, έχουν κρατήσει στάση μη εμπλοκής κι εξισορρόπησης. Συνεργάζονται με τους ιμπεριαλιστές σε μια συνθήκη ειδική- ενάντια στο τέρας που εξέθρεψε ο ιμπεριαλισμός (και ο Άσαντ ενάντια στη συριακή εξέγερση) για να συντηρήσει τον πόλεμο και την τυραννία σε Ασία και Αφρική. Για τους ΝΑΤΟϊκούς είναι ένας αγώνας περιορισμένου σκοπού: να ρυθμίζουν τα όρια των παικτών. Για το συνομοσπονδιακό κίνημα είναι ένας αγώνας μέχρι τέλος.

Καμία αναλογία με τη σύγκρουση για την ουκρανική επικράτεια, εκτός του δεδομένου ότι παντού παίζει ρόλο υποδαύλισης του πολέμου κι έχει συμφέροντα ο τούρκικος φασισμός. Η Ζώνη Απαγόρευσης Πτήσεων που ζητάει ο σόουμαν Ζελένσκι, όλοι ξέρουν και το λένε ότι σημαίνει άμεση ενδοϊμπεριαλιστική σύρραξη και παρεπόμενα πυρηνική κόλαση. Στον συριακό εναέριο χώρο επιβλήθηκε, αλλά από τους ΝΑΤΟϊκούς εναντίον του Άσαντ. Η ρώσικη αεροπορία δεν ενοχλήθηκε διόλου από την απαγόρευση: ισοπέδωσε πόλεις χωρίς να παραβιαστεί κανένα «διεθνές δίκαιο». Μόνο και μόνο για να πετάνε μέσα στα ίδια σύνορα οι δυο ανταγωνιστικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, απαιτείται να έχουν συνεχή αμοιβαία ενημερότητα. Άλλωστε, ο υποτιθέμενος εχθρός ήταν κοινός: «ο τζιχαντισμός».

Ψευδώς επίσης αναφέρεται ότι οι Κούρδοι αναγκάζονται να συνεργαστούν με το καθεστώς Ασάντ. Από την τούρκικη εισβολή στο Αφρίν, που έγινε με την έγκριση των ΗΠΑ και του ρωσικού ιμπεριαλισμού, η Συνομοσπονδία κάλεσε τον εθνικό στρατό να υπερασπιστεί τα σύνορα του συριακού κράτους, με βάση τη σταθερή θέση του κινήματος του Δημοκρατικού Συνομοδικισμού ενάντια σε κάθε εισβολή και αλλαγή συνόρων. Ο Ασάντ δεν ανταποκρίθηκε. Κατά την εισβολή του '18 σε όλο το σύνορο της Ροζάβα, ο καθεστωτικός στρατός έστειλε ελάχιστες μονάδες, που προσαρμόστηκαν στην οργάνωση των Συνομοσπονδιακών στρατευμάτων, αλλά δεν συμμετείχαν διόλου σε μάχες. Έκτοτε, οι παρακρατικοί του Ασάντ, σε συνεργασία με μισθοφόρους της τουρκικής αποικιοκρατίας, δολοφονούν ηγέτες μη Κουρδικών κοινοτήτων που συμμετέχουν στη Συνομοδικία προκειμένου να σπάσουν τη διακοινοτική πολυεθνική-εθνική αλληλεγγύη.

Αντίστοιχα το Κουρδικό αντάρτικο καλεί το ιρακινό κράτος και τις ένοπλες δυνάμεις του, που έχουν υποστεί στρατιωτικά πλήγματα από την τουρκική αποικιοκρατία, να υπερασπιστούν τα σύνορά τους στο Μπασούρ (Νότιο Κουρδιστάν), αλλά το ιρακινό καθεστώς, όντας υποτελές στις ΗΠΑ, παρακολουθεί παθητικά τον τουρκικό επεκτατισμό. Μόνο το ΡΚΚ υπερασπίζεται τα ιρακινά σύνορα.

Το αφήγημα του άρθρο-ταυτότητα της Επιτροπής Αντίστασης, εκτός του ότι μετασκευάζει την ιστορία αυθαίρετα, επιπλέον αντιστρέφει την πραγματικότητα της ισχύος του κινήματος, προκειμένου να υπονομεύσει τα προτάγματά του. Η παρερμηνεία των στρατιωτικών συνεργασιών του επαναστατικού κινήματος, αποσκοπεί στην προβολή πάνω στο Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας πολιτικών θέσεων ανταγωνιστικών: μοιρολατρική υποταγή στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, άρνηση της άμεσης πάλης για κοινωνική αυτοδιεύθυνση (έξω δηλαδή, απ' τις αστικές ολιγαρχικές δομές), εγκατάλειψη του εδάφους στις κρατιστικές δυνάμεις. Η Επιτροπή που καλεί σε στράτευση στον ουκρανικό κρατικό στρατό, επιχείρησε να χρησιμοποιήσει το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας για να στηρίξει την απαράδεκτη πρότασή της, παρουσιάζοντας τους Κούρδους να έχουν κατανοήσει την ηττοπάθεια και υποτέλεια που επιδεικνύει η Επιτροπή.

Όταν ξεκίνησε το εγχείρημα της κομμουνιστικής αυτοοργάνωσης στη Ροζάβα, χιλιάδες αντάρτες κατέβηκαν απ' το βουνό και αφοσιώθηκαν με αυτοθυσία στην κοινωνική επανάσταση. Όταν το ISIS (που το είχαν αμολήσει οι ΗΠΑ στο Ιράκ, ως αντίβαρο στην ιρανο-σιιτική ισχύ) εισέβαλε στη Σενγκάλ, ξεκινώντας μια νέα γενοκτονία των Εζίντι, καμία κρατιστική δύναμη δεν στάθηκε να τους υπερασπιστεί. Δώδεκα αντάρτες ανέλαβαν κι οργάνωσαν την αντίσταση, σταμάτησαν την προέλαση των τζιχαντιστών, γύρισαν την ιστορία ανάποδα. Η γη των Εζίντι απελευθερώθηκε με τη λαϊκή πρωτοβουλία, δεν χαρίστηκε από καμία κυβέρνηση, από κανέναν «προστάτη». Αντιθέτως, πριν ενάμισι χρόνο οι ΗΠΑ συνέταξαν μία συμφωνία με την ιρακινή κυβέρνηση και την υποτελή περιφερειακή κουρδική κυβέρνηση του Β. Ιράκ, που πρακτορεύει την τουρκική αποικιοκρατία, για την επιβολή αφοπλισμού των Εζίντι και υποταγής τους στο ιρακινό κράτος, που τους είχε αφήσει στα δόντια του ISIS.

Οι αρθρογράφοι, διακατεχόμενοι από μιλιταρισμό, συμπεραίνουν ως αναγκαιότητα την πολιτικο-στρατιωτική αφομοίωση της αντίστασης, στις σύγχρονες τεχνολογίες πολέμου. Και σε τούτο το σημείο φαίνεται η χρησιμοθηρική αναφορά τους στο Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας, με το οποίο δεν έχουν καμία επαφή, ούτε καν το ενδιαφέρον στοιχειώδους ενημέρωσης. **Την τελευταία πενταετία, το Κουρδικό αντάρτικο αντιμετωπίζει έναν εντατικό τεχνολογικό πόλεμο, χωρίς αντίστοιχα μέσα. Προσαρμόζοντας την οργάνωσή του και τις τακτικές του, έχει καταφέρει να μηδενίσει την τεχνολογική υπεροχή της τούρκικης στρατοκρατίας. Από την άνοιξη του 2020, ο τουρκικός στρατός, με πυκνή εναέρια υποστήριξη από βομβαρδιστικά UCAV και DRONE, προσπαθεί να καταλάβει τις αντάρτικες βάσεις των Ζωνών Άμυνας Μεντίγια, στα τουρκο-ιρακινά σύνορα. Η μάχη της Χεφτανίν το καλοκαίρι του '20, απέδειξε ότι το αντάρτικο μπορεί να αντέξει την τεχνολογική υπεροχή ενός ΝΑΤΟϊκού στρατού με ανεξάντλητα μέσα. Τον Φλεβάρη του '21 στο Γκάρε και πάλι την άνοιξη και μέχρι το φθινόπωρο, κατά την ολομέτωπη επίθεση στις Μεντίγια, το αντάρτικο, έχοντας γίνει πλουσιότερο με τα διδάγματα της μάχης στη Χέφτανιν, μετέτρεψε το αποκορύφωμα της αντιαντάρτικης επίθεσης σε μια ατέρμονη ήττα για τους αποικιοκράτες, προκαλώντας τους πολλαπλάσιες απώλειες και κρατώντας τη γραμμή άμυνας. Όπως τόνισε ο γενικός διοικητής των ανταρτών, Μουράτ Καραγιλάν, ένας από τους τρεις παλαίμαχους επαναστάτες του ΡΚΚ που το Στέιτ Ντιπάρτμεντ έχει επικυρηγμένους, είναι «ένα σύγχρονο**

αντάρτικο, παράδειγμα για όλο τον κόσμο». ¹⁴ Αν οι αρθρογράφοι της ουκρανικής Επιτροπής έριχναν μια σύντομη ματιά στις δημοσιευμένες μαρτυρίες ¹⁵ των μαχητριών και των μαχητών του Κουρδικού αντάρτικου, μαρτυρίες αδιάκοπες, δεν θα μπορούσαν να προπαγανδίσουν την τεχνοφοβική μοιρολατρία τους, στην οποία επιχειρούν να τεκμηριώσουν τον φιλο-ιμπεριαλισμό τους.

Το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας συνδιαλέγεται με καθέναν που είναι διαθέσιμος για ειρήνη και πολεμάει καθέναν που του επιτίθεται. Έχει συνομιλήσει με τον Άσαντ, με τον ρωσικό ιμπεριαλισμό, με το ΝΑΤΟϊκό ιμπεριαλισμό, με τους προδότες του ΚDP και τους εθνικιστές τζιχαντιστές Κούρδους του ΕΝΚS (που έχουν αιματοκυλήσει τον λαό της Ροζάβα), στο παρελθόν και με τον Ερντογάν. Όχι από αδυναμία. Η κοινωνικο-στρατιωτική ισχύς του, του δίνει τη δυνατότητα να απαιτεί πρόσφορη ειρήνη. Οι επαναστάτες δεν επιζητούν τον πόλεμο, φέρνουν την ειρήνη, διότι ο πόλεμος είναι η χαρά της εξουσίας κι η δυστυχία της κοινωνίας. Το συνομοσπονδιακό κίνημα αγωνίζεται για την προστασία και τη διεύρυνση των κοινωνικών επιτευγμάτων. **Η ικανότητα του κοινωνικού κινήματος να συνεργάζεται και με κρατιστικές δυνάμεις χωρίς να διαπραγματεύεται την αυτονομία του, βασίζεται στην πολιτικο-στρατιωτική ανεξαρτησία του.**

Αν δεν είχαν ριζώσει τα ελευθεριακά σοβιέτ, οι αναρχικοί δεν θα μπορούσαν να συνεργαστούν με τον Πετλιούρα κι ούτε μετά να τον καθарίσουν χωρίς επιπλοκές. Ούτε βέβαια, οι μπολσεβίκοι θα αναγκάζονταν να συνεργαστούν με τους μαχνοβίτες. Αυτή η συνεργασία διήρκησε όσο μπορούσε να συνεχίσει ακατάβλητος ο ελευθεριακός στρατός. Όταν οι μπολσεβίκοι μπόρεσαν να συγκεντρώσουν επαρκείς δυνάμεις για τη διάλυση του ελευθεριακού στρατού, η συνεργασία βγήκε απ'τον κατάλογο των επιλογών.

Σήμερα στον πόλεμο για την ουκρανική επικράτεια, η στράτευση υπό κυβερνητική ηγεσία κι εξάρτηση, αποτελεί δήλωση ήττας του επαναστατικού αναρχισμού. Η συνηγορία στον πολεμοκάπηλο εθνικισμό που από το 2014 προσκαλεί τον ΝΑΤΟϊκό ιμπεριαλισμό, είναι η πιο επικίνδυνη διαστρέβλωση του αναρχισμού σ'όλη την ιστορία του. Ο ουκρανικός λαός είναι ο πρώτος που πρέπει ν'αρνηθεί να δώσει κι άλλο έδαφος στη ΝΑΤΟϊκή προέλαση στην Ανατολική Ευρώπη. Είναι ο λαός που μέσα στην πολεμική αποκάλυψη της εξουσίας, απ'την τραγωδία του, είναι σε θέση να πυροδοτήσει το επαναστατικό άλμα στην μεθόριο της ιμπεριαλιστικής μητρόπολης.

Crimethink, γιούχου! Καβάλα στην πυρηνική δημοκρατία χωρίς ιδεολογία

Το άρθρο στο οποίο αναφέρεται το κάλεσμα της Επιτροπής Αντίστασης, αναδημοσιεύτηκε στο blog της ομάδας Crimethink. Σίγουρα αυτή η αναδημοσίευση συνέβαλε στην πλατειά διάδοσή του, την οποία επισήμανε η ομάδα Αναρχικός Μαχητής. Θα σχολιάσω αυτή την αναδημοσίευση, επειδή στο σύνολό τους οι πολιτικές θέσεις του άρθρου αντίκεινται απολύτως σε δογματικές θέσεις του crimethink, που τις έχει υπερασπιστεί επίμονα. Η παράξενη υιοθέτηση κάθετα αναιρετικών απόψεων, από ένα μέσο διαλόγου που μέχρι τώρα επέλεγε με αυστηρά ιδεολογικά κίνητρα τι δημοσιεύει, με κινητοποίησε να σταθώ στο γεγονός.

Πριν ενάμιση χρόνο άσκησα κριτική σε θέσεις του Crimethink (όχι ονομαστικά) και σε θέσεις δημοσιευμένες στο Crimethink σχετικά με τον παρόντα εμφύλιο πόλεμο στις ΗΠΑ, τον ρεφορμισμό και τις ομάδες συγγένειας. ¹⁶ Στη διάρκεια της Μαύρης εξέγερσης, το Crimethink ήταν μια από τις δημόσιες φωνές που προσπαθούσαν να αρνηθούν την ύπαρξη και τη θεμιτότητα εμφυλίου, δηλαδή ανοιχτού ταξικού πολέμου. Στο επίκεντρο των ιστορικά ασυνάρτητων σχολαστικών ορισμών, προβαλλόταν η πεποίθηση ότι μια στρατιωτική αναμέτρηση του κοινωνικού κινήματος με τις ένοπλες δυνάμεις των ΗΠΑ, θα κατέληγε σε παράλογη σφαγή. Τώρα όμως το Crimethink προέβαλε ένα κάλεσμα στρατιωτικής σύγκρουσης με ένα άλλο σύγχρονο στρατό. Τι άλλαξε; Ίσως μια παράμετρος να είναι η απόσταση. Όσο πιο μακριά, τόσο πιο καλά· αλλωνών ο κώλος θα καεί. Θέλω να μη βολευτώ σε μια τέτοια υποτίμηση του πολιτικού κριτηρίου των αναδημοσιευτών. Υπάρχουν βαθύτερα ζητήματα κάτω από την επιφανόμενη διαφορά κινδύνου.

Γιατί στη μια περίπτωση η ένοπλη σύγκρουση κατατάσσεται στον απαράδεκτο μιλιταρισμό, ενώ στην άλλη περίπτωση είναι αποδεκτό ο αγώνας να ταυτίζεται εξολοκλήρου με τον κρατικό μιλιταρισμό; Υπάρχει μια κοινή συνισταμένη. Το Crimethink οφείλει να πείσει ότι κάποια άλλη συνοχή

υποκρύπτεται, ικανή να εξηγήσει αναίρετικά την προφανή κοινή συνισταμένη: Αμφότερα στις δύο γεωγραφίες καλούμαστε να μην αναμετρηθούμε με την αμερικάνικη στρατοκρατία κι επιπροσθέτως καλούμαστε να την αναγνωρίσουμε ως σύμμαχό μας έξω απ'τα σύνορά της. Ο πασιφισμός μέσα στο ντόπιο κίνημα, αναβαθμίζεται σε έκδηλη συνεργασία με τον εχθρό παραέξω. Όχι στον εμφύλιο ταξικό πόλεμο, ναι στον εθνικισμό και τον ιμπεριαλισμό. Κατά βάθος οι δύο τοποθετήσεις δεν αντιφάσκουν ως προς τον μιλιταρισμό· είναι εξίσου μιλιταριστικές και μάλιστα, υπό το ίδιο αφεντικό. Όπως εξήγησα στη μπροσούρα «Αντιμιλιταρισμός και επαναστατικός αναρχισμός»¹⁷, ο ιδεαλιστικός αντιμιλιταρισμός της αποφυγής του ταξικού-πολιτικού πολέμου (που απαιτεί πολιτικο-στρατιωτική οργάνωση), αποτελεί φετιχιστική υποταγή στον κρατικό μιλιταρισμό, εκδήλωση κυριαρχίας της τρομοκρατίας του. Απλή η διαπίστωση, το επιχείρημα για τη στράτευση στον ουκρανικό εθνικισμό και στον ΝΑΤΟϊκό ιμπεριαλισμό, ήταν το ίδιο και για την άρνηση του εμφυλίου στις ΗΠΑ: οι κοινωνικές δυνάμεις δεν μπορούν.

Εντελώς αλλοπρόσαλλα το Crimethink διατεινόταν τα προηγούμενα χρόνια ότι οι «ομάδες συγγένειας είναι παντοδύναμες». Παντοδύναμες γενικά και αφηρημένα (με παραδείγματα μόνο από τον συμβολικό ακτιβισμό), παντο-αδύναμες να συγκρουστούν με τη στρατοκρατία. Έτσι και το αναρχικό κίνημα στον ουκρανικό χώρο, σκόρπιο, χωρίς επαναστατικό προσανατολισμό και άμεση δράση για την πολιτισμική, απαραίτητως πολιτικο-στρατιωτική κοινωνική αυτονομία, κατέληξε στον εθνικισμό. Η παρατήρηση που είχα κάνει, για την καταγωγή του πολέμου και του εθνικισμού, από τη συγγένεια, ισχύει και ανάστροφα, παρότι δεν είχα προφητεύσει το κάλεσμα της Επιτροπής Αντίστασης, ούτε γνώριζα τη συμμετοχή (πρώην) αναρχικών στον αντι-αυτονομιστικό πόλεμο. Η συγγένεια βρήκε μια αιωνόβια ρίζα, την εθνικότητα και μια θερμή εστία, τον φασισμό. Έχω την εντύπωση ότι αυτού του είδους η σύγχυση αναρχισμού κι εθνικισμού, έχει φυτρώσει και στις ΗΠΑ κι εκφράζεται από τους αντισυγκεντρωτικούς Boogalu, μέχρι τους τραμπιστές τύπου Blake στο Καπιτώλιο. Από τη φανατική εμπιστοσύνη στις ομάδες συγγένειας, το Crimethink βρέθηκε να προβάλλει έναν ψευτο-πλατφορμισμό, διαμέσω του εθνικισμού.

Το ζήτημα ιδεολογία, που είχε απασχολήσει την ομάδα Crimethink, γίνεται επίκαιρο. Το Crimethink, αναπαράγοντας την ακαδημαϊκή αγνότητα των καταστασιακών, έχει αφορίσει την ιδεολογία. Ξεκινώντας από μια κοινότυπη άρνηση του δογματισμού (με την οποία σήμερα, μόνο ένας φαρσέρ θα διαφωνούσε), οι αντι-ιδεολόγοι πιστεύουν και το δηλώνουν ότι είναι ελεύθεροι από προκαταλήψεις· λένε μόνο αλήθειες. Δεν απαιτείται να έχουμε εντυφώσει στην ψυχαναλυτική έννοια της παραγνώρισης, για να καταλάβουμε ότι εκείνος που λέει, «εγώ δεν κάνω αυτό το τρομερό λάθος», θα το κάνει τυφλά στην πρώτη κατάλληλη συγκυρία. Η πιο σκοτεινή ιδεολογία είναι η άρνηση της ιδεολογίας. Είναι αλήθεια ότι το Crimethink έχει υπερασπιστεί ιδέες όπως οι ομάδες συγγένειας, η άρνηση της δημοκρατίας, η άρνηση του εμφυλίου και η άρνηση της ιδεολογίας, με μονολιθικό πάθος. Εκεί που διαφέρει ο δογματισμός που αρνείται την ιδεολογία, από τον δογματισμό που αναγνωρίζει ότι κάνει ιδεολογία, είναι η συνοχή του υλικού του. Ο μη ιδεολόγος ανακατεύει το στιδήποτε χωρίς να ζητά συνοχή. Μπορεί να αναγορεύσει την ασημαντότερη λεπτομέρεια σε κοσμολογική αρχή. Ενώ ο ιδεολόγος, τουλάχιστον καταλαβαίνει ότι κάθε ιδέα αντλεί την αλήθεια της και την αχρηστία της, από τις σχέσεις με το σύνολο των ιδεών. Κι αν δεν είναι δογματικός, αντιλαμβάνεται τις έννοιες σχετικιστικά μέσα στον διάλογο.

Τι σχέση έχει λοιπόν η «εδαφική αντίσταση της Ουκρανίας», με την ιδεολογία ή με τη μη ιδεολογία; Ήταν πεντακάθαρη από ιδεολογία κι έτσι προσαρμόστηκε στη φαινομενικά φυσικότερη ιδεολογία: στην ιδεολογία της εθνικής κάθαρσης και της ιστορικής κάθαρσης από τον αντιφασισμό, τον αντιιμπεριαλισμό, τον αντικαπιταλισμό...Simply, «Europe».

Από τον απόλυτο αφορισμό της έννοιας δημοκρατία, η οποία ερχόταν ως ερώτημα πάνω σε πραγματικές κοινωνικές διεργασίες, από το Κουρδιστάν, σε μια στιγμή το Crimethink πέρασε στην προβολή κάποιων που προτάσουν την ολιγαρχική δημοκρατία και τα καθεστώτα της Κεντρο-Δυτικής Ευρώπης, σαν το σώμα της Παναγίας. Το Crimethink είχε ανοίξει έναν διάλογο γύρω απ'την έννοια δημοκρατία. Ωστόσο, η άκριτη αναδημοσίευση μιας πολεμικής προπαγάνδας υπέρ της ιμπεριαλιστικής δημοκρατίας, είναι αξιοσημείωτη. Υπάρχει ένα σημείο συνάντησης των δύο τοποθετήσεων, που γίνεται αυτοπροσδιοριστικό μέσα στην πραγματική διαπάλη. Το 2020 το Crimethink αντιτάχτηκε στον ταξικο-πολιτικό πόλεμο κι αντ'αυτού αναγνώρισε ως συμμάχους του κοινωνικού κινήματος τους

φιλελεύθερους (με την πολιτική έννοια, όπως χρησιμοποιείται από τους Αμερικανούς) και το κόμμα των Δημοκρατικών. Όχι δημοκρατία από και για το κοινωνικό κίνημα, μόνο καθαρή ιδεολογία. Αλλά δημοκρατία από και υπό το κράτος, χωρίς ιδεολογία, μόνο ωμή συνθηκολόγηση. Τώρα, σ'έναν πόλεμο που ξεσκεπάζει όλη την καταστροφική δυναμική του καπιταλισμού, με τον Δημοκρατικό πρόεδρο των ΗΠΑ να υπερθεματίζει σε πολεμοκαπηλεία τους πραγματιστές του Πενταγώνου, το Crimethink έδωσε τον πρώτο λόγο σε μια τυχοδιωκτική στάση ταύτισης με μια ΒΟΤ τηλεπερσόνα σε ρόλο εθνικού ήρωα με πυρηνικά όνειρα (Ζελένσκι). Μπράβο σύντροφοι! Εμπρός για την ανατίναξη της Γης.

Επουράνεια ειρήνη

Το κείμενο των αναρχικών ομοσπονδιών και οργανώσεων, προτάσσει ως επαναστατικό και ταξικό καθήκον την **οργάνωση** και το **δυνάμωμα** του **διεθνιστικού αντιπολεμικού κι αντιιμπεριαλιστικού κινήματος** της εργατικής τάξης. Όμως, δεν παίρνει συγκεκριμένη θέση για τις πρακτικές συνέπειες αυτού του καθήκοντος πάνω στο έδαφος του πολέμου. Αναφέρεται αφηρημένα στο σαμποτάζ της πολεμικής μηχανής. Που μπορεί να γίνει αυτό το σαμποτάζ; Στα μετόπισθεν του ιμπεριαλιστικού και διακρατικού πολέμου εκδηλώνεται ήδη σε σπερματική μορφή, με τις μαζικές κινητοποιήσεις στη ρωσική επικράτεια και διεθνώς. Σημαντικότερη είναι η άρνηση στράτευσης των Ρώσων. Ωστόσο, ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος σταματάει μόνο με την ήττα των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, είτε στο επίμαχο έδαφος είτε με επανάσταση στις μητροπόλεις τους. Η ρωσική πολεμική μηχανή θα καταρρεύσει είτε υπό την ουκρανική αντίσταση είτε με κοινωνική επανάσταση πίσω απ'τα ρωσικά σύνορα. Οι δύο προοπτικές είναι συναρτημένες: **Η ουκρανική αντίσταση αποτελεί τον καταλυτικό παράγοντα για το δυνάμωμα του κοινωνικού κινήματος στη ρωσική επικράτεια, όπως παρατήρησαν¹⁸ οι σύντροφοι της ομάδας Αναρχικός Μαχητής.** Επί τούτου είναι σημαντικότερο να έχουμε κατά νου ότι η πολιτική και στρατιωτικά ανεξάρτητη αντιστασιακή δράση του ελευθεριακού επαναστατικού κινήματος, **θε έχει την ισχυρότερη συμβολή στο ρωσικό κίνημα, περιορίζοντας επιπλέον τα ψευδοαντιφασιστικά προσχήματα του ρωσικού εθνικισμού.** Αυτεπίστροφα, η ανάδυση ενός επαναστατικού κινήματος στη ρωσική ενδοχώρα, θα είναι το ισχυρότερο όπλο της ουκρανικής αντίστασης. Επίσης ως προς το κίνημα στη ρωσική ενδοχώρα, είναι **καίρια η ανεξάρτητη επαναστατική δράση των ελευθεριακών κι η ευκρινής αντικαπιταλιστική πρακτική τους, ενάντια όχι μόνο στο καθεστώς Πούτιν, αλλά και σ'εκείνα τα κομμάτια της αστικής τάξης απ'τα οποία περιμένει το ΝΑΤΟ να χειραγωγήσουν το κοινωνικό κίνημα για ν'αντικαταστήσουν τον Πούτιν. Μια εξέγερση που θα χαθεί στον δήθεν δημοκρατικό ρεφορμισμό, δεν θα βγάλει ούτε τον ρωσικό ούτε τον ουκρανικό λαό από την τυραννία της ιμπεριαλιστικής ολιγαρχίας και τον πόλεμο που αναγεννάει. Δεν υπάρχει ειρηνική διέξοδος για τους λαούς, χωρίς την κοινή επαναστατική πάλη, ακόμη κι αν αυτή η ανάγκη συνεπάγεται παρατεταμένες συγκρούσεις των λαών απέναντι στις καπιταλιστικές εξουσίες.**

Αντίστοιχα, η ΝΑΤΟϊκή προέλαση θα ανακοπεί είτε από τη μεταστροφή της ουκρανικής αντίστασης σε κοινωνική επανάσταση, είτε με κοινωνική επανάσταση στην έδρα μιας κυρίαρχης συνιστώσας της ιμπεριαλιστικής συμμαχίας. Η τελευταία υπόθεση φαίνεται η πιο απίθανη. Όμως κι η Μαύρη εξέγερση στις ΗΠΑ διέλυσε σε μια μέρα τις συντηρητικές προβολές. Να σημειώσω σχετικά, ότι αφενός η αδυναμία του αμερικάνικου κράτους να διαχειριστεί τις ταξικές συγκρούσεις στην ενδοχώρα του, σπρώχνει προς την εκ'νέου εξαγωγή του πολέμου και της «δημοκρατίας» κι αφετέρου, η αδυνατότητα της εξέγερσης να οργανωθεί σε διαρκή κοινωνικο-πολιτικό πόλεμο, αφήνει ελεύθερη την αμερικανική πολεμική μηχανή να κάνει παιχνίδι παγκοσμίως. **Η θέαση του πολέμου για την ουκρανική επικράτεια έξω από τις παγκόσμιες διαστάσεις του, είναι αυτοκαταστροφική.**

Η ισχυρότερη εγγύηση για το φρενάρισμα του ιμπεριαλιστικού πολέμου και την επικράτηση των επαναστατικών ιδεών στον ρωσικό και τον ουκρανικό λαό, είναι ένα μαχητικό (άρα και ένοπλο) αντιιμπεριαλιστικό κίνημα στα ΝΑΤΟϊκά μετόπισθεν και στα πολεμικά μέτωπα του ΝΑΤΟ. Να ξαναξυπνήσει το μητροπολιτικό αντάρτικο της προηγούμενης πεντηκονταετίας. Η κοινωνική επανάσταση στον ρωσο-ουκρανικό χώρο περνάει από την έμπρακτη στήριξη της κοινωνικής επανάστασης στη Μ.Ανατολή, στο Κουρδιστάν, στην Παλαιστίνη, στην τούρκικη επικράτεια, στον αραβικό χώρο, της γυναικείας αυτοάμυνας κι αυτοοργάνωσης στην αφγανική επικράτεια και πέρα απ'αυτήν.

Οι Σύριοι σύντροφοι σημείωσαν το εξής: «Ακριβώς, είναι επιθυμητό να κατανοηθούν τα οικονομικά, διπλωματικά και στρατιωτικά συμφέροντα των μεγάλων δυνάμεων· το να αρκεστούμε σε ένα αφηρημένο γεωπολιτικό πλαίσιο της κατάστασης μπορεί να μας αφήσει με μια αφηρημένη, αποσυνδεδεμένη κατανόηση του πεδίου. Αυτός ο τρόπος κατανόησης τείνει να καμουφλάρει τους καθημερινούς πρωταγωνιστές της σύγκρουσης, εκείνους που μας μοιάζουν, εκείνους με τους οποίους μπορούμε να ταυτιστούμε.»

Το κείμενο των αναρχικών ομοσπονδιών δεν λέει τίποτα για την αντίσταση στον ουκρανικό χώρο, ούτε για την κοινωνική επανάσταση ως αναγκαία μορφή του αντιπολεμικού κι αντιιμπεριαλιστικού κινήματος στην ουκρανική, τη ρώσικη και τη ΝΑΤΟϊκή επικράτεια. Οι ομοσπονδίες προτάσσουν το δυνάμωμα των ταξικών και κοινωνικών αγώνων, χωρίς να λένε λέξη για τις απαραίτητες δεσμεύσεις και πρωτοβουλίες που έχουμε ευθύνη να αναλάβουμε ως αναρχικοί, συλλογικά και προσωπικά, για την πυροδότηση ταξικών και κοινωνικών αγώνων με τα επαναστατικά χαρακτηριστικά που ανταποκρίνονται στις τρέχουσες ανάγκες. Καθώς οι ομοσπονδίες δεν αναλαμβάνουν καμία ευθύνη, η πολιτική θεώρηση αποσπάται από τους ταξικούς-κοινωνικούς αγώνες κι οπότε αυτοί παραμένουν γυμνοί από επαναστατικές σημάνσεις. Στη συγκεκριμένη πραγματικότητα του ρωσο-ουκρανικού και του ΝΑΤΟ-ρωσικού πολέμου, καθήκον των επαναστατών αναρχικών είναι η έμπρακτη αντ-επέμβαση σ' όλο το πλέγμα της ιμπεριαλιστικής στρατοκρατίας, με τρόπους κατάλληλους να της επιφέρουν ήττες. Σαφώς, η επιδίωξη ήττας των στρατοκρατικών δυνάμεων συνεπάγεται άμεση δράση για την κοινωνική αυτοδιεύθυνση και αυτοάμυνα και διάλληλα άμεση αντάρτικη δράση.

Στο κείμενο των ομοσπονδιών, η «παγκόσμια κοινωνική επανάσταση» είναι ένα χρονικά και πρακτικά αφηρημένο σημείο προσανατολισμού κι η «οικοδόμηση της ελευθεριακής κομμουνιστικής κοινωνίας», η ουτοπία που έπεται της άχρονης επανάστασης. Ακριβώς οι ουτοπικές μεταθέσεις κι οι διάφορες θεωρίες σταδίων (που αποτελούν παραλλαγές των πρώτων), παραχωρούν το πραγματικό γίνεσθαι στον καιροσκοπισμό. Πχ., τέτοια ήταν η σχέση του μαρξισμού, με τη σοσιαλδημοκρατική και τη λενινιστική γενεαλογία. Τέτοιο είναι και το ιστορικό πάγωμα του αναρχισμού κι επίσης, η ήττα της κοινωνικής επανάστασης του 1936 στην Ιβηρική, κατά τη συνθηκολόγησή της με την αστική δημοκρατία. Ο ουτοπισμός αφήνει το κοινωνικό πεδίο αδρανές προς εκμετάλλευση από τον φασισμό, όπως συνέβη στον ουκρανικό χώρο. Κι οι ίδιοι οι ουτοπιστές, την ώρα της ταξικής μάχης προσφεύγουν στον παθητικό πασιφισμό: ενώ οι Ρώσοι στρατιώτες ήταν καβάλα στ' αρματα και τα βομβαρδιστικά ζέσταναν τις μηχανές τους, οι αναρχικές ομοσπονδίες αρκέστηκαν να δηλώσουν ότι «δεν θα σκοτώσουμε ο ένας τον άλλον». Το «πάτερ ημών» της Κυριακής. **Το βεβαιότερο δεδομένο στον πόλεμο είναι ότι το αντιπολεμικό κάλεσμα δεν θα φτάσει ούτε σ' έναν Ρώσο φαντάρο. Μόνο η αντίσταση, δηλαδή να βιώσουν και οι Ρώσοι φαντάρη τη φρίκη του πολέμου, μπορεί να σπάσει την πειθαρχία τους και να ξυπνήσει την ανάγκη της ανυποταξίας, της συναδέλφωσης, της κοινής επαναστατικής πάλης. Έτσι και κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου ιμπεριαλιστικού πολέμου, Ιταλοί και Γερμανοί στρατιώτες αυτομόλησαν στο αντιφασιστικό μέτωπο. Αν δεν μοιραστούμε τους πόρους, πως να καταλυθεί η ταξική ανισότητα; Επιτούτου, για τη συναδέλφωση του ρωσικού λαού που δουλεύει την πολεμική μηχανή του ρωσικού ιμπεριαλισμού, με τον ουκρανικό λαό, θεμελιώδης παράγοντας είναι η αυτόνομη πολιτικο-στρατιωτική παρουσία του επαναστατικού κινήματος στην αντίσταση.**

Το κείμενο των ομοσπονδιών καταλήγει με την πρόταση ότι είναι η ώρα να αναμετρηθούμε οργανωμένα και δυναμικά με το σύστημα, οργανώνοντας την ανατροπή του σε διεθνή κλίμακα. Ξαναρωτάω μετά από ενάμιση χρόνο, τουλάχιστον τις πολιτικές οργανώσεις του ελλαδικού χώρου, αν έχουν θέσει ως αδιαπραγμάτευτο καθήκον των μελών τους, την άρνηση στράτευσης. Αν έχουν εργαστεί για την αυτοάμυνα του κοινωνικού κινήματος, δηλαδή αν έχουν μεριμνήσει για τη δημιουργία ένοπλων δομών, θα πρέπει σήμερα να φανεί στην πράξη.

Τουλάχιστον η επαφή των ομοσπονδιών με την άμεση συμμετοχή στην επανάσταση στη Β. Συρία, είναι ένα ελπιδοφόρο σημάδι. Κι επίσης, ορισμένες πολιτικές οργανώσεις όπως η FAU που έχει συμμετάσχει¹⁹ στον μακροχρόνιο ένοπλο αντιδικτατορικό αγώνα, νομίζω ότι αντιλαμβάνονται το νόημα μιας τέτοιας κριτικής.

Το κείμενο των αναρχικών ομοσπονδιών δεν έπεσε σε κάποιο βαρύτερο ατόπημα σε σύγκριση με την πλειονότητα των ελευθεριακών κειμένων παγκοσμίως, σχετικά με αυτόν τον πόλεμο. Αντιθέτως,

αναγνωρίζει τον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό ως γενικό πλαίσιο του συγκεκριμένου πολέμου, πηγαίνοντας ένα βήμα πλησιέστερα σε μια επαναστατική τοποθέτηση, σε αντίθεση με τον ιδεαλιστικό εργατισμό και τον πασιφισμό που κυριαρχούν στα ελευθεριακά κείμενα. Επέλεξα να σχολιάσω αυτό το κείμενο, λόγω της βαρύτητας των υπογραφών του και κατά κύριο λόγο, επειδή ήταν το πρώτο στον ελλαδικό χώρο που περιέγραψε την κατάσταση κάπως συγκεκριμένα. Πιστεύω ότι η επικοδομητικότερη απάντηση στην εργατίστικη και πασιφιστική μεταφυσική, έρχεται από την Αναρχική Ομοσπονδία Λονδίνου -AF Nomads²⁰. «Οι Ουκρανοί αναρχικοί είναι τώρα αναγκασμένοι να επιλέξουν εάν θα πολεμήσουν ενάντια στο ρώσικο ιμπεριαλισμό και να κινδυνεύσουν να συρθούν στην πρακτική στήριξη των εθνικιστικών και милитарιστικών θεσμών στους οποίους αντιτίθενται όλοι οι αναρχικοί ή να προσπαθήσουν να αντιταχθούν σε κάθε στρατιωτική δράση και να ρισκάρουν να επιτρέψουν στον λαό της Ουρανίας να αποκτήσει ένα κράτος-μαριονέτα που θα τους επιβληθεί και είναι πολύ πιθανό να είναι ακόμα χειρότερο από το σημερινό ουκρανικό κράτος. Δεν ζηλεύουμε αυτούς που πρέπει να κάνουν αυτή την επιλογή και δεν θα νοιώθαμε άνετα να κρίνουμε κανέναν από τους συντρόφους μας για όποια επιλογή κι αν κάνουν. Σας ευχόμαστε καλή τύχη». Ετούτη η παράγραφος και μόνο αυτή, σε αντιπαραβολή με όσα άλλα έχουν γραφτεί από τους ελευθεριακούς, λέει την κρίσιμη αλήθεια. Μέσα από μια αναπόδραστη αρνητική διαπίστωση, περιγράφει την αιχμαλωσία των αναρχικών και των λαών που δεν οργανώνονται επαναστατικά κι έτσι, υποσυνείδητα φέρνει στο προσκήνιο την αγωνιώδη πλατφορμιστική πρόταση, παρότι οι συγγραφείς της παραγράφου αποστασιοποιούνται από το επίδικο. Τουλάχιστον η στήριξή τους προς την Επιτροπή Αντίστασης, αφού έχουν δηλώσει αλληλεγγύη στον Ουκρανικό λαό, είναι η ειλικρινέστερη στάση μέσα στο γενικό πάγωμα του ελευθεριακού κινήματος διεθνώς, η ειλικρινέστερη μέσα στη γενική αποστασιοποίηση.

Προκειμένου να διεισδύσουμε στις πολιτικές αδυναμίες και συνέπειες του ιδεαλιστικού εργατισμού και του πασιφισμού, αρκεί να εξετάσουμε τη στάση του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας. Το ΚΚΕ προέταξε τον αντιιμπεριαλιστικό ντεφетиισμό, μάλλον για πρώτη φορά στην ιστορία του. Μέχρι σήμερα, σε κάθε ΝΑΤΟϊκή επέμβαση, το ΚΚΕ σχολίαζε τον αντικομμουνιστικό-αντεπαναστατικό χαρακτήρα της ισλαμικής αντίστασης, όπως και για το καθεστώς Σαντάμ (για τα καθεστώτα Μιλόσεβιτς και Ασάντ, δεν έχει πει τίποτα), όμως ταυτόχρονα τόνιζε ότι ο ιμπεριαλισμός ηττάται στο πολεμικό πεδίο. Τώρα το ΚΚΕ δεν αναγνωρίζει στην ουκρανική αντίσταση τον χαρακτήρα της αντιιμπεριαλιστικής άμυνας, σύμφωνα με τα εγχειρίδια του Λένιν· αντιλαμβάνεται τον Ουκρανικό λαό σαν προμετωπίδα του ΝΑΤΟϊκού ιμπεριαλισμού απέναντι στον ρώσικο. Παρότι από πολιτική σκοπιά έτσι συμβαίνει, η ιδεολογική εκμηδένιση της άμυνας του Ουκρανικού λαού απέναντι στη στρατιωτική επίθεση που υπόκειται, υποδηλώνει την προσδοκούμενη εγκατάλειψή του στη ρωσική επικυριαρχία. Άλλοι λενινιστές, όχι ρεβιζιονιστές όπως το ΚΚΕ, θυμούνται ότι επαναστατικός ντεφетиισμός σημαίνει πόλεμο ενάντια σ'όλες τις αστικές δυνάμεις. Σε τι διαφοροποιούνται από το ΚΚΕ οι ελευθεριακοί που προτάσσουν την ιδεαλιστική εργατίστικη παθητική αντίσταση; Ούτε οι ίδιοι δεν πιστεύουν ότι μια γενική απεργία στην ουκρανική επικράτεια μπορεί έστω στο ελάχιστο να σταματήσει τη ρωσική στρατιωτική μηχανή. Ξεχνάνε πόσες στρατιωτικές μάχες έδωσε το γερμανικό εργατικό κίνημα κατά την επαναστατική περίοδό του, μετά τον Α' Παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο και ξεχνάνε τις αλλεπάλληλες ήττες του λόγω απουσίας ενιαίας επαναστατικής οργάνωσης.

Το μαχνοβίτικο κίνημα γεννήθηκε μέσα από την αντάρτικη αντίσταση, όχι από την αδερφική υποδοχή των στρατευμάτων του Ντενίκιν και του Βράγκνελ. Η δύναμη του κινήματος ήταν η άμεση κατάκτηση και συγκρότηση της κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης και της πολιτικο-στρατιωτικής αυτοτέλειάς της. Τα κοινωνικά επιτεύγματα της επανάστασης στον ουκρανικό χώρο, ήταν αδιαχώριστα από την ανάπτυξη του ελευθεριακού λαϊκού στρατού. Τώρα γι'άλλη μια φορά στην ιστορία, ως διεθνές αναρχικό κίνημα βρισκόμαστε ανέτοιμοι να παρέμβουμε όπως αρμόζει στην κατάσταση.

Ένα παράδειγμα πονηριάς και παραίτησης ή ωμή καθεστωτική προπαγάνδα;

Ακολουθώντας τον διάλογο επί του κειμένου των αναρχικών ομοσπονδιών, θα σταθώ επίσης σ'ένα κείμενο κριτικής προς την τοποθέτηση των ομοσπονδιών, που αναρτήθηκε στο athens.indymedia. Αν κι εφόσον δεν είναι αναδημοσίευση, μάλλον δεν έχει απασχολήσει τον διεθνή διάλογο. Έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον όμως, επειδή πάει ένα βήμα πιο πέρα από τα κείμενα της Επιτροπής Αντίστασης,

επιχειρώντας να περιβάλει τις φιλο-πόλεμες και φιλο-ιμπεριαλιστικές θέσεις, μ'έναν θεωρητικό μανδύα κατά κύριο λόγο αναφερόμενο στο παράδειγμα του Κουρδικού συνομοσπονδισμού. Οι ιστορικές και πολιτικές αντιστροφές είναι κραυγαλαίες.

Το κείμενο με τίτλο και υπογραφή «Επαναστατική θέση του αναρχικού κινήματος στο ουκρανικό ζήτημα», εντοπίζει εύστοχα την αδυναμία του κειμένου των ομοσπονδιών, στο σημείο που «καλεί τους εργάτες να σαμποτάρουν την πολεμική μηχανή γενικά και αόριστα». Αλλά για ποιο σκοπό εντοπίζει αυτή τη βασική αδυναμία;

Το κείμενο ξεκινάει με μια ξεκάθαρα φιλο-ιμπεριαλιστική θέση, που επιχειρεί να ακυρώσει όλη τη διεθνιστική ιστορία του εργατικού κινήματος και την ιστορία της αντιπολεμικής και αντιιμπεριαλιστικής πάλης, αντιστρέφοντάς τες σε συστράτευση με τον ΝΑΤΟϊκό ιμπεριαλισμό μέσα στην επικράτειά του. Ο αντιιμπεριαλιστικός ντεφетиσμός αποσιωπάται κι αντ'αυτού ξεθάβεται ένας αυτοτελής αντιρωσισμός, δήθεν αντιιμπεριαλιστικός, αντίστοιχος μ'εκείνον που είχε οδηγήσει τους Γερμανούς προλετάριους στο σφαγείο του Α' Παγκοσμίου ιμπεριαλιστικού πολέμου. «**Η διεθνιστική, αντιπολεμική, αντιιμπεριαλιστική θέση έχει νόημα μόνο στα εδάφη της Δύσης και μόνο αν μιλάμε για άμεσες επιθετικές ενέργειες και απεργίες ενάντια στο ρωσικό κεφάλαιο και την ρωσική πολιτική εκπροσώπηση**». Ευκρινώς εθνικοσοσιαλιστική ρητορική.

Αμέσως καταδηλώνεται ότι η αναφορά του στην αντιπολεμική κι αντιιμπεριαλιστική παράδοση, είναι προσχηματική. Οι αντιπολεμικές θέσεις στο ουκρανικό έδαφος, δηλαδή στο πεδίο του πολέμου, χαρακτηρίζονται συλλήβδην αποχή και παράδοση. Ενάντια στην αντιιμπεριαλιστική τοποθέτηση των αναρχικών, επιστρατεύεται η παραδοσιακή μοναρχοφασιστική γλώσσα: οι αναρχικές συλλογικότητες χαρακτηρίζονται «**σκλαβωμένες**» από την αντιιμπεριαλιστική ανάλυση «**των κομμουνιστών**».

Ακολουθως, το κείμενο αντιγράφει στοιχεία του συνομοσπονδιακού παραδείγματος, τα οποία τα κουμπώνει σε ανύπαρκτα υποκείμενα και πολιτικές διεργασίες, για να καταλήξει σ'ένα κρεσέντο φιλο-ΝΑΤΟϊκής υποτέλειας. Η λογοκλοπή συνομοσπονδιακών προτάσεων, με σκοπό την ανοιχτή στήριξη ενός πολεμικού κελεύσματος υπέρ του ΝΑΤΟ, είναι ανεπίτρεπτη. Εξήγησα παραπάνω, καθώς και με άλλα κείμενα²¹ αναλυτικής ενημέρωσης, μετάφρασης δημοσίων τοποθετήσεων του Κουρδικού Κινήματος Ελευθερίας, φιλοσοφικού διαλόγου, πολιτικής εκτίμησης κλπ, στο πρόσφατο παρελθόν, ότι για το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας, το αντάρτικο του, τις πολιτοφυλακές του και τη Συνομονδία της Β. Συρίας το αντιπολεμικό πολιτικό κριτήριο είναι θεμελιακό και καθορίζει τον πολιτισμό τους, την πολιτική τους, τη στρατηγική τους, μέχρι και τους τρόπους που μάχονται. Είναι προφανές ότι η αντιδιαλεκτική αντίληψη που διακατέχει αυτό το κείμενο, η οποία δεν αναγνωρίζει την δυνατότητα μιας αντιπολεμικής θέσης μέσα στον πόλεμο, ανήκει εξολοκλήρου στη μιλιταριστική κρατιστική παράδοση, στην πιο συντηρητική πατριαρχική ιδεολογία.

Το κείμενο, πριν καταλήξει σ'ένα πολιτικό κάλεσμα εξίσου γενικό μ'εκείνο των ομοσπονδιών, ρίχνει την πιο δηλητηριώδη βολή εναντίον του κουρδικού παραδείγματος και της κοινωνικής απελευθέρωσης: «Αυτή τη στιγμή δεν μπορεί να υπάρξει νικηφόρος λαϊκός επαναστατικός πόλεμος ενάντια σε επεκτατικές δυνάμεις **χωρίς την υποστήριξη άλλων επεκτατικών δυνάμεων**». Παραπάνω έχει απαιτήσει υποταγή στον ιμπεριαλισμό, τον εθνικισμό και το κράτος, με όρους απολυταρχικούς: «Όσον αφορά τις χώρες του ΝΑΤΟ και την Ουκρανική κυβέρνηση, οι επαναστατικές δυνάμεις **πρέπει να υπακούσουν** (στις ανάγκες του επαναστατικού πολέμου)...». Πρέπει να υπακούσουν. Και «...έτσι και σήμερα η επανάσταση έχει **αντικειμενικές ανάγκες**». Ο παλιός κακός μαρξιστικός ντετερμινισμός, στην υπηρεσία της αστικής δικτατορίας. Καμία σχέση με τη ριζοσπαστική κοσμολογία του Κουρδικού Κινήματος Ελευθερίας, που ασκεί κριτική στον επιστημονισμό, τον θετικισμό, τον διαχωρισμό υποκειμένου-αντικειμένου και την (πλέον επιστημονικά αμφισβητούμενη) αντικειμενικότητα.

«Ποιοί συγκροτούν στρατόπεδο απελευθέρωσης των λαών» σήμερα στον ουκρανικό χώρο; Σίγουρα όχι εκείνοι που καλούν σε στράτευση υπό την ηγεσία των αστικών δυνάμεων και πλάι στις ναζιστικές. Όχι εκείνοι που καλούν στη μισθοφορική παρακρατική Διεθνή Λεγεώνα Εδαφικής Άμυνας, που αποτελεί σώμα παρόμοιο με τις τζιχαντιστικές οργανώσεις της τούρκικης αποικιοκρατίας στη Β. Συρία και πιθανότατα στελεχώνεται και από τζιχαντιστές. Όχι εκείνοι που δεν έχουν καμία πρακτική κοινωνικής αυτονομίας και αυτοάμυνας, αλλά αντ'αυτού θέλουν να οδηγήσουν τον Ουκρανικό λαό και το διεθνές ελευθεριακό κίνημα, στις τάξεις του ΝΑΤΟϊκού ιμπεριαλισμού. Πώς θα νικηθεί «πρωτίστως σε πολιτικό επίπεδο» ο ρωσικός στρατός, αν δεν νικηθεί πολιτικά ο εθνικισμός, ο ρεφορμισμός κι η

υποτέλεια στον ιμπεριαλισμό; Προφανώς, το κείμενο αντιλαμβάνεται ως πολιτική νίκη επί της ρωσικής στρατοκρατίας, την επικράτηση της ΝΑΤΟϊκής προπαγάνδας. Ποιές είναι οι δυνάμεις που συγκροτούν «επαναστατικό δημοκρατικό στρατόπεδο» κι έχουν την ισχύ να επιβάλουν τους όρους του στο ΝΑΤΟ, όπως το TEV-DEM (Δημοκρατικό Κίνημα της Ροζάβα), οι YPG/YPJ κι η Συνομοσπονδία της Β. Συρίας; Ποιοί όροι έχουν επιβληθεί στον Ζελένσκι και τους πατρώνες του, από το επαναστατικό κίνημα; Κούφια λόγια.

Ποιοί «Ουκρανοί αναρχικοί βρίσκονται σε πόλεμο με τους φασίστες»; Σίγουρα όχι οι προαναφερόμενοι, καθώς ούτε το άρθρο-ταυτότητα της Επιτροπής Αντίστασης δεν καλεί σε αντιφασιστικό αγώνα. Αυτοί λοιπόν «έχουν δημιουργήσει τον δικό τους ένοπλο βραχίονα» του εθνικισμού κι όχι της κοινωνικής επανάστασης. Αυτή τη στιγμή δεν γνωρίζουμε να υπάρχει κανένα «κενό εξουσίας» στον ουκρανικό χώρο, παρά μόνο υπερσυγκέντρωση πολεμοκάπηλων εξουσιών. Γνωρίζουμε να υπάρχει κενό επαναστατικής αναρχικής παρουσίας, που επιχειρούν να γεμίσουν με εθνικισμό.

Αυτό το κείμενο δήλωσης υποτέλειας στην ιμπεριαλιστική κυριαρχία, επιστρατεύει επίσης ως παραδείγματα, αλλά αυτά μόνο ονομαστικά, «τους αναρχικούς στην Ισπανία ενάντια στον Φράνκο» και τη «συμμαχία των κομμουνιστών με την Αγγλία ενάντια στους Ναζί». Αλλά δεν λέει τίποτα για τα ιστορικά γεγονότα, τις συνθήκες και τις αδυναμίες των αναφερόμενων πολιτικών αποφάσεων, ούτε για τα αποτελέσματά τους.

Στην Ισπανία λοιπόν, πράγματι οι αναρχικοί ζητούσαν και περίμεναν βοήθεια από τις αστικές δημοκρατίες της Ευρώπης και κυρίως τη γαλλική. Κανένα ευρωπαϊκό κράτος δεν είχε συμφέρον να εμπλακεί στον εμφύλιο της Ισπανίας κι ακόμη περισσότερο, να στηρίξει μια ελευθεριακή επανάσταση. Άλλωστε, κανένας δεν ήθελε να συγκρουστεί πάλι με τη γερμανική στρατοκρατία κι επιπλέον, μέχρι και την επίθεση στα γαλλικά σύνορα η ευρωπαϊκή αστική τάξη ήθελε και πίστευε ότι ο γερμανικός ιμπεριαλισμός θα στραφεί αποκλειστικά προς τ'ανατολικά, με κύριο στόχο την επικράτεια των μπολσεβίκων, που αποτελούσαν κοινό εχθρό τους. Οι Ευρωπαίοι «δημοκράτες» κρατούσαν σε αναμονή τους Ισπανούς, ενώ η εγκατάληψη ήταν δεδομένη. Αυτή η αυταπάτη των αναρχικών στοίχισε σε πρόνοια αυτάρκειας και πρωτοβουλίας· συνέβαλε στην καθήλωση μέσα στο κυβερνητικό στρατόπεδο.

Οι Ισπανοί αναρχικοί κοιτούσαν προς το καπιταλιστικό κέντρο της Ευρώπης, αντί να στραφούν στους συμμάχους τους στην αποικιοκρατούμενη περιφέρεια. Ο Φράνκο ξεκίνησε με Μαυριτανούς μισθοφόρους από το Μαρόκο. Πέρασε το Γιβραλτάρ με βάρκες, αφού το ισπανικό ναυτικό είχε συνταχθεί με τους δημοκρατικούς. Το στρατιωτικό κίνημα στην Ισπανική ενδοχώρα είχε ηττηθεί. Οι αναρχικοί κατάλαβαν με καθοριστική καθυστέρηση τη σημασία της συνεργασίας με το Μαροκινό αντιαποικιακό κίνημα.²² Ας μην κάνουμε υποθέσεις για τους λόγους που κράτησαν το βλέμμα των Ισπανών αναρχικών μακριά από τον αγώνα στις ισπανικές αποικίες, να θυμόμαστε όμως, ότι είναι μια στάση καταστροφική.

Οι σύμμαχοι του Ουκρανικού λαού δεν είναι το ΝΑΤΟ, που έτσι κι αλλιώς δεν θα ξεκινούσε έναν πυρηνικό πόλεμο, ούτε για ένα πλούσιο κομμάτι γης που βρίσκεται στα πόδια του αντίπαλου ιμπεριαλισμού, ούτε για έναν εθνικιστικό τυχодиωκτισμό. Αν οι ΗΠΑ προσπαθήσουν να συντηρήσουν τον πόλεμο στην ουκρανική επικράτεια, όπως φαίνεται, θα το κάνουν για τον ίδιο λόγο που τον υποδαύλισαν: να αποδυναμώσουν την ευρωπαϊκή οικονομία, δυτική και ρώσικη, άμεσα και πολιτικά, υπονομεύοντας την ιμπεριαλιστική συμμαχία των κυρίαρχων δυνάμεων της ΕΕ με τον ρώσικο καπιταλισμό, και να προωθήσουν τα δικά τους εμπορικά συμφέροντα έναντι εκείνων του ρωσικού ιμπεριαλισμού. Η παρέμβαση του ΝΑΤΟ στο ουκρανικό κράτος, τουλάχιστον από το 2013 και σήμερα στον πόλεμο, γίνεται για την αναδιανομή του εδάφους των παραγωγικών υποδομών (πχ αγωγοί καυσίμων) μεταξύ των ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων και γι'αυτό τον σκοπό γίνεται με τη μορφή του πολέμου και της καταστροφής για τους λαούς. **Η αναρχική ανάλυση είναι ταξική σε σχέση με κάθε φαινόμενο στον καπιταλιστικό πολιτισμό. Οι διακρατικές εξελίξεις έχουν το βαθύτερο ταξικό υπόβαθρο. Οι ταξικές σχέσεις γίνονται όλο και πιο συγκεκριμένες όσο εξετάζουμε σφαιρικότερες βαθμίδες, ενώ η αναγωγή στη στοιχειωδέστερη δομή του καπιταλισμού, στη μισθωτή δουλειά, δεν αποσαφηνίζει τίποτα, παρεκτός της ανάγκης να καταργηθεί. Όταν χάνουμε την αντίληψη των ταξικών συνθηκών και της δυναμικής τους, ξεπέφτουμε στον μιλιταρισμό κι ακολούθως σε φιλο-εθνικιστικές θέσεις ή στο παθητικό συμπλήρωμα του μιλιταρισμού, τον πασιφισμό. Οι σύμμαχοι**

του Ουκρανικού λαού είναι ο Ρώσικος, οι βομβαρδισμένοι και κατατρεγμένοι λαοί της Μ. Ανατολής, οι απόκληροι και οι προλετάριοι της Αφρικής, που λιμοκτονούν και σφαγιάζονται από πολέμαρχους, το διεθνιστικό, αντιιμπεριαλιστικό και αντιπολεμικό κίνημα, οι προλεταριακές εξεγέρσεις και τα επαναστατικά κινήματα όπου Γης.

Αναφορικά στη συμμαχία του ΚΚΕ με τον αγγλικό ιμπεριαλισμό στον Β' Παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο, αποτελεί παράδειγμα προς αποφυγή. Ήταν ακριβώς το πνεύμα της πειθάρχησης στη σταλινική γραμμή των εθνικών μετώπων και στη Συμφωνία της Γιάλτας, ο αποφασιστικός παράγοντας για το ξεπούλημα της κοινωνικής επανάστασης στον ελλαδικό χώρο, την κομματική προδοσία της λαϊκής αντίστασης στην πρωτεύουσα, την εγκατάλειψή της στα αγγλικά πυροβόλα και βομβαρδιστικά, κατά τα Δεκεμβριανά, για την καθυστερημένη μάχη οπισθοφυλακών (ο εμφύλιος) και τελικά, για τον μακροχρόνιο αφοπλισμό του κινήματος, τις σφαγές, τους διωγμούς, τις εξορίες κλπ. Αν υπάρχει μια αδιαμφισβήτητη ιστορική αλήθεια, είναι ότι η αντιφασιστική αντίσταση στα Βαλκάνια δεν χρειάστηκε καμία εξωτερική βοήθεια, ούτε για να συγκροτηθεί, ούτε για να επιβιώσει, ούτε για την αποδυνάμωση και καθήλωση των φασιστικών δυνάμεων, όπως την κατάφεραν και το Αλβανικό και το Γιουγκοσλαβικό και το Ελληνικό αντάρτικο (συμπεριλαμβάνοντας το Σλαβομακεδονικό εντός τους). Οι Αλβανοί κομμουνιστές μάλιστα, στη λήξη του πολέμου απαγόρευσαν στις αγγλικές δυνάμεις να πατήσουν πόδι σε αλβανικό έδαφος.

Ειδικά ετούτη η ιστορική διαστρέβλωση, με επιδερμικό τρόπο, καθιστά το κείμενο με την υπογραφή «Επαναστατική θέση», ύποπτο. Παρότι οι εξουσίες συνωμοτούν, αληθέστερη είναι η σφαιρικά συνεκτικότερη αντίληψη κι αυτή είναι η ανάλυση των ταξικών σχέσεων, των ιδεολογικών περιβλημάτων τους (πχ. οικονομία) και των πολιτικών συγκρούσεων γύρω από αυτές. Την κοινωνική διαπάλη δεν την κινούν πράκτορες, την κινούν τα ταξικά συμφέροντα και οι συναφείς πολιτικές ιδέες. Και οι πολιτικές ιδέες δεν καταλήγουν πάντα εκεί που νομίζουν. Μάλλον σπανίως. Η ετερογονία των σκοπών είναι αναπόδραστη: δεν κυριαρχεί ο άρτιος Λόγος, αλλά οι απειρισμοί και η εντροπία. Όπως έχουν διαπιστώσει αρκετοί φιλόσοφοι της ιστορίας (Χέγκελ, Μαρξ, Κονδύλης κ.α), η «πονηριά της ιστορίας» συχνά φτιάχνει αποτελέσματα τόσο αποφασιστικά, που κανένα πολιτικό πρόγραμμα και καμία οργανωμένη δύναμη δεν θα μπορούσαν να τα δρομολογήσουν, αλλά καταπέφτουν μέσα σ' αυτά. Η πολιτική αδυναμία και πλάνη κάνει την κύρια δουλειά κι όχι οι συνωμοσίες και οι βάλτοϊ. Το κρίσιμο δεδομένο είναι η απουσία επαναστατικής θεώρησης (μνήμης και ιδεολογίας) κι η απουσία πολιτικού προσανατολισμού. Είναι καταφανές στα κείμενα που καλούν σε στράτευση στον ουκρανικό εθνικισμό και σε προσμονή ιμπεριαλιστικής προστασίας. Η χρόνια άρνηση της αναγκαίας πολιτικής ενότητας των αναρχικών και της αναγκαίας κοινωνικο-στρατιωτικής πρακτικής (ο διάχυτος αντιπλατφορμισμός), οδηγεί στη μιλιταριστική ή πασιφιστική υποτέλεια. Ο μιλιταρισμός ψάχνει διέξοδο σε θεωρίες σταδίων ή σε συνωμοτικές αυταπάτες.

Οι πολιτικές πλάνες γύρω από την ουκρανική εθνική αντίσταση, δεν είναι διόλου αδιάφορες. Βλέπουμε πώς επιχειρείται να ισοπεδωθούν όλες οι νίκες του Κουρδικού Κινήματος Ελευθερίας, να βυθιστούν οι επαναστάσεις στον ατιμωτικό βούρκο του πολιτικαντισμού. Είναι κρίσιμο ν' αναγνωρίσουμε ότι ο πόλεμος στην ουκρανική επικράτεια, λόγω ιστορικών αδυναμιών, ανοίγει διάπλατα έναν δρόμο αφομοίωσης κομματιών του αναρχικού κινήματος στον φασισμό. Οφείλουμε να είμαστε σε συναγερμό, διεθνώς και ειδικά στον ελλαδικό χώρο, όπου τα προηγούμενα χρόνια, με τα μνημόνια και το μακεδονικό, εμφανίστηκαν εθνικιστικές παρεκλίσεις από αναρχικούς με σημαντικό αγωνιστικό ιστορικό.

Ως προς τα διδάγματα από το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας, ενώ οι ομοσπονδίες χάνουν το συγκεκριμένο, λόγω δομημένης αδράνειας, ετούτη η παραχάραξη του συνομοσπονδισμού δεν είναι κατά κύριο λόγο εκδήλωση αδυναμίας, αλλά καπηλεία δίχως ρίζες στο κίνημα.

Αφού πιάσαμε ιστορία να προσθέσω ένα σχόλιο. Με ένα κείμενο²³ σε προσκείμενο ιστότοπο, η Επιτροπή Αντίστασης φτιάχνει ένα ομολογουμένως πιασάρικο επιχείρημα. Αναφέρει ως παράδειγμα συστράτευσης των αναρχικών με τους δημοκράτες, τη συμμετοχή των Ισπανών εξόριστων στις ΜΑΚΙ (γαλλικό αντιναζιστικό αντάρτικο). Είναι αληθές. Επίσης αναφέρει το γεγονός ότι οι αναρχικοί ως αρματιστές μπήκαν πρώτοι στο Παρίσι, με το στράτευμα του Ντε Γκωλ. Μόνο που το ουκρανικό καθεστώς έχει περισσότερα κοινά με το καθεστώς Βισύ, παρά με το Ντε Γκωλ, πόσο μάλλον με τις ΜΑΚΙ, που κατά βάση στελεχώνονταν από κομμουνιστές: διώκει τους κομμουνιστές κι έχει στους

μηχανισμούς του και στην πρώτη γραμμή τους ναζί κι επίσης, έχει θάψει την αντιφασιστική μνήμη, ενώ έχει εντάξει στην εθνική αφήγησή του τον ναζισμό του Μπαντέρα.

Από το Παρίσι, το κείμενο κάνει άλμα στην ΕΣΣΔ, επικαλούμενο κάποιους αντισταλινικούς μαρξιστές (προφανώς ως προκάλυμμα πλουραλισμού), για να σημειώσει μέσα από τα γραπτά τους ότι «ο Στάλιν δεν ήταν καλύτερος από τον Χίτλερ» κι ότι οι τότε αριστεριστές καλούσαν σε «μη υπεράσπιση της Σοβιετικής Ένωσης». Από αντιεξουσιαστική σκοπιά είναι απαράδεκτο να συζητάμε ποιός τύραννος εξόντωσε περισσότερους ανθρώπους. Το σημαντικό σ' αυτή την αφήγηση είναι ότι ενώ δικαιολογείται η συνεργασία των αναρχικών με όλες τις κανονικές καπιταλιστικές δυνάμεις, σε σχέση με την αντιναζιστική άμυνα της ΕΣΣΔ προβάλλεται μια στάση ουδετερότητας, ακριβώς σαν αυτή που η Επιτροπή καταγγέλει για «συμμετοχή σε εγκλήματα του Πούτιν» (θα το δούμε σε λίγο). Μπορούμε να αμφιβάλλουμε για την ειλικρίνεια αυτής της αυτοαναίρεσης των θέσεων της Επιτροπής. Θα ήταν σάφρον να αναρωτηθούμε μήπως πρόκειται για μια έμμεση δικαιολόγηση του ουκρανικού ναζισμού, του Μπαντέρα.

Το γεγονός ότι η ρωσική στρατοκρατία έχει ναζιστές και μισθοφόρους, δεν δικαιολογεί την άλλη πλευρά. Σήμερα στον ουκρανικό χώρο οι συνθήκες είναι πιο ξεκάθαρες από ποτέ ώστε να αναγνωρίσουμε την αναγκαιότητα της πολιτικοστρατιωτικής αυτονομίας του αναρχικού κινήματος και των κοινωνικών δυνάμεων. Στην αντίθετη κατεύθυνση, προκειμένου να στηρίξει τη στράτευση της στις εθνικιστικές δυνάμεις, η Επιτροπή Αντίστασης καταφεύγει στην απροκάλυπτη υπεράσπιση του ουκρανικού κράτους απέναντι στις κατηγορίες για τις ναζιστικές εκφάνσεις του. Με νεότερο άρθρο²⁴ της στο Crimethink, παρότι αναγωρίζει ότι το ουκρανικό κράτος είναι νεοφιλελεύθερο (άνετα οι φασίστες υιοθετούν λεκτικά αυτή την ρεφορμιστική κριτική) κι «όχι συμπαθές» (σαν να υπάρχουν συμπαθή κράτη), το συγκρίνει με το ρώσικο και το λευκορώσικο για να το απενεχοποιήσει. Ευθαρσώς εξευμενίζει κι αποενοχοποιεί τις πρακτικές εθνοκάθαρσης: η απαγόρευση της ρωσικής γλώσσας μετονομάζεται σε «κάποια προβλήματα γλωσσικών διακρίσεων», που ακόμη κι αυτά απενεχοποιούνται, εφόσον «τα ρώσικα μιλιούνται ελεύθερα στη σφαίρα του ιδιωτικού βίου». Σαν να λέει, «είστε τυχεροί που σας αφήνουμε να επιζήσετε στην παρανομία». Συμπερασματικά, η Επιτροπή επιτίθεται στο διεθνές αντιφασιστικό κίνημα, χαρακτηρίζοντας το σύνολο των επικριτών του ουκρανικού κράτους, «συμμέτοχους στα αιματηρά εγκλήματα του εξουσιαστικού καθεστώτος του Πούτιν». Ο εθνικιστικός διπολισμός διακατέχει τον λόγο της Επιτροπής. «Έτσι, **κάθε πρόσωπο** που σπεκουλάρει πάνω στην Ουκρανία (σαν ολοκληρωτικό διάγγελμα ακούγεται αυτό), λέγοντας ότι είναι «ναζιστικό κράτος ή **κάτι σαν αυτό** (όπως πχ. ότι έχει στις τάξεις του την Αζόφ για να διαπράττει φρικαλεότητες)...συμμετέχει στις δυνάμεις του Πούτιν...». **Η Επιτροπή Αντίστασης δεν πείθει ότι δεν διεκπαιρώνει ένα σχέδιο ενσωμάτωσης των ντόπιων αναρχικών, αλλά και διεθνιστών αλληλέγγυων, στις φασιστικές δομές της ουκρανικής αστικής τάξης και του ΝΑΤΟ, συνειδητά ή εν αγνοία της.**

«...Η εμπειρία μας στη Συρία μας ενθαρρύνει να μην υποτιμάμε τα αντιδραστικά ρεύματα μέσα στα λαϊκά κινήματα... Επιπροσθέτως της προσφοράς μιας σημαντικής θέσης στους υπερεθνικιστές, το Ουκρανικό καθεστώς επανεγκαταστάθηκε από ολιγάρχες και άλλους που τους απασχολούσε η υπεράσπιση των δικών τους οικονομικών και πολιτικών συμφερόντων κι η επέκταση ενός καπιταλιστικού και νεοφιλελεύθερου προτύπου ανισότητας». Οι Σύριοι επαναστάτες, που μέχρι πριν δυο βδομάδες μισούσαν τον Πούτιν όσο κανένας άλλος στη γη, είναι «συμμέτοχοι στα εγκλήματα του Πούτιν»;

Ως προς την κατηγορία της «συμμετοχής στις δυνάμεις και τα εγκλήματα του Πούτιν», οι αναρχικοί επαναστάτες δεν ιδρώνουν. Ο ουκρανικός κι ο ρωσικός φασισμός, είναι αδέρφια που μαλώνουν για το ίδιο πατρικό χωράφι. Μόνο που μαλώνουν σφάζοντας τον λαό, στον οποίο ανήκει το χωράφι.

Πάμε παρακάτω.

Και τώρα τι κάνουμε;

Δεν υπάρχει καλή θεωρία αν δεν δίνει έμπρακτες απαντήσεις στις συγκεκριμένες ανάγκες, στις δεδομένες συνθήκες. Θα ξεκινήσω με τις προτάσεις της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας, «όχι πιστεύοντας ότι εμείς τα λέγαμε σωστότερα», αλλά για χάρην απλότητας. Οι τρεις «γραμμές αναφοράς για ένα διεθνές επαναστατικό κίνημα με σταθερές βάσεις», που είχε καταθέσει η Οργάνωση

Επαναστατικής Αυτοάμυνας, νομίζω αποτελούν μια αρκετά περιληπτική και συνεπτυγμένη διατύπωση της ενότητας της πολιτικής, της ταξικής και της κοινωνικής διάστασης της απελευθέρωσης από την εξουσία. Οι τρεις γραμμές προσανατολισμού:

«Α- Το επαναστατικό κίνημα της εποχής μας πρέπει και μπορεί να είναι αντικρατικό και να βάζει σαν άμεσο στόχο την ανατροπή του πολιτικοστρατιωτικού και οικονομικού καθεστώτος, τη κατάργηση των κρατικών θεσμών και το ξερίζωμα των μηχανισμών εξουσίας.»

Εξετάζοντας την επανάσταση στη Ροζάβα, αφού έχει γίνει το τεκμήριο εκείνων που προτάσσουν τη στράτευση με τις εθνικές κρατιστικές δυνάμεις, το Τεν-Ντεμ ακύρωσε στην πράξη την πολιτικοστρατιωτική και οικονομική κυριαρχία του καθεστώτος Άσαντ, όπως επίσης του ISIS. Δημιούργησε νέους κοινωνικούς και πολιτειακούς θεσμούς και αντιμάχεται τους μηχανισμούς εξουσίας κι απλώνοντας την κοινωνική αυτονομία και αυτοάμυνα, τους ξεριζώνει. Την ακύρωση της εξουσίας του τούρκικου καθεστώτος επιχείρησε το κίνημα της Δημοκρατικής Αυτοδιοίκησης πίσω από τα τουρκικά σύνορα το 2015.

«Β- Το επαναστατικό κίνημα της εποχής μας πρέπει και μπορεί να βάζει σαν άμεσο στόχο τη κοινωνικοποίηση όλου του πλούτου μέσα από ένοπλες κομμούνες που πρέπει και μπορούν να εγκαθιδρυθούν από σήμερα με την επαναστατική δράση εργατικών και κοινοτικών συνελεύσεων. Το χαρακτηριστικό σχήμα του κρατιστικού σοσιαλισμού, «πρώτα πολιτική κυριαρχία, μετά κοινωνική επανάσταση», έχει πεθάνει ιστορικά, αφού οδήγησε σε ανεπανόρθωτα πτωχεύματα. Το αναλύσαμε στη προηγούμενη διακήρυξή μας. Τώρα στη φάση αυτοδιάλυσης της πολιτικής μεσολάβησης, σαν έκφραση της συστημικής κρίσης, καμιά πολιτική αλλαγή δεν είναι εφικτή χωρίς κοινωνική επανάσταση. Ούτε σαν φάρσα... Σήμερα η ανατροπή του πολιτικοστρατιωτικού καθεστώτος μπορεί να γίνει μόνο από το κοινωνικό κίνημα που αρνούμενο οποιαδήποτε πολιτική μεσολάβηση θα συγκροτήσει τις ανοιχτές ομοσπονδιακές δομές του στη βάση της άμεσης ανατροπής του οικονομικού καθεστώτος, με την επιβολή κοινωνικών όρων ενάντια στα συμφέροντα των αφεντικών και την απαλλοτρίωση κοινωνικού πλούτου.»

Ο πόλεμος για την ουκρανική επικράτεια αφορά εξίσου στους ιμπεριαλιστικούς στρατιωτικούς συσχετισμούς και στην οικονομική εκμετάλλευση και παρεπόμενα στο πολιτικό καθεστώς. Στον ουκρανικό χώρο, όπως σε κάθε έδαφος, επαναστατικό είναι το διεθνιστικό κίνημα που συγκροτεί την πολιτικοστρατιωτική ισχύ των εκμεταλλεόμενων, των εργατών, των φτωχών αυτοαπασχολούμενων και των αποκλεισμένων. Ειδικά σ' ετούτο τον πόλεμο, το πρώτο άρθρο ενός επαναστατικού προγράμματος οφείλει να είναι η καταδίωξη όλων των καπιταλιστών και των πολιτικών ολιγαρχών, Ρώσων, Ουκρανών και ΝΑΤΟϊκών, η κοινωνικοποίηση όλων των φυσικών πόρων και των παραγωγικών υποδομών κι η συνομοσπονδιακή διαχείρισή τους με οικουμενικά και οικολογικά κριτήρια.

Μην ξεχνάμε ότι η ρώσικη καπιταλιστική ολιγαρχία και το καθεστώς Πούτιν, είναι αποτελέσματα της επικράτησης του καπιταλισμού της αγοράς, πάνω στον κρατικο-μονοπωλιακό. Ο ρώσικος νεο-ιμπεριαλισμός δεν αποτελεί παραλλαγή της ΕΣΣΔ, παρ' ότι και οι δυο δομές κληρονόμησαν τον τσαρικό πολιτισμό· αποτελεί την ολοκλήρωση και πολυδιάσπαση του κρατικού συγκεντρωτισμού της πρώην τσαρικής αυτοκρατορίας, μέσα στον παγκόσμιο καπιταλισμό. Από αυτή τη σκοπιά, οι φυγόκεντροι εθνικισμοί, όπως ο ουκρανικός, αποτελούν ολοκληρώσεις της αστικής δημοκρατίας, αλλά με τη συγκεκριμένη ιστορική έννοια της κλασματικής ολοκλήρωσης της πολιτικής και ταξικής ολιγαρχίας του κεφαλαίου.

«Βεβαίως, ζούμε στη σκιά ενός εργατικού διεθνισμού -που υποστηρίχθηκε από κράτη, κόμματα, ενώσεις και πλατυές οργανώσεις- ο οποίος ήταν ικανός να σηκώσει το βάρος των διεθνών συγκρούσεων στην Ισπανία το 1936 και αργότερα, στο Βιετνάμ και την Παλαιστίνη, τις δεκαετίες 1960 και 1970». (συλλογικότητα Σύριων εξορίστων)

Γ- Σήμερα είναι απαραίτητη και εφικτή η διάχυση της επαναστατικής αυτοοργάνωσης στη μεγάλη μάζα των εκμεταλλεόμενων και των αποκλεισμένων. Είναι απαραίτητη και εφικτή η εφαρμογή της κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης εδώ και τώρα.

Τα καλέσματα στράτευσης στο εθνικιστικό στρατόπεδο, όπως αυτό της Επιτροπής, ξεκινούν με δεδομένη την άρνησή τους στην επικαιρότητα και τη δυνατότητα αυτής της γραμμής αναφοράς, υποτασσόμενα ακολούθως στην εθνική κι ιμπεριαλιστική πολιτική και οικονομική ολιγαρχία.

Όπως σημείωσε η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας, «Οι τρεις βασικές γραμμές αναφοράς για ένα διεθνές επαναστατικό κίνημα είναι συνέπεια του σκοπού της απελευθέρωσης της ανθρωπότητας από την πολιτική δουλεία, την εκμετάλλευση και κάθε αποκλεισμό. Οι τρεις γραμμές αποτελούν εξαρχής μια ενότητα. Καθεμία υπάρχει μέσα στις άλλες και συμπεραίνεται απ'αυτές. Δυναμώνουν όλες μαζί ή το επαναστατικό κίνημα δεν εξελίσσεται καθόλου.»

Η στρατιωτική δέσμευση στις εθνικιστικές δυνάμεις κι ειδικά στην κρατική στρατιωτική πυραμίδα, αποκλείει την πολιτική αυτονομία των κοινωνικών δυνάμεων. Ακόμα και χωρίς τη δέσμευση στις εντολές της εθνικιστικής ηγεσίας, η στρατιωτική εξάρτηση από αυτήν, παράγει το ίδιο εκμηδενιστικό αποτέλεσμα. Δεν υπάρχει πολιτική αυτονομία δίχως στρατιωτική αυτονομία. Οι Ουκρανοί σύντροφοι θα έπρεπε να το γνωρίζουν πρώτοι απ' όλους. Είναι το βασικότερο μάθημα από την εμπειρία του μαχνοβίτικου κινήματος και μια από τις δυο κύριες ριζοσπαστικές ιδέες της Πλατφόρμας (πρώτη είναι η συλλογική ευθύνη).

Χωρίς πολιτικο-στρατιωτική αυτονομία, το κίνημα δεν είναι ικανό να επιχειρήσει καμία εφαρμογή ενός επαναστατικού οικονομικού προγράμματος. Καλούνται αγωνιστές να δώσουν τη ζωή τους για τα συμφέροντα των Ουκρανών και ΝΑΤΟϊκών ολιγαρχών. Γι' αυτό δεν μπορώ να αποκλείσω την υπόθεση ότι πίσω από το κάλεσμα σ' εθνική στράτευση, κρύβονται πρόσωπα ή και οργανώσεις που επιδιώκουν να οδηγήσουν τον αναρχισμό στην αυτοκαταστροφή του για χάρη των αφεντικών.

Το λεγόμενο «δημοκρατικό στρατόπεδο», που στην πραγματικότητα είναι μέτωπο της ντόπιας αστικής ολιγαρχίας με τον ναζιστικό συμμοριτισμό και милитарισμό, σε απόλυτη υποτέλεια και εξάρτηση στη ΝΑΤΟϊκή στρατηγική, δεν έχει τίποτα ριζοσπαστικό και δεν θα γινόταν να έχει. Η στήριξη αυτής της «δημοκρατίας» (καιρός να μπουν εισαγωγικά σ' αυτή τη σάπια επίφαση) αποτελεί εγγύηση για το πολιτικό και ταξικό αλυσόδεμα του Ουκρανικού λαού, στη διάρκεια του πολέμου και στην επερχόμενη ενδοκαπιταλιστική μοιρασιά των εδαφών, των υποδομών, των διελεύσεων εμπορευμάτων, της νέας αγοράς ανοικοδόμησης και της εργατικής δύναμης.

Η κοινωνική δημοκρατία των ένοπλων κομμούνων, την οποία έσπειρε το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας (και έχει ριζικές αντιθέσεις με την αστική σοσιαλδημοκρατία) εκπηγάζει από την πίστη στις κοινωνικές δυνάμεις. Η θέση της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας για την εφικτότητα της κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης εδώ και τώρα, είναι εμπνευσμένη από το ζωντανό παράδειγμα της Δημοκρατικής Αυτονομίας κι επίσης απ' την ιστορική εμπειρία της ραγδαίας εξάπλωσης της κοινωνικής επανάστασης στον ουκρανικό χώρο έναν αιώνα πριν, με την καταλυτική δράση του αναρχικού αντάρτικου. Αντιθέτως, εκείνοι που διαπιστώνουν ότι «οι αναρχικοί δεν διαθέτουν επαρκείς πόρους στην Ουκρανία ή αλλού για ν' ανταποκριθούν αποτελεσματικά στην εισβολή του καθεστώτος Πούτιν», δεν έχουν διανοηθεί τη σαρωτική δυναμική της επαναστατημένης κοινωνίας.

Δεν έχουν υπάρξει άλλοι πόροι για την επαναστατική πάλη, σ' όλη την ιστορία, εκτός από την ακατάβλητη ισχύ των μέχρι τότε αδύναμων μαζών που συνοργανώνουν τη δική τους πολιτεία. Όταν λείπει αυτή η πηγή, δεν γίνεται ν' αντικατασταθεί ούτε από τον εθνικό милитарισμό, ούτε από «προστάτες». Η милитарιστική αντίληψη της Επιτροπής Αντίστασης, αποτελεί εκδήλωση πολιτικής και ταξικής προδοσίας, κεκαλυμμένης από τις εγγενείς τυχοδιωκτικές αυταπάτες του милитарισμού. Επιπλέον, αποτελεί εχθρική διαστρέβλωση και καπηλεία του πλατφορμισμού.

Τις πρώτες μέρες της ρώσικης εισβολής, ο αχυράνθρωπος Ζελένσκι παρακαλούσε τους ΝΑΤΟϊκούς να τον φυγαδεύσουν, δηλώνοντας σε τηλεδιάσκεψη της ΕΕ, «ίσως είναι η τελευταία φορά που σας μιλάω», ενώ την ίδια μέρα δήλωνε διαθέσιμος για διαπραγματεύσεις. Προφανώς, οι αμερικάνοι πατρώνες του, του έκλεισαν τις οδούς διαφυγής. Έξω από τα κατεχόμενα ουκρανικά εδάφη, θα τους ήταν άχρηστος. Η επιβίωσή του εξαρτήθηκε από την ολοκλήρωση του κινηματογραφικού ρόλου του ως ήρωα του έθνους, της «δημοκρατίας» και του «πολιτισμού». Οι ΗΠΑ θέλουν έναν παρατεταμένο πόλεμο, τη μέγιστη στρατιωτική, οικονομική και ηθική φθορά για το ρωσικό κράτος και τη μέγιστη πολιτική φθορά για τον Πούτιν. Ο ουκρανικός λαός σπρώχνεται στο σφαγείο υπό τη δουλική εθνική ηγεσία, για τα συμφέροντα αμφότερων των ιμπεριαλιστών. Οι ΝΑΤΟϊκοί όπως και οι Ρώσοι ολιγάρχες, του ετοίμασαν μόνο θάνατο, περισσότερη φτώχεια και κανένα κέρδος. Τα ίδια για τον ρωσικό λαό.

Όλοι οι ιμπεριαλιστές, Αμερικάνοι, Ρώσοι, Κινέζοι, πλην της ΕΕ, κέρδισαν απ' τον πόλεμο. Επίσης, τα πετρελαιοπαραγωγά κράτη (ΟΠΕΚ κι επίσης το Ιράν και η Βενεζουέλα). Όλοι οι ιμπεριαλιστές, πλην των Αμερικανο-Βρετανών, σχεδιάζουν μια νέα ειρήνη, δηλαδή μια μοιρασιά της

λείας. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός προσβλέπει σε μια παρατεταμένη κρίση στα πόδια του ρώσικου ιμπεριαλισμού και στην οικονομία του δυτικο-ευρωπαϊκού. **Ο ίδιος ο ουκρανικός λαός όμως, θα επιζητήσει μια ειρήνη, ενάντια στις προσδοκίες των ΗΠΑ, διότι δεν θα ανεχτεί για πολύ να ζει και να πεθαίνει στο ιμπεριαλιστικό σφαγείο. Δεν θα αργήσει να εγκαταλείψει εξολοκλήρου τον εθνικιστικό μιλιταρισμό. Όταν επέλθει η ειρήνη των ιμπεριαλιστών, θα φανεί ποιοί μάχονταν σήμερα για την κοινωνική απελευθέρωση και ποιοί είναι όργανα του φασισμού. Θα φανεί αν η συμμετοχή κάποιων που δηλώνουν αναρχικοί, στον πόλεμο, φύτεψε επαναστατικές βάσεις. Στη συνέχειά της θα φανεί η επαναστατική πάλη.**

Η ένοπλη αντίσταση είναι αναγκαία εφόσον υπηρετεί **άμεσα** την υπεράσπιση της **διεθνιστικής συνομοσπονδιακής πολιτικής αυτονομίας του λαού**, τις ζωντανές **κομμούνες**, τους **κοινωνικοποιημένους πόρους**, τις οικονομικές διεκδικήσεις των **προλετάρων** και των **κοινοτήτων**, τα εδάφη που **απελευθερώνονται από τον πολιτικο-στρατιωτικό έλεγχο κάθε εξουσίας**. Τα δυο πρώτα αδιαχώριστα καθήκοντα των επαναστατών αναρχικών είναι η **δημιουργία των ελεύθερων σοβιέτ** και η συγκρότηση του **κοινωνικο-στρατιωτικού μετώπου μέσα απ' την αντάρτικη πρωτοβουλία**.

Στην τρέχουσα εκρηκτική φάση της μακροχρόνιας καπιταλιστικής κρίσης υπερσυσσώρευσης και των καταστροφικών επιπτώσεων του καπιταλισμού πάνω στη γη και τους ανθρώπους, δεν υπάρχει χρόνος για ρεφορμιστικές αυταπάτες. Κανένα ενδιάμεσο στάδιο πριν τη γενική αποσύνθεση του ανθρώπινου πολιτισμού ή την κοινωνική επανάσταση δεν χωράει πλέον στην ολοκληρωτική κλασματοποιημένη ταξική εκκαθάριση. Κάθε επόμενη ευκαιρία κουβαλάει τα χρέη της προηγούμενης. Τώρα μπήκαμε στη φάση που κάνουμε ταμείο. Αν δεν συγκροτηθεί σήμερα, με πρωτοβουλία, διεθνιστικό επαναστατικό κίνημα στον βαλλόμενο ουκρανικό χώρο, πιθανότατα ο ουκρανικός, λευκορωσικός κι ο ρώσικος λαός, θα υπομείνουν μέχρι να νικήσει η επανάσταση σ' όλο τον υπόλοιπο πλανήτη. Μα τίποτα δεν είναι εγγυημένο. «Ο Αλλάχ δεν έχει άλλα χέρια εκτός από τα δικά σου».

ΠΡΑΚΤΙΚΑ:

- **Πολιτικο-στρατιωτική ενότητα των αναρχικών, έξω και σε αυτοάμυνα απέναντι σε κάθε κρατιστική οργάνωση και κρατικό θεσμό.**
- **Μεταμόρφωση της αναπτυσσόμενης κοινωνικής αλληλεγγύης, σε κίνημα πολιτικής αυτονομίας της ταξικής βάσης.**
- **Συγκρότηση σωμάτων αυτοάμυνας, αντικρατικών, μέσα από τις αυτόνομες και συνομοσπονδίες κοινωνικές οργανώσεις, υπόλογων σ' αυτές.**
- **Αφοπλισμός των κρατικών και παρακρατικών σωμάτων.**
- **Πρόσκληση των στρατιωτών και των εθνοφρουρών σε αυτομόληση απ' τον εθνικό στρατό και συστράτευση στα κοινοτικά σώματα, μεταφέροντας και οπλισμό. Εργασία πολιτικής ζύμωσης με τους μαχητές των εθνικών μονάδων, στην παραπάνω κατεύθυνση.**
- **Νέες στρατεύσεις στα εθνικά σώματα, με δεσμευτικό αποκλειστικό σκοπό τη λαφυραγώγηση.**
- **Επίθεση στις φασιστικές οργανώσεις, όπως η Αζόφ. Ουδετερότητα, αλλά με κοινωνική αυτοάμυνα, όπου συγκρούονται οι φασιστικές οργανώσεις με τις στρατιωτικές δυνάμεις των εισβολέων.**
- **Συνεργασία με τις παρούσες εθνικές δυνάμεις που δεν αφοπλίστηκαν ακόμα, μόνο σε επίπεδο τακτικής (πεδίο μάχης), ανάλογα με τις ανάγκες της άμεσης επαναστατικής πολιτικής επί του επίμαχου εδάφους και τις άμεσες λαϊκές ανάγκες.**
- **Αναγνώριση της αυτόνομης οντότητας των Ρώσων των ανατολικών επαρχιών, της Κριμαίας και οπουδήποτε αλλού, όπως και κάθε άλλης κοινότητας. Δημιουργία δεσμών σε συνομοσπονδιακή κατεύθυνση. Καταγγελία της εθνοκάθαρσης εναντίον των Ρώσων στην ουκρανική επικράτεια.**
- **Κάλεσμα σε συνομοσπονδιακή αυτοδιεύθυνση αμφίπλευρα των ουκρανο-ρωσικών συνόρων. Οργανικό μέτωπο με το ρώσικο ελευθεριακό κι επαναστατικό κίνημα.**
- **Πρόσκληση των Ρώσων στρατιωτών σε αυτομόληση, με βάση το διεθνιστικό επαναστατικό πρόγραμμα.**
- **Αντεπίθεση στα ιμπεριαλιστικά στρατεύματα, στο μέγιστο δυνατό.**

- Συνδιαμόρφωση πολιτειακών θεσμών στις κοινωνικές οργανώσεις κι ενός συνομοσπονδιακού προγράμματος διεθνιστικού, σοσιαλιστικού και οικολογικού οικονομικού μετασχηματισμού.
- Υπεράσπιση της ελεύθερης δραστηριότητας όλων των πολιτικών οργανώσεων. Αποκατάσταση της αντιφασιστικής μνήμης, καταδίωξη του ναζισμού και του μπαντερισμού.
- Έμπρακτη αλληλεγγύη με όλους τους λαούς και τα κοινωνικά κινήματα παγκοσμίως.
- Εκδίωξη των μισθοφόρων της Διεθνούς Λεγεώνας Εδαφικής Άμυνας.
- Κάλεσμα κι οργανωμένη υποδοχή διεθνιστών επαναστατών, στις δομές της κοινωνικής αυτονομίας και αυτοάμυνας.
- Δήλωση εχθρότητας προς τη ρατσιστική, γενοκτονική, ταξική πολιτική της ΕΕ ενάντια στους μετανάστες. Απαίτηση να ανοίξουν τα σύνορα για όλους τους εκμεταλλευόμενους και τους εκτοπισμένους. Καταγγελία της ευρω-ρατσιστικής εκμετάλλευσης των Ουκρανών προσφύγων πολέμου και της απάνθρωπης απαξίωσης των μη Ευρωπαίων. Όπως το τοποθέτησαν οι Σύριοι σύντροφοι: «Ας είμαστε ξεκάθαροι – η υποδοχή των Σύριων προσφύγων στην Ευρώπη, ενώ δεν ήταν διόλου ιδανική, ήταν συχνά πιο φιλόξενη από την υποδοχή των προσφύγων από την υποσαχάρια Αφρική για παράδειγμα. Οι εικόνες μαύρων προσφύγων που εκδιώχνονται από τα ουκρανο-πολωνικά σύνορα και τα σχόλια στα καθεστωτικά media να δίνουν προνομιακή θέση στην άφιξη “υψηλής ποιότητας” Ουκρανών προσφύγων, έναντι των βάρβαρων Σύριων, αποδεικνύουν τον αυξανόμενο αχαλίνωτο ευρωπαϊκό ρατσισμό. Υπερασπιζόμαστε μια απροϋπόθετη υποδοχή των Ουκρανών φυγάδων απ’ τις φρικαλεότητες του πολέμου, αλλά αρνούμαστε οποιαδήποτε ιεράρχηση των προσφύγων».
- Δήλωση εχθρότητας απέναντι σε όλες τις ιμπεριαλιστικές, στρατοκρατικές και πολεμοκάπηλες δυνάμεις. Ανακήρυξη του αντάρτικου ουκρανικού εδάφους σε απαγορευμένο πεδίο για τη ρωσική στρατοκρατία, για το ΝΑΤΟ και για τις καπιταλιστικές επενδύσεις.
- Σύμφωνα με τον Σόλτενμπεργκ, η πιο σημαντική στρατιωτική βοήθεια που έχει λάβει ο ουκρανικός εθνικισμός από το ΝΑΤΟ, είναι τα τούρκικα DRONES · τα ίδια DRONES που βομβαρδίζουν τα απελευθερωμένα εδάφη της Ροζάβα και του Μπασούρ Κουρδιστάν, που έχουν δολοφονήσει αγωνίστριες της γυναικείας αυτονομίας στη Β. Συρία, που υποστηρίζουν την τρέχουσα αντεπαναστατική δραστηριότητα του ISIS, που χτυπάνε τις εγκαταστάσεις και τους αγωνιστές Εζίντι της αυτονομίας της Σενγκάλ, που βάζουν με αίμα τον προσφυγικό καταυλισμό του Μαχμούρ, που καλύπτουν τις χημικές επιθέσεις εναντίον των αντάρτικων βάσεων στις Ζώνες Άμυνας Μεντίγια, που τροφοδότησαν τον πόλεμο στη Λιβύη, το Ναγκόρνο Καραμπάχ, την Αιθιοπία και αύριο πάλι στα Βαλκάνια...

Από το 2021 το ουκρανικό κράτος παράγει στο Κίεβο τα DRONES Bayraktar TB-2.²⁵ Επίσης, ουκρανικές εταιρίες παρείχαν στην τουρκική πολεμική βιομηχανία κινητήρες υψηλής τεχνολογίας για τα DRONES. Τώρα με τον πόλεμο, η τούρκικη στρατοκρατία ζητάει από τους ΝΑΤΟϊκούς συμμάχους της να αρθούν οι φραγμοί που της είχαν επιβληθεί στην πολεμική τεχνολογία και τον εξοπλισμό της (λόγω των δεσμών της και με τον ρωσικό ιμπεριαλισμό, αλλά και για τα εγκλήματα που έχουν διαπραχθεί με DRONES). Με την ισορροπιστική και τώρα μεσολαβητική πολιτική του, το νέο-οθωμανικό καθεστώς της συμμαχίας Ερντογκάν με τους Γκρίζους Λύκους, νιώθει πλέον ελεύθερο, χωρίς χαλινάρι, να εντείνει τις πολεμικές μπίζνες του παντού και τις αντεπαναστατικές και κατοχικές επιθέσεις του στο συριακό και το ιρακινό Κουρδιστάν. Η δημόσια αναγνώριση που έλαβε το τουρκικό καθεστώς από τον Πούτιν και τον Μπλίνκεν, την ίδια μέρα, για τη στάση του σ' αυτόν τον πόλεμο, την ίδια ώρα που ξεκινούσαν οι ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις ήταν το πράσινο φως για μια μετωπική επίθεση στη Συνομοσπονδία της Β.Συρίας και για την προώθηση των επεκτατικών σχεδίων του γύρω από τα σύνορά του.

Το επαναστατικό κίνημα στην ουκρανική επικράτεια έχει καθήκον να χτυπήσει την αντεπαναστατική και πολεμοκάπηλη συνεργασία της ουκρανικής αστικής τάξης με τον τούρκικο φασισμό. Έχει καθήκον να σταθεί δεδηλωμένα και έμπρακτα δίπλα στην επαναστατική πάλη στη

Μ.Ανατολή, ενάντια στον ιμπεριαλιστικό έλεγχο. Το ελευθεριακό επαναστατικό κίνημα του ουκρανικού χώρου, πρέπει να γίνει κομμάτι της διεθνούς συμμετοχής στην Κουρδική αντίσταση.

Το διεθνιστικό κοινωνικό κίνημα παγκοσμίως, να είναι έτοιμο για τις νέες επιθέσεις που θα δεχτεί η συνομοσπονδιακή επανάσταση στη Β.Συρία, το Β.Ιράκ, τη Ροζιλιάτ Κουρδιστάν (ιρανική επικράτεια) και την τούρκικη ενδοχώρα.

- Οι αναρχικοί διεθνώς, κατανοώντας την πλατφορμιστική πρόταση της συλλογικής ευθύνης, να ενώσουμε οργανικά τις δυνάμεις μας και να κάνουμε κοινή πράξη τα ηθικο-κοινωνικά και πολιτικά καθήκοντα της άμεσης συμμετοχής μας στα παρόντα επαναστατικά πεδία, της αντεπίθεσης στην αντιμεταναστευτική πολεμική οχυρωματική γραμμή του Ευρωπαϊκού και του Αμερικάνικου Βορρά, όπου συντελείται επί 30 χρόνια ο πιο δολοφονικός αντιπρολεταριακός πόλεμος και του δραστικού σαμποταρίσματος της ιμπεριαλιστικής στρατοκρατίας σ' όλα τα μέτωπά της και τις βάσεις της.
- Όσα ξέχασα...

Μ' όλη την καρδιά μου βρίσκομαι δίπλα σ' εκείνες και σ' εκείνους που μάχονται για την κοινωνική απελευθέρωση από τα κράτη, τον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο.

Επίλογος

Τη στιγμή που ολοκληρωνόταν η καθαρογραφία και οι τελευταίες διορθώσεις ετούτου του κειμένου (17/3), είχε ξεκινήσει το διακρατικό παζάρι. Η σύγκρουση συνεχίστηκε με απόφαση και των δύο εξουσιαστών, πιο σφοδρά, ακριβώς λόγω των διαπραγματεύσεων, προκειμένου να κερδίσει ο καθένας τους καλύτερα «χαρτιά» και να μειώσει του αντιπάλου. Περισσότερο αίμα σημαίνει καλύτερη θέση στη ζυγαριά της μοιρασιάς. Όπως είπε σχετικά ο Λαβρόφ, «το πνεύμα της επιχειρηματικότητας θα επικρατήσει»...

Την ίδια μέρα ο αχυράνθρωπος Ζελένσκι θυμήθηκε το τείχος του Βερολίνου, καλώντας τον Σολτς να εμπλακεί. Μία (άλλη μία) σπόντα των ΗΠΑ στον αρχιευρωπαϊό ιμπεριαλιστή, για τις ενεργειακές συνεργασίες. Μόνο που σ' αυτόν τον πόλεμο είναι οι ΗΠΑ εκείνες που επιδιώκουν να χτίσουν χαλύβδινα τείχη στη μονοπωλιακή δικτύωση ΕΕ και ρώσικου καπιταλισμού. Ο Ζελένσκι παίζει σε μία ταινία Rambozo, που το σενάριό της τελειώνει στο κατώφλι της δεκαετίας του '90. Αφότου σάπισε το τείχος του Βερολίνου, άρχισαν να χτίζονται νέα τείχη, πολλά ματωβαμένα τείχη, στα σύνορα και τα προγεφυρώματα του καπιταλιστικού Βορρά: στην Παλαιστίνη, στα αμερικανο-μεξικάνικα σύνορα, στον Έβρο, στη Μεσόγειο ένα ναυτικό σινικό τείχος, στα τουρκο-συριακά και τα τουρκο-ιρανικά σύνορα επίσης.

Την προηγούμενη μέρα ο Rambozo θυμήθηκε το Pearl Harbor. Μετά την πρώτη βδομάδα της εισβολής, οι ΗΠΑ και ο Σόλντενμπεργκ, τόνιζαν κάθε μέρα ότι δεν θα προχωρήσουν σε παγκόσμιο πόλεμο, διευκρινίζοντας σε σχέση με κάθε αίτημα συγκεκριμένης στρατιωτικής βοήθειας (εμπλοκή δυνάμεων, παραχώρηση αεροπλάνων, παραχώρηση αεροδρομίων, απαγόρευση πτήσεων και ενδεχομένως άλλα), πως αυτό θα οδηγούσε σε άμεση γενική σύρραξη. Το Pearl Harbor βέβαια, δεν είναι συγκεκριμένο αίτημα, ήταν το αποφασιστικό γεγονός με τη συναίνεση των αμερικάνων ψηφοφόρων στη συμμετοχή των ΗΠΑ στον Β' Παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Τα τζιμάνια του Μπάιντεν υπέδειξαν στον Rambozo να το πει, για να τ' ακούσουν οι Αμερικάνοι: «Μπαίνουμε σε μία φάση αναπόφευκτου πολέμου εθνικής ανάγκης». Μόνο που το Pearl Harbor ήταν στη Δυτική Ακτή. Χρειάστηκαν επτά δεκαετίες για να φτάσει η Ανατολική Ακτή στην Αζοφική.

Στη άλλη πλευρά, το ζόμπι του Ιβάν του Τρομερού περιπλανιέται ακόμα. Καιρός να τελειώνουμε με αυτούς.

Μόλις παρέδωσα το χειρόγραφο για δακτυλογράφηση, παρέλαβα την πρόσφατη ανακοίνωση²⁶ του ΡΚΚ για το πεντηκοστό έτος του Αποϊστικού κινήματος (Άπο, το υποκοριστικό του Αμπντουλάχ Οτσαλάν). Πρόκειται για πολυσέλιδη ιστορική πολιτική ανάλυση της ανάπτυξης του Κουρδικού Κινήματος Ελευθερίας ενάντια σε εκμηδενιστικές αντικειμενικές συνθήκες. Ο αντεπαναστατικός και αντικουρδικός ρόλος του ΝΑΤΟ, από το φασιστικό-στρατιωτικό πραξικόπημα του '80, μέχρι τις επεμβάσεις στην ιρακινή επικράτεια και την αιχμαλωσία του Οτσαλάν, περιγράφεται ευκρινώς. Στον ετήσιο απολογισμό²⁷ του λίγο νωρίτερα, το ΡΚΚ είχε ξανασημειώσει την υποστήριξη των ΗΠΑ στον τούρκικο οθωμανισμό-φασισμό, προσδιορίζοντας το ιστορικό πλαίσιο της μενόμενης παγκόσμιας σύγκρουσης και τα επαναστατικά καθήκοντα: «Στη συνεδρίαση επισημάνθηκαν τα σημάδια παρακμής των ΗΠΑ και τονίστηκε ότι επιβεβαιώνονται οι προοπτικές που είχε αναπτύξει ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν πριν από 30 χρόνια. Τονίστηκε ότι ο Τρίτος Παγκόσμιος πόλεμος θα συνεχιστεί και η Μέση Ανατολή θα συνεχίσει να παίζει κεντρικό ρόλο σε αυτόν τον πόλεμο. Αναφέρθηκε ότι μία αμυντική, συντηρητική στάση και μορφή δράσης δεν μπορεί να νικήσει υπό τις παρούσες συνθήκες. Αντίθετα, είναι απαραίτητη μία ενεργητική και επιθετική στάση. Αναφερόμενοι στην ιστορική κατάρρευση του καπιταλισμού και του συστήματος εξουσίας και του κράτους του, τονίστηκε η ιστορική σημασία της ανάπτυξης του αγώνα για παγκόσμια δημοκρατία με βάση την ελευθερία των γυναικών και την κοινωνική οικολογία».

Επίσης στα τέλη Μάρτη, δημοσιεύτηκε²⁸ ο απολογισμός του Πρώτου Διεθνιστικού Συνεδρίου της Ροζάβα, που καλεί «όλες τις αντισυστημικές δυνάμεις να πολεμήσουν μέσα στο πλαίσιο του Δημοκρατικού Συνομοσπονδισμού των Λαών του Κόσμου», με δεδομένη την επεκτεινόμενη κρίση και τον πόλεμο και θέτει ως προγραμματική συμφωνία την ανάπτυξη ενός διεθνιστικού αντιφασιστικού μετώπου. Στη δημοσίευση τονίστηκε ότι «η διεθνής οργάνωση της αυτοάμυνας των λαών, αποτελεί την ισχυρότερη απάντηση ενάντια στον φασισμό, τις αντιδραστικές και τις ρατσιστικές επιθέσεις σε όλο τον κόσμο. **Επειδή το πρόβλημα βρίσκεται σε παγκόσμια κλίμακα, η αντίσταση και η μάχη πρέπει να είναι διεθνείς και παγκόσμιες αντίστοιχα**».

Υπό αυτό το πρίσμα και με την ίδια την πολιτική τοποθέτηση²⁹ του Συντονιστικού της Riseup4Rojava, η άμεση πολιτική και οικονομική στήριξή του προς την Επιτροπή Αντίστασης, οφείλει να ακολουθηθεί από μία ευρεία διεθνή ενημέρωση για την πραγματική υπόσταση αυτής της οργάνωσης και τη στάση της ως προς τις εθνικιστικές οργανώσεις. Διότι οι συγχύσεις κάνουν ζημιά επίσης στην κουρδική αντίσταση.

Η ολοκλήρωση ετούτου του κειμένου συνέπεσε με μία απεργία πείνας του συντάκτη, διάρκειας μιας εβδομάδας (11-17/3), σε αλληλεγγύη με τους Τούρκους επαναστάτες που βρίσκονται αιχμάλωτοι στις ελληνικές φυλακές και με το επαναστατικό κίνημα στον τούρκικο και τον κουρδικό χώρο, ενόψει της έκτακτης συνάντησης του κυβερνήτη του ελληνικού κράτους, Μητσοτάκη, με τον Ερντογκάν (13/3).

Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης
Μάρτιος-Απρίλης 2022

Γλωσσάρι:

Στη συνήθη γλώσσα, που ενέχει τις ιδεολογικές σημάνσεις της αστικής τάξης, διάφορες έννοιες είναι μπλεγμένες στις ίδιες λέξεις. Θεωρώ σημαντικό η αντίληψη των ταξικών και πολιτικών αντιθέσεων να διατρέχει το λόγο μας μέχρι και στα στοιχειωδέστερα υλικά του, τις διαθέσιμες έννοιες. Γι' αυτό χρησιμοποιώ διαφορετικούς λεκτικούς όρους όταν αναφέρομαι στα κράτη, διαφορετικούς για τους καταπιεζόμενους και διαφορετικούς για κάθε διαφορετική μορφή σχέσης των κοινωνικών σωμάτων, με τα κράτη και για κάθε ιδιαίτερη εκδήλωση του κρατισμού. Δεν είναι ιερατικός σχολαστικισμός, είναι ευκρίνεια περιγραφών και πρακτικών προτάσεων.

Λαός: Το γενικό σύνολο των ανθρώπων του πλανήτη που δεν κατέχουν πολιτική ή οικονομική ισχύ μέσα στα κράτη. Επίσης, οι επιμέρους κοινότητές του (πχ. Ουκρανικός λαός). Ενώ η αστική

ιδεολογία ταυτίζει τους ταξικούς εχθρούς μέσα στην έννοια λαός, εδώ χρησιμοποιείται με δεδομένο τον ταξικό προσδιορισμό.

Κοινωνία : Ευρύ σώμα ανθρώπων-όχι απαραίτητως γεωγραφικά συγκεντρωμένο ή εντοπισμένο, που διαμορφώνουν και εξελίσσουν δεσμούς αλληλεγγύης αυτόνομους κι όχι υπαγορευμένους από μια δομή εξουσίας. Δεν χρησιμοποιώ τη λέξη ούτε με την ακαδημαϊκή έννοια του γενικού πληθυσμού, που απηχεί τον κρατιστικό αντικειμενισμό, ούτε με την έννοια του σώματος των πολιτών, όπως ορίστηκε από το έθνος-κράτος. Η κοινωνία αποτελεί συνειδητή ενεργό διεργασία κι είναι εγγενώς σε ανταγωνισμό με το κράτος και την ταξική κυριαρχία.

Έθνος: Το ιδεολογικό φάντασμα μιας κοινότητας ταυτισμένης με το κράτος.

Εθνότητα: Πολιτιστική κοινότητα προσδεδεμένη σε συγκεκριμένα κράτη ή αυτοπροσδιοριζόμενη εναντίον τους (πχ. το έθνος των Ιροκέζων, το Μαύρο έθνος των ΗΠΑ).

Εθνοτικός χώρος (πχ. ουκρανικός χώρος): Τα εδάφη και το πολιτισμικό περιβάλλον όπου ζει μια εθνότητα.

Εθνική επικράτεια: Τα εδάφη που κατέχονται από κάποιο κράτος. Τα εδάφη που περικλείονται σε ορισμένα σύνορα. Οι εθνοτικοί χώροι διασταυρώνονται. Τα σύνορα τους τεμαχίζουν, οι επικράτειες τους ομογενοποιούν.

Εθνική ή ιμπεριαλιστική ενδοχώρα: Η εδαφική βάση συγκρότησης ενός έθνους-κράτους που ελέγχει οικονομικά, πολιτικά ή και στρατιωτικά, εδάφη έξω από τα επίσημα σύνορά του.

Έδαφος: Γήινο έδαφος και πεδίο ανταγωνισμού μεταξύ εξουσιαστών και κοινωνικών διεργασιών.

Ονόματα «χωρών»: Τι είναι μια χώρα; Σε ποιά από τις προαναφερόμενες έννοιες αντιστοιχεί; Χρησιμοποιώ σπανίως το όνομα ενός κράτους χωρίς τον προσδιορισμό «κράτος», μόνο για συντομία εφόσον πρόκειται για δευτερεύουσα πληροφορία μέσα στο κείμενο κι εφόσον είναι αναμφίβολο ότι εννοείται αποκλειστικά ο κρατικός οργανισμός. Εξάιρεση είναι οι ΗΠΑ που ως όνομα του κράτους είναι εξολοκλήρου πολιτικό (ο Αμέρικος δεν είναι πολιτιστική κοινότητα, ήταν πατέρας των αποικειοκρατών). Με το ίδιο σκεπτικό, το κοινωνικό κίνημα πρέπει να μην αναγνωρίζει την ήπειρο σαν αμερικάνικη. Ονόματα «χωρών» καταγράφονται με έμφαση στα κείμενά μου, όταν πρόκειται για εδάφη της αντιαποικειακής αντίστασης (Β.Συρία, Κουρδιστάν, Παλαιστίνη...).

Ιμπεριαλισμός, αποικειοκρατία, στρατοκρατία: Χρησιμοποιώ τον ιμπεριαλισμό, με την ιδιαίτερη έννοια που εκφράζει τις διακρατικές σχέσεις στον καπιταλισμό, θεωρώντας εύστοχες τις παρατηρήσεις του Λένιν επ' αυτού. Η αποικειοκρατία έχει τον ιδιαίτερο χαρακτήρα της πολιτισμικής αλλοίωσης, αφομοίωσης ή εξόντωσης των κατακτημένων. Ο ιμπεριαλισμός δεν αντικατέστησε την αποικειοκρατία, την ενέταξε στο πλαίσió του. Ο ιμπεριαλισμός βασίζεται στη στρατοκρατία, αλλά εκτείνεται στο σύνολο των πολιτικών, ταξικών και πολιτιστικών σχέσεων. Η στρατοκρατία αποτελεί τη ρίζα του κράτους και διατρέχει όλες τις σχέσεις του εντός και εκτός συνόρων. Όπως έχω εξηγήσει στο πρόσφατο παρελθόν (<https://athens.indymedia.org/post/1611720/> στις παρεκβάσεις), έχω απορρίψει τη λέξη γεωπολιτική. Πρόκειται για έναν όρο αγοραίο, ρηχό, παρελκυστικό ως προς την ταξική αντίληψη και απηχώντα τις ρατσιστικές προκείμενες της ναζιστικής προέλευσής του.

Ταξικό: Η ταύτιση της έννοιας ταξική σχέση, με τη μισθωτή δουλειά, αποτελεί μια ανιστορική αφαίρεση παράγωγη του μαρξιστικού δογματισμού. Παρ' ότι ο καπιταλισμός θεμελιώνεται κι αναπτύσσεται πάνω σ' αυτή τη σχέση, εντός του διαμορφώνονται υπεράριθμες σχέσεις δομημένης ετερονομίας και ανισότητας. Είναι ταξικές σχέσεις, ανεξάρτητα από την ισχύουσα συνάρτησή τους στην κλοπή εργασίας (υπεραξία).

Κομμουνισμός και σοβιέτ: Προφανώς οι δυο λέξεις δεν παραπέμπουν στην μπολσεβίκικη ιστορία, που τις βίασε. Η ελευθεριακή επανάσταση στον ουκρανικό χώρο ήταν δηλωμένα σοβιετική.

Στρατιωτική οργάνωση: Στην ελληνική γλώσσα η λέξη στρατός δεν προέρχεται ετυμολογικά από τη λέξη πόλεμος, ούτε από τη λέξη όπλο, αλλά από την ιταλική λέξη δρόμος-πορεία (strada), απ' την οποία πήραν το όνομά τους οι μισθοφόροι του 16ου αι. Θεωρώ την ετυμολογία της κατάλληλη στο πλαίσιο της πλατφορμιστικής ελευθεριακής πρότασης: οργανωμένο σώμα σε πορεία, στο πλαίσιο του επαναστατικού ταξικού-πολιτικού πολέμου. Προτιμότερος όρος από τον γυμνό, «πολεμική οργάνωση». Ο πόλεμος είναι η εξωτερίκευση της σχέσης, ο πολιτικο-στρατιωτικός οργανισμός είναι το ενεργό υποκείμενο.

- 1 Αναρχικοί στα όπλα στην Ουκρανία. «Επιτροπή Αντίστασης», <https://athens.indymedia.org/post/1617242/>
- 2 Ο πόλεμος και οι αναρχικοί στην Ουκρανία, <https://athens.indymedia.org/post/1617091/>
- 3 Απάντηση στο κείμενο των Ουκρανών συντρόφων «Πόλεμος και αναρχικοί» από την ομάδα Ρώσων συντρόφων «Αναρχικός Μαχητής», <https://athens.indymedia.org/post/1617117/>
- 4 Έμπρακτη τοποθέτηση της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας για ένα νέο διεθνές επαναστατικό κίνημα, <https://athens.indymedia.org/post/1565326/> & Για να τσακίσουμε την τρομοκρατία κράτους και αφεντικών.
- 5 Έμπρακτη τοποθέτηση της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας, <https://athens.indymedia.org/post/1580106/>
- 6 Απολογιστική-προτασιακή τοποθέτηση του συντρόφου Δημήτρη Χατζηβασιλειάδη προς τους συντρόφους, <https://athens.indymedia.org/post/1606060/> & Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας: ένας αγώνας που δεν παραδόθηκε, <https://athens.indymedia.org/post/1611720/>
- 7 Against Militarism and War: For self-organised struggle and social revolution, <https://www.anarkismo.net/article/32552>
- 8 Η επαναστατική θέση του αναρχικού κινήματος στο Ουκρανικό ζήτημα, <https://athens.indymedia.org/post/1617261/>
- 9 1η Μάη, μια νέα κορύφωση. Οτιδήποτε άλλο θα ήταν απαράδεκτο. Μήνυμα του Ντουράν Καλκάν-ΡΚΚ <https://athens.indymedia.org/post/1612289/>, επίσης, Για την εργατική αντίσταση σήμερα, <https://athens.indymedia.org/post/1613473/>
- 10 <https://asmpa.espivblogs.net/2015/10/20/unipa-rozava-gr/>
- 11 <https://uniaoanarquista.wordpress.com/documentos/documentos-internacionais/>
- 12 Ο αντιστασιακός και ιστορικός φιλόσοφος Κώστας Παπαϊωάννου έχει κάνει μια πλούσια μελέτη πάνω στο ζήτημα, στο έργο του «Η ΓΕΝΕΣΗ ΤΟΥ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΥ» (πρώτη έκδοση, 1959). Για να αποφευχθούν παρανοήσεις, στο σημείο που ταυτίζει τον Μπακούιν με τον Νετσάγιεφ, προφανώς του έλειπαν ιστορικές πηγές.
- 13 War in Ukraine: Ten lessons from Syria, <https://crimethinc.com/2022/03/07/war-in-ukraine-ten-lessons-from-syria-syrian-exiles-on-how-their-experience-can-inform-resistance-to-the-invasion>
- 14 Η ΚΚΚ απέναντι στο ΝΑΤΟ. Μια στρατηγική για το παγκόσμιο κίνημα, <https://athens.indymedia.org/post/1613793/>
- 15 Η ολομέτωπη επίθεση και η αντίσταση στις Ζώνες Αμυνας Μεντίγια, <https://athens.indymedia.org/post/1612439/>
- 16 Από την πολύτροπη επίθεση στο Basur και την επική αντίσταση στο Heftanin, στη συνέχεια του Επαναστατικού Λαϊκού Αγώνα, <https://athens.indymedia.org/post/1606738/>
- 17 Ανταπόκριση στην εβδομάδα εκδίκησης για τον σύντροφο Michael Forest Reinoehl, που δολοφονήθηκε με κυβερνητική εντολή, <https://athens.indymedia.org/post/1609173/>
- 18 <https://asmpa.espivblogs.net/2020/10/11/antimilitarismos-ki-epanastatikos-anarchismos-apo-ton-evro-kai-tin-karantina-sto-platformistiko-protagma/>
- 19 <https://crimethinc.com/podcasts/the-ex-worker/episodes/82>
- 20 <https://zabalazabooks.net/2020/03/05/the-strategy-of-especificismo/#more-4383>
- 21 Σχετικά με την εισβολή της Ρωσικής Ομοσπονδίας στην Ουκρανία, <https://athens.indymedia.org/post/1617432/>
- 22 <https://athens.indymedia.org/author/Sol>
- 23 Οι Αναρχικοί, ο Ισπανικός Εμφύλιος και η αποτυχία επέκτασης του στο Μαρόκο, <https://www.alerta.gr/archives/10778> & <https://www.alerta.gr/archives/10849>
- 24 https://avtonom.org/en/author_columns/why-should-we-support-ukraine
- 25 <https://crimethinc.com/podcasts/the-ex-worker/episodes/82/transcript>
- 26 <https://anfenglishmobile.com/news/war-in-ukraine-and-turkey-s-bayraktar-tb-2-drones-58350>
- 27 <https://anfenglishmobile.com/features/pkk-releases-statement-to-mark-50th-victory-anniversary-of-apoist-movement-58683>
- 28 <https://athens.indymedia.org/post/1617049/>
- 29 <https://anfenglishmobile.com/rojava-syria/first-internationalist-conference-of-rojava-releases-final-declaration-58905> & στα ελληνικά: <https://athens.indymedia.org/post/1617760/>
- 30 <https://riseup4rojava.org/we-stand-with-the-democratic-society-riseup4rojavas-perspectives-on-the-russian-invasion-of-ukraine/>